

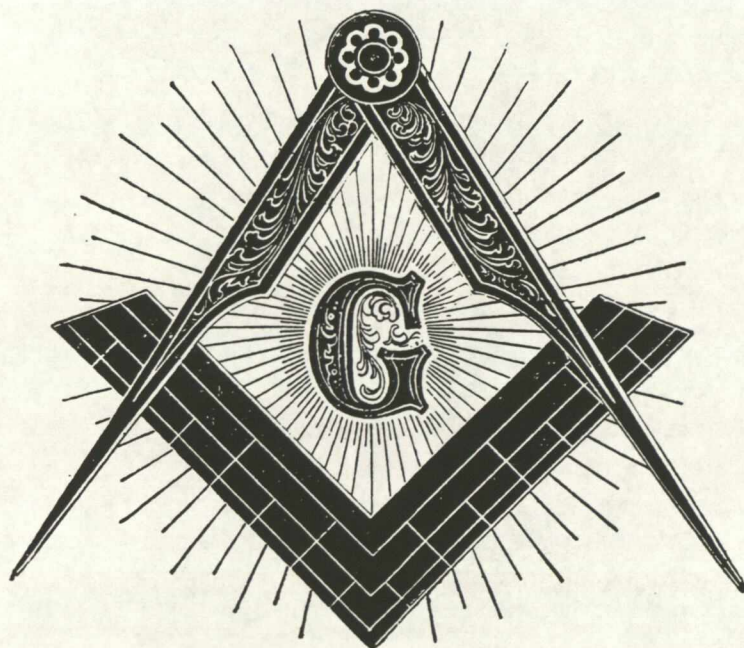
ΥΨΗΛΑΝΤΗΣ

ΤΕΚΤ. Π. ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

ΟΡΓΑΝΟΝ ΤΟΥ ΕΛΛΗΝΙΚΟΥ ΤΕΚΤΟΝΙΣΜΟΥ

ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ

ΥΠΟ ΤΗΣ Ε. Σ. ΣΤΟΔΕ "ΥΨΗΛΑΝΤΗΣ."

ΤΕΥΧΟΣ Β'

ΕΤΟΣ 5912

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

ΤΥΠΟΓΡΑΦΙΚΑ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΑ ΤΑΡΟΥΣΟΠΟΥΛΟΥ

1912

“ΥΨΗΛΑΝΤΗΣ”

ΤΕΚΤ . . . ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ ΚΑΤΑ ΔΙΜΗΝΙΑΝ
ΕΤΗΣΙΑ ΣΤΗΔΡΟΜΗ ΟΣΤΡΑΚΑ ΔΕΚΑ (10)

Συντάκτης: ἀδ.: Κ. ΚΥΡΙΑΖΟΠΟΥΛΟΣ • Ἐκδότης: ἀδ.: Α. ΠΑΠΑΔΗΜΗΤΡΙΟΥ

ΓΡΑΦΕΙΑ: ΟΔΟΣ Γ' ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΥ, 30

ΑΘΗΝΑΙ

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ :

1. Φρειδερίκος ὁ Μέγας.
2. Ἀφορισμοὶ ἐκ τῶν συγγραφῶν τοῦ Μεγάλου Φρειδερίκου.
3. Βίβλος, Γωνιάμετρον, Διαβήτης. Ὑπὸ ἀδ.: Φρ. Σιμών.
4. Ἡ Φιλικὴ Ἐταιρία ἐν σχέσει πρὸς τὸν τεκτονισμόν, ὑπὸ ἀδ.: Μ. Ρουνοπούλου (συνέχεια).
5. Γεώργιος Θ. Ματθαίουπουλος.
6. Περὶ καθήκοντος, ὑπὸ ἀδελ.: Ἰωαννίδη.
7. Ἰάπωνες τέκτονες.
8. Ὁ τεκτ.: καὶ τὰ φιλοσοφικὰ συστήματα, ὑπὸ ἀδ.: Δ. Καλογεροπούλου (συνέχεια).
9. Σπουδαῖα συμβεβηκότα ἐκ τῆς ἱστορίας τοῦ τεκτονισμοῦ.
10. Κίνησις τοῦ παγκοσμίου τεκτονισμοῦ.
11. Μητρώον τῶν ἀπὸ τῆς ιδρύσεως τῆς Γαλ.: Μεγ.: Ἀν.: τῆς Ἑλλάδος 1868 Σ.: Στοῶν.
12. Στατιστικὴ τῶν γενομένων μύθησεων κατὰ τὸ τεκτ.: ἔτος 1911 ἐν ταῖς ὑπὸ τὴν αἰγίδα τῆς Γαλ.: Μεγ.: Ἀν.: τῆς Ἑλλάδος Σ.: Στοαῖς.
13. Κίνησις τοῦ Ἑλληνικοῦ τεκτονισμοῦ.
14. Κρίσεις τοῦ ξένου Τεκτ.: τύπου περὶ τοῦ Περιόδ.: «Υψηλάντης».

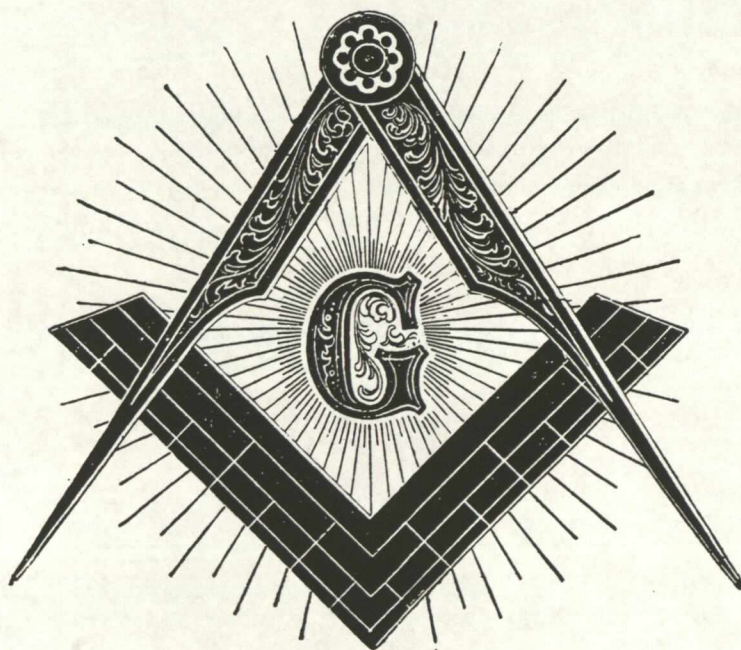
ΥΨΗΛΑΝΤΗΣ

ΤΕΚΤ. ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

ΟΡΓΑΝΟΝ ΤΟΥ ΕΛΛΗΝΙΚΟΥ ΤΕΚΤΟΝΙΣΜΟΥ

ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ

ΥΠΟ ΤΗΣ Ε. ΣΤΟΑΣ "ΥΨΗΛΑΝΤΗΣ."

ΤΕΥΧΟΣ Β'

ΕΤΟΣ 5912

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

ΤΥΠΟΓΡΑΦΙΚΑ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΑ ΤΑΡΟΥΣΟΠΟΥΛΟΥ

1912

“ΥΨΗΛΑΝΤΗΣ”

ΤΕΚΤ.: ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ ΚΑΤΑ ΔΙΜΗΝΙΑΝ
ΕΤΗΣΙΑ ΣΤΗΝΔΡΟΜΗ ΟΣΤΡΑΚΑ ΔΕΚΑ (10)

Συντάκτης: ἀδ.: Κ. ΚΥΡΙΑΖΟΠΟΥΛΟΣ ἢ Ἐκδότης: ἀδ.: Α. ΠΑΠΑΔΗΜΗΤΡΙΟΥ

ΓΡΑΦΕΙΑ: ΟΔΟΣ Γ' ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΥ, 30

ΑΘΗΝΑΙ

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ :

1. Φρειδερίκος ὁ Μέγας.
2. Ἀφορισμοὶ ἐκ τῶν συγγραφῶν τοῦ Μεγάλου Φρειδερίκου.
3. Βιβλος, Γωνιάμετρον, Διαβήτης. Ὑπὸ ἀδ.: Φρ. Σιμών.
4. Ἡ Φιλικὴ Ἑταιρία ἐν σχέσει πρὸς τὸν τεκτονισμόν, ὑπὸ ἀδ.: Μ. Ρου-
νοπούλου (συνέχεια).
5. Γεώργιος Θ. Ματθαίουπουλος.
6. Περὶ καθήκοντος, ὑπὸ ἀδελ.: Ἰωαννίδη.
7. Ἰάπωνες τέκτονες.
8. Ὁ τεκτ.: καὶ τὰ φιλοσοφικὰ συστήματα, ὑπὸ ἀδ.: Δ. Καλογεροπούλου
(συνέχεια).
9. Σπουδαῖα συμβεβηκότα ἐκ τῆς ἱστορίας τοῦ τεκτονισμοῦ.
10. Κίνησις τοῦ παγκοσμίου τεκτονισμοῦ.
11. Μητρώον τῶν ἀπὸ τῆς ἰδρύσεως τῆς Γαλ.: Μεγ.: Ἀν.: τῆς Ἑλλάδος
1868 Σ.: Στοῶν.
12. Στατιστικὴ τῶν γενομένων μυήσεων κατὰ τὸ τεκτ.: ἔτος 1911 ἐν ταῖς
ὑπὸ τὴν αἰγίδα τῆς Γαλ.: Μεγ.: Ἀν.: τῆς Ἑλλάδος Σ.: Στοαῖς.
13. Κίνησις τοῦ Ἑλληνικοῦ τεκτονισμοῦ.
14. Κρίσεις τοῦ ξένου Τεκτ.: τύπου περὶ τοῦ Περιόδ.: «Ἵψηλάντης».

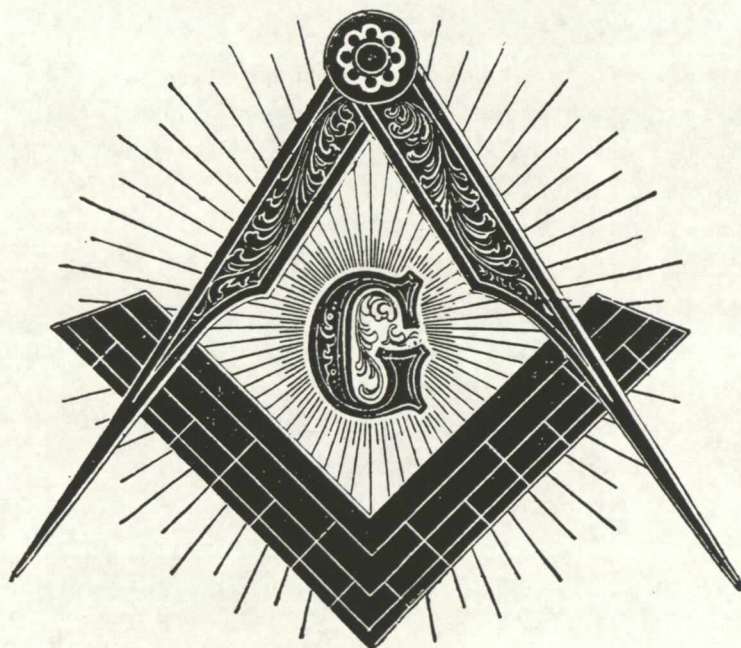
ΥΨΗΛΑΝΤΗΣ

ΤΕΚΤ. ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

ΟΡΓΑΝΟΝ ΤΟΥ ΕΛΛΗΝΙΚΟΥ ΤΕΚΤΟΝΙΣΜΟΥ

ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ

ΥΠΟ ΤΗΣ Ε. Σ. ΕΤΟΣ "ΥΨΗΛΑΝΤΗΣ"

ΤΕΥΧΟΣ Β'

ΕΤΟΣ 5912

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

ΤΥΠΟΓΡΑΦΙΚΑ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΑ ΤΑΡΟΥΣΟΠΟΥΛΟΥ

1912

ΤΕΚΤΟΝΙΚΟ ΙΔΡΥΜΑ

ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ

Α. Α. 6066

Κ. Α. 01606

“ΥΨΗΛΑΝΤΗΣ”

ΤΕΚΤ . . . ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ ΚΑΤΑ ΔΙΜΗΝΙΑΝ
ΕΤΗΣΙΑ ΣΤΝΔΡΟΜΗ ΟΣΤΡΑΚΑ ΔΕΚΑ (10)

Συντάκτης: ἀδ.: Κ. ΚΥΡΙΑΖΟΠΟΥΛΟΣ ἢ Ἐκδότης: ἀδ.: Α. ΠΑΠΑΔΗΜΗΤΡΙΟΥ

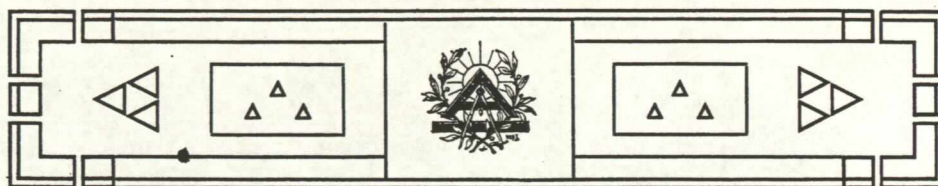
ΓΡΑΦΕΙΑ: ΟΔΟΣ Γ' ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΥ, 30

ΑΘΗΝΑΙ

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ :

1. Φρειδερίκος ὁ Μέγας.
2. Ἀφορισμοὶ ἐκ τῶν συγγραφῶν τοῦ Μεγάλου Φρειδερίκου.
3. Βιβλος, Γωνιάμετρον, Διαβήτης. Ὑπὸ ἀδ.: Φρ. Σιμών.
4. Ἡ Φιλικὴ Ἐταιρία ἐν σχέσει πρὸς τὸν τεκτονισμόν, ὑπὸ ἀδ.: Μ. Ρου-
νοπούλου (συνέχεια).
5. Γεώργιος Θ. Ματθαίουπουλος.
6. Περὶ καθήκοντος, ὑπὸ ἀδελ.: Ἰωαννίδη.
7. Ἰάπωνες τέκτονες.
8. Ὁ τεκτ.: καὶ τὰ φιλοσοφικὰ συστήματα, ὑπὸ ἀδ.: Δ. Καλογεροπούλου
(συνέχεια).
9. Σπουδαῖα συμβεβηκότα ἐκ τῆς ἱστορίας τοῦ τεκτονισμοῦ.
10. Κίνησις τοῦ παγκοσμίου τεκτονισμοῦ.
11. Μητρῶον τῶν ἀπὸ τῆς ἰδρύσεως τῆς Γαλ.: Μεγ.: Ἀν.: τῆς Ἑλλάδος
1868 Σ.: Στοῶν.
12. Στατιστικὴ τῶν γενομένων μυσέων κατὰ τὸ τεκτ.: ἔτος 1911 ἐν ταῖς
ὑπὸ τὴν αἰγίδα τῆς Γαλ.: Μεγ.: Ἀν.: τῆς Ἑλλάδος Σ.: Στοαῖς.
13. Κίνησις τοῦ Ἑλληνικοῦ τεκτονισμοῦ.
14. Κρίσεις τοῦ ξένου Τεκτ.: τύπου περὶ τοῦ Περιόδ.: «Υψηλάντης».

ΦΡΕΙΔΕΡΙΚΟΣ Ο ΜΕΓΑΣ

1712 - 1912

Φρειδερίκος ο Μέγας ἐγεννήθη τὴν 24 Ἰανουαρίου 1712, καθ' ἣν ἐποχὴν ἡ Πρωσσία, μετὰ τὸ πέρασ τοῦ τριακονταετοῦς πολέμου, εὐρίσκετο ἐν ἀθλίᾳ καταστάσει. Κατὰ τὴν παιδικὴν του ἡλικίαν ἔσχεν ἐλαχίστας ἀπολαύσεις· ὁ πατὴρ του ἐπεξήτει, ἔχων ὑπ' ὄψει του τὸ καλὸν τῆς πατρίδος, νὰ ἀναθρέψῃ αὐτὸν ἀποκλειστικῶς διὰ τὴν πατρίδα, ἀλλὰ κατὰ τὰς ἰδέας αὐτοῦ. Οὕτως ἡ ἀνατροφή αὐτοῦ ἐβασίλευε εἰς τὴν ἀπόκτησιν πρακτικῶν γνώσεων καὶ εἰς τὴν ἀπομάκρυνσιν παντὸς θεωρουμένου περιττοῦ καὶ ἀχρήστου, παρὰ τὴν ἰδιαιτέραν αὐτοῦ κλίσιν πρὸς τὴν μουσικὴν, τὴν ποίησιν καὶ τὴν φιλοσοφίαν. Αὐτὴ ἔτι ἡ στρατιωτικὴ ἀγωγή δὲν ἦτο σύμφωνος πρὸς τὰς ἰδέας τοῦ νεαροῦ πρίγκηπος, ὁ ὁποῖος, ἐπηρεασθεὶς ἐκ τῆς συναναστροφῆς νεαρῶν αὐτοῦ φίλων, ἤρχετο εἰς συχνὰς ρήξεις πρὸς τὸν βασιλέα πατέρα του, μέχρι τοῦ σημείου ὥστε τῇ συνεννοήσει μετὰ τῶν δύο φίλων του Katho καὶ Keith ἀπεφάσισε νὰ δραπετεύσῃ. Συλληφθέντες ὅμως, ὁ μὲν Φρειδερίκος ἐφυλακίσθη, οἱ δὲ σύντροφοι αὐτοῦ κατεδικάσθησαν εἰς θάνατον. Ἡ ἐν τῇ φυλακῇ διαμονὴ καὶ τὰ τελευταῖα παθήματα ἠνάγκασαν τὸν Φρειδερίκον νὰ σκεφθῇ ὅτι πᾶσαι αἱ ἐνέργειαι καὶ πράξεις τοῦ πατρὸς αὐτοῦ ἐγένοντο πρὸς τὸ καλὸν αὐτοῦ τοῦ ἰδίου, κατὰ τὸν γάμον δὲ τῆς ἀδελφῆς του Βιλεμίνης, κατὰ Νοέμβριον τοῦ 1731, ἐπῆλθεν ἡ συμφιλίωσις πρὸς τὸν πατέρα του καὶ ἡ ἐκ νέου εἰσαγωγή αὐτοῦ εἰς τὸν στρατὸν, διορισθέντος συνταγματάρχου διοικητοῦ τοῦ ἐν Rurpin πεζικοῦ Συντάγματος. Τὴν 12 Ἰουνίου 1733 ἐτελέσθησαν οἱ γάμοι αὐτοῦ μετὰ τῆς πριγκηπίσσης Ἐλισάβετ τῆς Βρουναβίκης καὶ ἐγένετο ἡ ἐγκατάστασις του εἰς τὰ ἀνάκτορα τοῦ Rheinsberg, τὰ ὁποῖα ἐδώρησεν εἰς αὐτὸν ὁ βασιλεὺς.

Ἐν Rheinsberg συνήθροισε περὶ ἑαυτὸν κύκλον ἀνδρῶν λίαν ἀνεπτυγμένων, μεθ' ὧν ἠδύνατο νὰ συζητῇ πάντα τὰ φιλοσοφικὰ καὶ πρακτικὰ περὶ τοῦ κόσμου καὶ τῆς ζωῆς ζητήματα, ὡς καὶ τὴν πολιτικὴν κατάστασιν τῆς ἐποχῆς ἐκείνης. Ὁ Φρειδερίκος ἠσθάνετο ἑαυτὸν ἐλκνόμενον ἰδιαιτέρως πρὸς τοὺς γάλλους ἐγκυλοπαιδιστὰς καὶ ἰδίᾳ πρὸς τὸν Βολταῖρον, δι' ὃ καὶ ἐν Rheinsberg καὶ βραδύτερον ἐν

Potsdam ἔβλεπε παρ' ἑαυτῷ ἄνδρας σοφοὺς μεθ' ὧν συνεζήτει, εἰργάζετο καὶ ἐφιλοσόφει.

Ὡς ἀνωτέρω εἶδομεν, ἡ ἀνατροφή αὐτοῦ ὑπῆρξε πρακτικῆ. Παρὰ ταῦτα ὅμως ὁ ἰδεαλισμός, αἱ ποιητικαὶ καὶ ρωμαντικαί, αἱ διὰ τῶν μεταφυσικοφιλοσοφικῶν σπουδῶν τρεφόμεναι τάσεις ἐπέδρασαν σπουδαίως ἐπ' αὐτοῦ. Τὰ ζητήματα περὶ τοῦ κόσμου, περὶ τοῦ θανάτου καὶ τῶν πέραν αὐτοῦ, περὶ θρησκείας καὶ ἠθικῆς, περὶ διαφωτίσεως τοῦ λαοῦ καὶ ἀληθείας ἀπησχόλουν αὐτὸν ζωηρότατα καὶ ἐξηνάγκαζον αὐτὸν νὰ ἐρευνᾷ παντοῦ, ἔνθα ἠλπίζεν ὅτι θέλει εὐρύνη τὰς γνώσεις του, ὅτι θὰ ἠδύνατο νὰ ἐμβαθύνῃ εἰς αὐτά.

Ὁ Φρειδερίκος παρηκολούθει ὡς ἐκ τούτου μετὰ μεγίστου ζήλου πᾶσαν κίνησιν τῆς πνευματικῆς ζωῆς τῆς ἐποχῆς του. Ὡς μέλλον κύριος τῆς χώρας του ἠσθάνετο ἑαυτὸν ὑποχρεωμένον νὰ ἐπιδράσῃ διαφωτιστικῶς ἐπὶ τοῦ λαοῦ του, νὰ εὐρύνη τὰς γνώσεις καὶ τὴν μόρφωσιν αὐτοῦ καὶ νὰ ἀνυψώσῃ αὐτὸν εἰς ἀνώτερον πνευματικὸν ἐπίπεδον. Πρὸς τοῦτο ἐθεώρει καθήκον του νὰ παρακολουθῇ προσεκτικῶς πάσας τὰς πνευματικὰς τάσεις τῆς ἐποχῆς ἐκείνης, νὰ ἐξετάζῃ πάντα τὰ νέα μέσα, τὰ ὁποῖα θὰ ἠδύνατο νὰ συντελέσωσιν εἰς τὴν τοιαύτην μόρφωσιν τοῦ λαοῦ του.

Τὸ θέμα ἡμῶν δὲν εἶναι νὰ γνωρίσωμεν τὸ μεγαλεῖον τοῦ βασιλέως Φρειδερίκου τοῦ Μεγάλου. Μόνον δι' ὀλίγων γραμμῶν δυνάμεθα νὰ καταδείξωμεν τοῦτο. Εἶναι μεγαλεῖον ἡρωϊκόν, τὸ ὁποῖον ἀνεγνωρίσθη γενικῶς πανταχοῦ. Τὸ στρατηγικὸν τοῦ βασιλέως πνεῦμα ἔθεσεν αὐτὸν παρὰ τοὺς μεγάλους πασῶν τῶν ἐποχῶν στρατηγούς, ὡς τὸν Μέγαν Ἀλέξανδρον καὶ τὸν Καίσαρα, ὡς τοιοῦτος δὲ ἀνεγνωρίσθη βραδύτερον καὶ ὑπ' αὐτοῦ τοῦ Μεγάλου Ναπολέοντος. Εἰς αὐτὸν ἐπέπρωτο νὰ δημιουργήσῃ τὴν πρὸς τὴν πρωσικὴν πατρίδα ἀγάπην, τὴν γερμανικὴν πειθαρχίαν, τὸ πνεῦμα τῆς συναδελφότητος, οὐχὶ μόνον μεταξὺ τῶν ἀξιωματικῶν, ἀλλὰ καὶ μεταξὺ πάντων τῶν λοιπῶν ὑπαλλήλων, τὰ ὁποῖα ἔτι καὶ σήμερον θαυμάζομεν πάντες εἰς τὸν γερμανικὸν λαόν. Τὸ αὐστηρὸν τοῦ καθήκοντος αἴσθημα, τὸ ὁποῖον ἐγνώριζε νὰ ἐξυπνᾷ εἰς τοὺς ἀνδρείους τοῦ στρατιώτας, μετεδόθη εἰς ὀλόκληρον τὸν πολιτικὸν ὄργανισμόν, εἰς ὀλόκληρον τὸν λαόν. Αἱ τέχναι καὶ αἱ ἐπιστήμαι καὶ αὐτὴ ἡ γερμανικὴ ποίησις, ἥτις κατὰ τὰς ἀρχὰς τοῦ 18 αἰῶνος ἦτο ἀσήμαντος καὶ εὐρίσκετο ὑπὸ τὴν ἐπίδρασιν τῆς γαλλικῆς, ἔλαβον μεγίστην ἀνάπτυξιν. Νέαι βιομηχανίαι εἰσήχθησαν. Ὁ αἰὼν οὗτος δικαίως διὰ τὴν Γερμανίαν καλεῖται ὑπερηφάνως «αἰὼν τοῦ Φρειδερίκου».

Εἰς τὸν Φρειδερίκον τὸν Μέγαν ὁ ἐλευθεροτεκτονισμὸς ὀφείλει πολλὰ καὶ ἰδιά ἡ Μεγ.· Ἐθν.· Στ.· «τῶν Τριῶν Σφαιρῶν» ἐν Ἀν.· Βερολίνου, ἥτις ἰδρύθη ἐκ τῆς πρώτης «Βασιλικῆς Στοᾶς», τῆς ὁποίας αὐτὸς ὁ Φρειδερίκος ἐκράτει τὴν πρώτην σφύραν.

Ἡ ἀρχὴ τῆς ἐλευθεροτεκτονικῆς εταιρείας ὑπῆρξε λίαν ἀφανῆς. Ὅ,τι ἠνάγκασε τὰς πρώτας τέσσαρας ἀγγλικὰς Στοᾶς νὰ ἐνωθῶσι τὸ 1717, ἦτο πρὸ παντὸς ἡ ἐπιθυμία τῆς διατηρήσεως τῶν παλαιῶν ἰσχυρῶν ἐπαγγελματικῶν συλλόγων, τῆς ἀνακαινίσεως αὐτῶν κατὰ τὰς ἀπαιτήσεις τῆς ἐποχῆς, τοῦ νὰ δώσωσιν εἰς αὐτάς, ἀντὶ τῶν παλαιῶν ἀποκλειστικῶς πρακτικῶν σκοπῶν, ἀνωτέρας φιλοσοφικᾶς καὶ ἠθικᾶς ἀρχᾶς, καὶ νὰ καταστήσωσιν αὐτάς κέντρα εὐχαρίστου συναναστροφῆς, ἠθικῆς καὶ ἀγαθοεργίας. Ἦτο ἀναγκαία μακρὰ σειρὰ ἐτῶν, ὅπως ἡ ἔνωσις αὐτῆς Στοᾶς τινῶν τῶν οἰκοδόμων, παρὰ τὴν εἰρωνίαν μεθ' ἧς περιεβάλλετο, ἀνα-

γνωρισθῆ καὶ προσελκύσῃ ὁπαδούς. Ὅτε κατὰ πρῶτον κατορθώθη τῷ 1721 νὰ πεισθῆ ὁ Δουξ τοῦ Montague νὰ ἀναλάβῃ τὴν πρώτην σφύραν τῆς Μεγ.: Στοᾶς τῆς Ἀγγλίας καὶ ὅτε ὁ τεκτ.: ἔλαβε δι' αὐτοῦ λαμπρὰν ἀριστοκρατικὴν χοροίαν, ἤρξαντο αἱ Στοαὶ νὰ πληθύνωνται. Διὰ τῆς διαφυλάξεως τοῦ μυστηρίου τῆς μνησεως καὶ τῶν ἐν ταῖς Στοαῖς τελουμένων, διὰ τῶν φημῶν, αἵτινες ὡς ἐκ τούτου προεκαλοῦντο, ἀνεπτύσσετο ἡ περιέργεια καὶ ἡ ἐπιθυμία τῆς συμμετοχῆς, ἀλλ' ἰδίᾳ ἡ μύησις εὐγενῶν τινῶν καὶ μελῶν τῆς βασιλ. αὐλῆς κατέστησαν βεβαίαν τὴν ὑπαρξίν τῆς νέας ἐταιρείας. Ὁ ἐλευθεροτεκτονισμὸς ἐγένετο τοῦ συρμοῦ. Τὸ ἕκτακτον, τὸ ὁποῖον προσεδίδετο εἰς τὴν νέαν ταύτην ἐταιρείαν διὰ τῆς μνησεως τῶν μελῶν τῶν ἀνωτάτων κοινωνικῶν τάξεων, ἠῦξανε τὸ γενικὸν ἐνδιαφέρον, καὶ ὁ ὅρος ὅτι ἐντὸς τῶν Στοῶν ἐπεκράτει πλήρης ἐλευθερία καὶ ἰσότης, ἠῦξαν ἐπίσης τὴν τάσιν πρὸς προσέλευσιν εἰς τὴν νέαν ἐταιρείαν.

Αἱ στεναὶ ἐμπορικαὶ σχέσεις αἵτινες ὑπῆρχον πάντοτε μεταξὺ Λονδίνου καὶ Ἀμβούργου, παρέσχον τὴν εὐκαιρίαν ὥστε ἐν τῇ πόλει ταύτῃ ἤδη τῷ 1737 νὰ καταστῆ δυνατὴ ἡ ἴδρυσις ἀγγλικῆς ἐπαρχιακῆς Στοᾶς, ἥτις βραδύτερον τῷ 1740 ἔλαβε τὸ ὄνομα «Absalon».

Εἶναι ἀναμφισβήτητον ὅτι μετ' ὀλίγον ἔφθασεν ἡ εἶδησις περὶ τῆς ἰδρύσεως ταύτης εἰς τὰ ἐν Rheinsberg ἀνάκτορα, ἐκεῖ δὲ δὲν ἦτο δυνατόν νὰ μὴ ἐγειρῶσι τὸ ἐνδιαφέρον αἱ περὶ τοῦ τεκτ.: διαδόσεις. Ἐλέγετο δηλαδὴ ὅτι ὁ τεκτ.: ἐδράζεται ἐπὶ λίαν φιλελευθέρου θρησκευτικῆς βάσεως, τοῦτο δὲ συνεφώνει πρὸς τὰς γνώμας καὶ τὸν χαρακτῆρα τῶν ἀνεπτυγμένων τάξεων τοῦ εὐρωπαϊκοῦ κόσμου. Ἡ συμβολικὴ διδασκαλία, ἡ ἀνεκτικότητα, ἡ κοσμοπολιτικὴ ἰδέα, ἡ εἶδησις ὅτι αἱ Στοαὶ εἶναι οἱ τόποι τῆς διαφωτίσεως τοῦ λαοῦ, ὅτι τὰ μέλη αὐτῶν εἶχον γνώσεις, τὰς ὁποίας ἀπὸ μακροῦ ὡς τὰς θεμελιώδεις διὰ τὴν ἔρευναν τῶν βαθυτάτων προβλημάτων τῆς φύσεως ματαίως ἀνεζήτουν, ὅτι εἶναι ἀντίπαλος τῶν ἰησοῦιτῶν καὶ παπιστῶν - πάντα ταῦτα φυσικὰ ἐξήγειρον τὸ ἐνδιαφέρον τοῦ ἐλευθερόφρονος πεφωτισμένου πρίγκηπος. Ὅτε δὲ τέλος ὁ Πάπας Κλήμης XII τὴν 27 Ἀπριλίου 1738 ἐξέδωκε τὴν ἐγκύκλιον αὐτοῦ κατὰ τοῦ τεκτονισμοῦ, τότε ἐτέθη ἡ ἐπισφράγις τῆς ἀναγνωρίσεως τῆς ὑψίστης αὐτοῦ σημασίας. Τὸ γεγονός τοῦτο συνέτεινε περισσότερον παντὸς ἄλλου εἰς τὴν ταχίστην ἐξάπλωσιν τῆς ἐλευθεροτεκτονικῆς ἐταιρείας. Ἡ ἐνέργεια αὕτη τοῦ Πάπα ἐβασίλειτο ἐπὶ τῆς προϋποθέσεως ὅτι ὁ τεκτ.: εἶναι ἐταιρεία φιλελευθέρας φιλοσοφικοθρησκευτικῆς φύσεως. Τοῦτο ἤρκεσεν ἵνα καταστήσῃ αὐτὸν ἀγαπητὸν εἰς τὰς τάξεις τῶν ἀνεπτυγμένων, οἵτινες πανταχοῦ ἐπεζήτουν νὰ ἀποβάλωσι τὴν ἀναγκαστικὴν δογματικὴν πίστιν.

Ὁ Φρειδερίκος ἔσχεν εὐκαιρίαν μετ' ὀλίγον νὰ πληροφορηθῆ διεξοδικώτερον τὰ τῆς νέας ἐταιρείας. Τὴν ἀνοιξίν δηλονότι τοῦ 1738 συνώδευσε τὸν βασιλέα πατέρα του εἰς ἐπίσκεψιν τοῦ Δουκάτου Cleve, ἐκεῖ δὲ εἰς τὰ ἀνάκτορα Loo λέγεται ὅτι εἰς γεῦμά τι ἐγένετο ὁμιλία περὶ τῆς νέας ἐταιρείας, περὶ τῆς ὁποίας ὁ βασιλεὺς ὠμίλησε περιφρονητικῶς. Ὁ κόμης Ἀλβέρτος τοῦ Σαουμβούργου - Λίπτε, ὅστις εἶχε μνηθῆ εἰς τὸν τεκτονισμὸν ἐν Ἀγγλίᾳ, ἐδήλωσε σαφῶς τὴν τεκτ.: αὐτοῦ ἰδιότητα καὶ ὑπερησπίσθη τὴν ἐταιρείαν εὐθαρσῶς, ἀνήρρεσε δὲ πάσας τὰς κατ' αὐτῆς κατηγορίας καὶ συκοφαντίας. Ἡ ζῶηρὰ αὕτη ὑπεράσπισις ἐπροξένησε βαθυτάτην ἐντύπωσιν εἰς τὸν διάδοχον Φρειδερίκον, ὥστε μετὰ τὸ τέλος τοῦ γεύματος ἐξέφρασε τὴν ἐπιθυμίαν νὰ μνηθῆ εἰς τὸν τεκτ.:

Ἐκ τοῦ ἀνωτέρω συμβεβηκότος καταφαίνεται, ὅτι ὁ τεκτ.:, καίτοι μόνον

μία μικρά Στοά υπήρχεν ἐπὶ γερμανικοῦ ἐδάφους, ἦτο ἤδη ἀντικείμενον συζητήσεως εἰς τὰ ἀνώτατα κοινωνικά στρώματα, καὶ ὅτι ὁ πρῶστος βασιλεὺς, καίτοι δὲν ἦτο βεβαίως φίλος τῶν καθολικῶν καὶ τοῦ πάπα, ἔκρινε τὸν ἐλευθεροτεκτονισμόν ὡς οἱ μέγιστοι αὐτοῦ ἐχθροί, καθότι ἐθεώρει αὐτὸν ὡς ἐπικίνδυνον εἰς τὸ κράτος.

Ὁ κόμης τοῦ Λίππε ἀπετάθη εἰς τὸν βαρῶνον τοῦ Ἀλβιδίλλ ἐν Ἀννοβέρφω, ὅστις ἀνήκεν εἰς τὴν ἀπὸ 6 Δεκεμβρίου 1737 ἐν Ἀμβούργῳ ἐργαζομένην Στοάν, καὶ τῆς ὁποίας ὁ Σεβ.: Βαρῶνος τοῦ Ὁμπεργ ἐμήθησε τὸν διάδοχον Φρειδερίκον τὴν νύκτα τῆς 14-15 Αὐγούστου 1738 εἰς τὰ τεκ.: μυστήρια.

Τὸ ἔγγραφον ὑλικόν, τὸ ὁποῖον ὑπάρχει περὶ τῆς ἀμέσου τεκ.: ἐργασίας τοῦ μεγάλου Φρειδερίκου ἀπὸ τῆς ἡμέρας τῆς μνήσεως μέχρι τοῦ θανάτου αὐτοῦ, εἶναι, ἐν σχέσει πρὸς τὸ χρονικὸν τοῦτο διάστημα καὶ τὴν ἀνάπτυξιν ἣν ἔλαβεν ὁ τεκ.: ἐν Γερμανίᾳ, ἐκτάκτως ἐλάχιστον, πολυάριθμοι δὲ τοῦναντίον εἶναι οἱ ἀβάσιμοι ἰσχυρισμοὶ περὶ τῆς μετὰ ταῦτα θέσεως τοῦ Φρειδερίκου πρὸς τὴν βασιλικὴν τέχνην, καὶ οἱ διάφοροι σχετικοὶ περὶ αὐτοῦ μῦθοι.

Ὅτι ὁ διάδοχος ἦτο λίαν εὐχαριστημένος ἐκ τῆς εἰσοδογῆς του εἰς τὴν τεκ.: ἑταιρείαν καὶ ἐκ τῆς πνευματικῆς βάσεως αὐτῆς, ὑπάρχουσι περὶ τούτου ἀναμφισβήτητοι ἀποδείξεις. Μετὰ τὴν εἰς Rheinsberg ἐπιστροφὴν του ἴδρυσεν ἐκεῖ Στοάν καὶ τῷ 1739 παρώτρυνε τοὺς ἀδ.: ἀδ.: Ὁμπεργ καὶ Μπίρφελδ, ὡς καὶ τὸν κόμητα τοῦ Λίππε, νὰ ἐπισκεφθῶσιν αὐτόν· ἐπιστοποιήθη δὲ παρ' αὐτῶν βραδύτερον ὅτι μετὰ μεγάλης ἐπιμελείας εἰργάσθησαν καὶ εἰς πολλὰς μῆσεις προέβησαν. Αἱ ἐργασίαι αὗται ἔπρεπε νὰ γίνωνται μετὰ μεγίστης μυστικότητος, ἵνα μὴ ἐπληροφορεῖτο τι ὁ βασιλεὺς. Παρὰ τὰς προφυλάξεις ὅμως ταύτας, διεβιβάσθησαν εἰς τὸν βασιλέα συκοφαντικαὶ πληροφορίες περὶ τῆς συναναστροφῆς τοῦ διαδόχου πρὸς ἀρνητὰς τοῦ θεοῦ καὶ περὶ ἀθεϊστικῶν αὐτοῦ τάσεων, ὁ δὲ Φρειδερίκος καὶ οἱ φίλοι αὐτοῦ μετὰ μεγίστης δυσκολίας κατώρθουν νὰ ἀντεπεξέρχωνται κατὰ τοιούτων συκοφαντιῶν.

Δὲν ὑπάρχει ἀμφιβολία ὅτι ὁ διάδοχος Φρειδερίκος κατὰ τὴν ἐξάμηνον συναναστροφὴν του μετὰ τῶν ἀδ.: ἀδ.: Ὁμπεργ καὶ Μπίρφελδ ἔκαμε διεξοδικὰ συζητήσεις καὶ ἐνεβρίθηνε εἰς τὰς διδασκαλίας τοῦ τεκ.:, καὶ ὅτι συνωμίλει περὶ τῶν σχέσεων αὐτοῦ ἀφ' ἑνὸς μὲν πρὸς ὅμοια σωματεῖα ἀρχαιότερα καὶ σύγχρονα, ἀφ' ἑτέρου δὲ πρὸς τὴν φιλοσοφίαν, τὴν θεολογίαν, τὰς φυσικὰς ἐπιστήμας, τὴν πολιτικὴν καὶ πρὸς τὸν ἐν γένει πολιτισμόν.

Τὸ ζῶηρόν αὐτοῦ ἐνδιαφέρον διὰ τὴν ἑταιρείαν ἡμῶν κατέστη φανερόν ὅτε μετὰ τὸν θάνατον τοῦ πατρός του τὴν 3 Ἰουνίου 1740 ἐδήλωσε δημοσίᾳ τὴν τεκ.: αὐτοῦ ιδιότητα καὶ 14 ἡμέρας μετὰ τὴν εἰς τὸν θρόνον ἀνάρρησίν του ἐσεβασμίενε κατὰ τὰς πληροφορίες τῶν ἀδ.: ἀδ.: Ὁμπεργ καὶ Μπίρφελδ λαμπροτάτης Στοᾶς. Τὴν ἡμέραν δὲ ἐκείνην ἐμνήθησαν ὁ νεώτερος ἀδελφὸς αὐτοῦ Πρίγκηψ Αὐγουστος Γουλιέλμος, ὁ κόμης Κάρολος τοῦ Βρανδεμβούργου, ὁ δούξ τοῦ Χολσταίν καὶ ὁ ἀκόλουθος τοῦ βασιλέως λοχαγὸς Μέλλενδορφ.

Εἰς τὸ πρῶτον φύλλον τοῦ διὰ τῆς πρωτοβουλίας Φρειδερίκου τοῦ Β' ἰδρυθέντος «Journal de Berlin» τῆς 4 Ἰουλίου 1740 ἀναφέρεται: «Ἀτυχῆς ἑταιρεία, εἰς τὴν ὁποίαν προπαρασκευάζεται ἡ αὐτὴ τύχη τῶν παλαιῶν ναϊτῶν, δύνανται νὰ εὔρη ἀσφαλὲς καταφύγιον εἰς τὴν μεγαλόψυχον προστασίαν τῆς Α. Μεγαλ. Ὁμιλοῦμεν περὶ τῶν ἐλευθεροτεκτόνων. Οὗτοι δύνανται νὰ θέσωσι τὰς Στοὰς αὐ-

τῶν ὑπὸ τὴν στέγην τοῦ θρόνου καὶ νὰ ἀπολαύωσιν ἡσυχίας, τὴν ὁποίαν οὐδεμία καταδίωξις δύναται νὰ διαταράξῃ». Ἡ εἰδησις αὕτη δὲν ἠδύνατο βεβαίως νὰ καταχωρηθῇ ἄνευ τῆς συγκαταθέσεως τοῦ βασιλέως ἐν τῇ βασιλ. ἐφημερίδι, βεβαίως δὲ ἐδημοσιεῦθη τῇ ἀπαιτήσει αὐτοῦ. Φρειδερίκος ὁ Μέγας ἐθεώρει ὡς σπουδαῖον νὰ γνωρίζῃ ὁ κόσμος ὅτι εἶναι πρόθυμος νὰ δεχθῇ ὑπὸ τὴν προστασίαν του τὴν ὑπὸ τοῦ Πάπα ἀφορισθεῖσαν καὶ ὑπὸ τινων τῶν ἐπιστημόνων τῆς ἐποχῆς ἐκείνης εἰρωνευομένην ἑταιρείαν. Τὸ ἐπόμενον ἤδη φύλλον τῆς αὐτῆς ἐφημερίδος τῆς 9 Ἰουλίου ἀναφέρει: «Υπεδείξαμεν ἤδη τὴν προστασίαν τὴν ὁποίαν ἡ Α. Μ. ὁ βασιλεὺς θέλει νὰ παράσῃ εἰς τοὺς Τέκτονας. Ὁ ἀκόλουθος κατάλογος θὰ ἀποδείξῃ ὅτι εὐρίσκονται ἐνταῦθα ἀδ.·. ἀδ.·. ἀνήκοντες εἰς τὰς ἀνωτάτας τάξεις». Ἔπονται δὲ τὰ ὀνόματα: «Κόμης τοῦ Βαρτεσλέβεν, κόμης τοῦ Τρουῦξες, Ἰππότης τοῦ Κάιστ, φὸν Κάιζερλιγκ, φὸν Κνόβιλδορφ, φὸν Γιόρδαν, ἀντιπρόεδρος τῆς Ἀκαδημίας τῶν Ἐπιστημῶν κλπ.

Ὁ βασιλεὺς συγνάκις εἰς τὰ ἀνάκτορα τοῦ Σαρλοτεμβούργου καὶ Βερολίνου διηύθυνε τὰς ἐργασίας Στοᾶς, περὶ τῶν ὁποίων καὶ δημοσίᾳ ἐγένετο λόγος. Τὸν Νοέμβριον τοῦ 1740 ἐμήνησεν ὁ ἴδιος τὸν γαμβρόν του κόμητα τοῦ Βαϊρούτ.

Ἐκ τῆς ζωηρᾶς ταύτης ἐλευθεροτεκτονικῆς ἐργασίας τοῦ νεαροῦ βασιλέως, ὅστις βεβαίως ἦτο πολυάσχολος, συναγεται ἀναμφιβόλως τὸ μέγιστον αὐτοῦ ἐνδιαφέρον πρὸς τὴν Βασιλικὴν ἡμῶν Τέχνην, τὸ γεγονός δὲ ὅτι διὰ τῆς συγκαταθέσεως τοῦ βασιλέως ἰδρῦθη δευτέρα Στοὰ «αἱ Τρεῖς Σφαῖραι» ἦτις καὶ ἐγκατεστάθη τὴν 13 Σεπτεμβρίου 1740, ἦτο μεγίστης σημασίας οὐχὶ μόνον διὰ τὴν ἀνάπτυξιν τοῦ τεκτ.·. ἐν Πρωσσίᾳ καὶ ἐν Γερμανίᾳ, ἀλλὰ καὶ εἰς ὁλόκληρον τὸν κόσμον.

Ἡ ἠθικὴ ἐνίσχυσις τὴν ὁποίαν ἔλαβεν ἡ ἐλευθεροτεκτονικὴ ἑταιρεία ἀμέσως μετὰ τὴν εἰς τὸν θρόνον ἀνάρρησιν Φρειδερίκου τοῦ Β', κατεδηλώθη ἐκ τοῦ ὅτι οἱ ἡγεμόνες καὶ πολυάριθμοι εὐγενεῖς τῶν λοιπῶν γερμανικῶν κρατῶν ἐζήτησαν νὰ ἴδουν τὸ τεκτ.·. φῶς, οἱ ὁποῖοι οὕτω κατέστησαν τὴν ἑταιρείαν ἡμῶν σπουδαιοτάτην καὶ ἐκπολιτιστικωτάτην δύναμιν, ἦτις διὰ τοῦ γνωστοῦ αὐτῆς σκοποῦ, τῆς διαδόσεως τοῦ φωτός, τῆς ἀναπτύξεως καὶ διαφωτίσεως, ἐγένετο ἐξαιρετικῆς ὠφελείας πρόξενος διὰ τὸν περαιτέρω ἐκπολιτισμὸν τῆς Γερμανίας.

Ὅτι δὲ οἱ φανατικώτεροι ἐχθροὶ τοῦ τεκτ.·., ὁ κληρὸς καὶ οἱ Ἰησοῦται, ἐγνώριζον πολὺ καλῶς τὴν σπουδαίαν σημασίαν τῆς ἑταιρείας, εἰς ἣν ἀνήκεν ἡ πνευματικὴ καὶ πολιτικὴ τῆς Γερμανίας ἀριστοκρατία, ἀπέδειξαν ἀρκούντως αἱ καίτοι πολλαπλῶς διαψευθεῖσαι ἀλλ' ἀναμφισβήτητοι ὁμως ἀπόπειραι αὐτῶν ἢ νὰ διαλύσωσι ταύτην ἢ νὰ τὴν καταστήσωσι δοῦλον τῶν σκοπῶν αὐτῶν, οὕτως ὥστε αὕτη φαινομενικῶς ἀνεξάρτητος, πραγματικῶς ὁμως ἐκ τῆς Ρώμης καὶ τῶν Ἰησοῦτῶν ἐξαρτωμένη, νὰ ἐργάζεται ὑπὲρ τῶν πολιτικῶν, κοινωνικῶν, θεολογικῶν καὶ ἠθικῶν σκοπῶν αὐτῶν.

Ὁ τεκτ.·. τὸν ὁποῖον ὁ διάδοχος Φρειδερίκος ἐν Rheinsberg, τὸν ὁποῖον μετὰ ταῦτα ὁ βασιλεὺς κατὰ τὸ μικρὸν χρονικὸν διάστημα, τὸ ὁποῖον τῷ ἔμμενε, εἰργάζετο εἰς τὰ διάφορα βασιλικά αὐτοῦ ἀνάκτορα μετὰ τῶν ὑπ' αὐτοῦ μνηθέντων ἀδ.·. ἀδ.·., δέον νὰ θεωρηθῇ μετὰ βεβαιότητος, καίτοι ἄνευ πραγματικῶν ἀποδείξεων, ὡς ἄλλοιός, βαθύτερος καὶ μετὰ μεγαλειτέρου περιεχομένου, ἢ ὁ ἐν Ἀγγλίᾳ κατὰ τὴν ἐποχὴν ἐκείνην.

Εἶναι ἐκτὸς πάσης ἀμφιβολίας ὅτι ὁ Φρειδερίκος ὁ Μέγας καὶ πάντες οἱ

πνευματικῶς τόσον ὑψηλά ἰστάμενοι φίλοι καὶ ἀδελφοὶ θὰ εὑρισκον πολὺ μικρὰν πνευματικὴν ἱκανοποίησιν εἰς τὸ κυρίως τυπικὸν μέρος τοῦ τεκτ.: Μᾶλλον δὲ τὰ πολυποίκιλα ζητήματα, τὰ ἀπασχολοῦντα τὴν πνευματικὴν ζωὴν τῶν μεμορφωμένων τῆς ἐποχῆς ἐκείνης, καὶ τὰ ὁποῖα πραγματεύεται ὁ Φρειδερίκος εἰς τὰς πολυαρίθμους αὐτοῦ ἐπιστολάς, τὰς ὁποίας ἀντήλασε μετὰ τῶν σπουδαιότερων ἀνδρῶν τῆς ἐποχῆς ἐκείνης, ἀπετέλουν ὀρισμένως τὸ ἀντικείμενον τῶν τεκτ.: συζητήσεων ἐν τῇ «Στοᾷ τῆς βασιλικῆς αὐλῆς».

Ὁ τεκτ.: ἔλαβεν ἐν Γερμανίᾳ ὡς ἐκ τούτου διὰ τῆς πρώτης «Στοᾷς τῆς βασιλικῆς αὐλῆς» χαρακτῆρα, ὅστις οὐσιωδῶς διέφερεν ἐκ τοῦ ἐξασκουμένου εἰς τὰς διαφόρους Στοᾷς ἐν Ἀγγλίᾳ καὶ ταῖς λοιπαῖς χώραις.

Ἡ ἐπίδρασις ὁμοῦς τοῦ Μεγάλου Φρειδερίκου ἐπὶ τοῦ παγκοσμίου τεκτ.: συνέβη καὶ ἄλλως.

Ὅτε δηλαδὴ ὁ Φρειδερίκος διὰ τῶν λαμπρῶν αὐτοῦ ἔργων ἐφείλκυσε τὰ βλέμματα πάντων, εὔρεν εἰς τοὺς ἀνωτάτους πολιτικούς καὶ λίαν ἀνεπτυγμένους κύκλους ὄλων τῶν ἐθνῶν πολυαρίθμους μιμητάς· οὕτως ἐν Ἰσπανίᾳ τὸν βασιλέα Κάρολον Γ' καὶ τοὺς σπουδαιότατους αὐτοῦ συμβούλους, ἐν Πορτογαλίᾳ τὸν κυρίαρχον ὑπουργὸν τοῦ Βασιλέως Ἰωσήφ Α' Πομπάλ, ἐν Αὐστρίᾳ τὸν αὐτοκράτορα Ἰωσήφ Β' καὶ πολλοὺς ἄλλους. Καὶ πανταχοῦ ὑπὸ τὴν προστασίαν τῶν μεγάλων τούτων ἀνδρῶν ὁ τεκτ.: ἔλαβε σπουδαίαν ἀνάπτυξιν καὶ οὕτως ἠδυνήθη νὰ ὑποστηρίξῃ ἐνεργῶς τὰς ριζικὰς μεταρρυθμίσεις εἰς τὴν παιδικὴν μόρφωσιν καὶ σχολικὴν παιδείαν, καὶ ἐν γένει πάσας τὰς πολιτικὰς ἐκείνας τάσεις, αἵτινες ἠδύναντο νὰ εἶναι ὠφέλιμοι εἰς τὴν περαιτέρω ἀνάπτυξιν τοῦ λαοῦ. Καὶ ἀπὸ τῆς ἀπόψεως ταύτης ἡ προστασία καὶ προαγωγή τὴν ὁποίαν ὁ Φρειδερίκος παρέσχεν εἰς τὸν γερμανικὸν τεκτονισμόν, ἐβοήθησε σπουδαίως τὴν διαμόρφωσιν τοῦ τεκτ.: εἰς πάσας τὰς χώρας τοῦ τότε πεπολιτισμένου κόσμου εἰς μίαν δύναμιν διεθνή ἐκπολιτιστικὴν καὶ πλήρη δράσεως, τὴν ὁποίαν ὁ Πάπας Βενέδικτος ΙΔ' τὸ 1751 καὶ τόσοι πολλοὶ ἄλλοι μετ' αὐτὸν μέχρι σήμερον ματαιῶς ἐκουράσθησαν νὰ καταπολεμῶσιν.

Ἡ πρώτη «Στοᾷ τῆς βασιλικῆς αὐλῆς» εἶχε καθαρῶς ἀριστοκρατικὸν χαρακτῆρα. Ὁ θεμελιώδης νόμος τῆς κοινωνικῆς ἰσότητος ἐντὸς τῆς Στοᾷς ταύτης ἐχώλαιεν. Ἐπειδὴ δὲ ὁ ἀριθμὸς τῶν τεκτόνων τῶν μνηθέντων ἐν Ἀμβούργῳ καὶ ἐν ἐξωτερικαῖς Στοαῖς ἐπολλαπλασιαζέτο ταχέως ἐν Βερολίῳ, οὗτοι δὲ δὲν ἠδύναντο νὰ λάβωσι μέρος εἰς τὰς ἐργασίας τῆς «Στοᾷς τῆς βασιλικῆς αὐλῆς» ὑπέβαλον αἴτησιν εἰς τὸν βασιλέα, ὡς τὸν Μεγ.: Διδάσκ.:, περὶ ἰδρύσεως δευτέρας Στοᾷς. Ἡ ἄδεια αὕτη ἐδόθη ἀμέσως καὶ οὕτως ἐγκατεστάθη ἡ Στοᾷ «αἱ Τρεῖς Σφαῖραι» ἐν τῷ Ξενοδοχείῳ Μόγκοβιτ ἐν τῇ ὁδῷ τῶν ἀδελφῶν.

Ὁ μετ' ὀλίγον ἀρξάμενος πρῶτος Σλεβικὸς πόλεμος δὲν ἀφῆκε καιρὸν εἰς τὸν βασιλέα νὰ σεβασμειῇ τῆς βασιλικῆς Στοᾷς, ἥτις ἔνεκα τούτου ἐκοιμήθη. Τὰ ἐπιπλα αὐτῆς ἠγοράσθησαν τὴν 25 Μαΐου 1743 ὑπὸ τῆς Στοᾷς τῶν 3 Σφαιρῶν, ἥτις τῇ συγκαταθέσει τοῦ βασιλέως τῷ 1744 ἔλαβε τὸ ὄνομα τῆς Μεγ.: Ἐθνικῆς Στοᾷς «αἱ 3 Σφαῖραι».

Μετὰ τὴν κοίμησιν τῆς βασιλικῆς Στοᾷς ὁ βασιλεὺς, ἐφ' ὅσον εἶναι γνωστόν, εἰς οὐδεμίαν τεκτ.: ἐργασίαν ἔλαβε μέρος. Ὡς ἐκ τούτου ἐγεννήθη ἡ γνώμη ὅτι τὸ ἐνδιαφέρον αὐτοῦ διὰ τὸν τεκτ.: ἐξέλιπεν, ὅτι παρητήθη τῆς τεκτ.: ἐταιρείας, ὅτι ὠμίλει βραδύτερον περιφρονητικῶς περὶ αὐτῆς, ὅτι ὠνόμαζεν αὐτὴν «τὸ μέγα μηδὲν» καὶ τὰ τοιαῦτα.

ΦΡΕΙΔΕΡΙΚΟΣ Ο ΜΕΓΑΣ

1712 - 1912

Ἐκ τούτων οὐδὲν εἶναι ἀληθές.

Ἀπὸ τῆς ἐνάρξεως τοῦ πρώτου σλεβικοῦ πολέμου αἱ ὑποθέσεις τοῦ Κράτους ἦσαν τόσῳ πολλαὶ καὶ ἀπησχόλουν τὰς ἐργασίμους ὥρας τοῦ βασιλέως, ὥστε εἶναι εὐνόητον ὅτι δὲν ἠδύνατο νὰ ἔξῃ καιρὸν νὰ ἐνασχολῆται περὶ τὴν διεύθυνσιν τῆς Στοᾶς. Τὸ ἐνδιαφέρον αὐτοῦ διὰ τὸν τεκτ.: ἔδειξε πάντοτε, ὅτε ἐδόθη εὐκαιρία, καὶ οἱ ἀκριβεῖς γινώσκται τῆς ζωῆς καὶ τῶν συγγραφῶν αὐτοῦ οὐδαμοῦ εὔρον πληροφορίαν ἐπὶ τῆς ὁποίας ἠδύναντο νὰ βασίσωσι τὴν ἔκφρασιν «Grand rien» περὶ τοῦ τεκτονισμοῦ.

Δὲν θὰ ἦτο βεβαίως περιεργον, ἐὰν ἡ ἀνάπτυξις τὴν ὁποίαν ὁ τεκτ.: ἀπὸ τῶν μέσων τοῦ 18 αἰῶνος ἔλαβεν, ἐὰν αἱ πλάναι εἰς τὰς ὁποίας ὑπέπεσεν, ἢ ἀνάμειξις αὐτοῦ μετὰ τῶν ἀλχημιστῶν καὶ νεοναϊτῶν, ἐὰν ἡ ἐμφάνισις τόσων ἀπαταιῶνων, οὔτινες μετεχειρίσθησαν τεκτ.: μέσα καὶ σύμβολα πρὸς ἐκμετάλλεισιν τῶν εὐπίστων, δὲν θὰ ἦτο λέγομεν, περιεργον ἐὰν ταῦτα ἀπεμάκρυναν αὐτὸν ἐκ τοῦ τεκτ.:, διότι εἰς πολλὰ μέρη τῶν συγγραφῶν αὐτοῦ ἐκφράζει τὴν ἀντιπάθειάν του πρὸς τὸ φαινομενικόν, πρὸς τὸ ἀπλοῦν τυπικόν, πρὸς πᾶν ἀναληθές, πρὸς τὰς δεισιδαιμονίας κλπ. Παρὰ τὴν πλήρη κατάπτωσιν τοῦ τότε τεκτ.: ἐπίστευε καὶ δικαίως εἰς τὴν μεγίστην δύναμιν τῶν ἀπλῶν αὐτοῦ ἐκπολιτιστικῶν διδασκαλιῶν καὶ σκοπῶν καὶ ἐπέτρεψε π. χ. ἵνα ὁ υἱὸς τοῦ ἀδελφοῦ αὐτοῦ Αὐγούστου Γουλιέλμου, ὁ μετέπειτα βασιλεὺς Φρειδερίκος Γουλιέλμος, μνηθῆ εἰς τὸ τάγμα. Ἐπίσης τὸ 1774 ἐξέδωκε διὰ τὴν Μεγ.: Στοᾶν διάταγμα προστατευτικόν, χωρὶς δὲ καὶ ἐπὶ στιγμὴν νὰ διατάσῃ ἐνέδωκεν εἰς τὴν ἐπιθυμίαν τῆς Μεγ.: Στ.: καὶ ἀπέστειλεν εἰς αὐτὴν τὴν 30 Ἰανουαρίου 1777 εἰκόνα του, τὴν ὁποίαν δημοσιεύομεν σήμερον.

Ὀλόκληρος ἡ ζωὴ τοῦ Μεγάλου Φρειδερίκου ἀπέδειξεν ὅτι ἦτο τέλειος, γνήσιος καὶ ἀληθῆς τέκτων. Ἐὰν ὁ συνδυασμὸς πολιτικῶν περιστατικῶν ἠνάγκασαν αὐτὸν νὰ ἠγηθῆ μεγάλων πολέμων καὶ νὰ προσφέρῃ μεγάλας θυσίας ἀνθρώπων ὑπὲρ τῆς προόδου τοῦ Κράτους του, ἀπέδειξε ὅμως καὶ ἐν τῷ πολέμῳ τεκτ.: ἀρετάς. Πόσον μᾶλλον κατὰ τοὺς χρόνους τῆς εἰρήνης, καθ' οὓς δι' ὄλων τῶν δυνατῶν μέσων οὐ μόνον ἐπεζήτει νὰ θεραπεύσῃ τὰς ἐκ τῶν πολέμων πληγὰς, ἀλλὰ καὶ πᾶν τὸ δυνατὸν ἐνήργει, ἵνα μετατρέψῃ τὰς διαφωτιστικὰς φιλοσοφικὰς αὐτοῦ ἰδέας καὶ ἰδεώδη εἰς ἔργα. Ἡ διάδοσις φωτὸς καὶ μορφώσεως παρὰ τῷ λαῷ του, ἢ ἀνύψωσις αὐτοῦ εἰς ἀνωτέραν πνευματικὴν μόρφωσιν, εἶναι τὰ κυριώτατα ζητήματα τῆς ζωῆς καὶ διοικήσεως αὐτοῦ, τὰ ὁποῖα ἐπεζήτησε νὰ ἐπληρώσῃ μὲ σιδηρᾶν ἐπιμέλειαν καὶ ἰσχυρὰν δύναμιν θελήσεως.

Οἷτω δὲ σήμερον ἴσταται πρὸ ἡμῶν μετ' ἀκριβεστάτην ἔρευναν τοῦ χαρακτῆρός του, τῶν περὶ τοῦ κόσμου ἰδεῶν του, τοῦ τρόπου τῆς σκέψεως, τῶν τάσεων καὶ πράξεων αὐτοῦ, ἢ εἰκὼν τοῦ μεγάλου βασιλέως, ὡς ἡ τοῦ ἰδρυτοῦ τοῦ γερμανικοῦ τεκτονισμοῦ, ἐνὸς τέκτονος, ὅστις διαρκῶς κατὰ τὰ παραγγέλματα καὶ τὰς διδασκαλίαις τῆς βασιλικῆς ἡμῶν τέχνης ἔζησε καὶ εἰργάσθη, δι' ὃ μίμησις αὐτοῦ πρέπει νὰ εἶναι καὶ νὰ μένη ὁ σκοπὸς παντὸς σοβαροῦ τέκτονος καὶ σήμερον καὶ εἰς τὸ μέλλον.

ΑΦΟΡΙΣΜΟΙ ΕΚ ΤΩΝ ΣΥΓΓΡΑΦΩΝ
ΦΡΕΙΔΕΡΙΚΟΥ ΤΟΥ ΜΕΓΑΛΟΥ

Ὅσον ἀνεπτυγμένος εἶναι τις, τόσον ὀλιγώτερον εἶναι δεισιδαίμων.

* *

Πάντοτε μᾶς σκοτίζει ὁ ἐγωϊσμός· πᾶν τὸ ὁποῖον δὲν δυνάμεθα νὰ ἐννοήσωμεν, ὀνομάζομεν σκοτεινόν· καὶ πᾶν ὀνομάζομεν ἀκατανόητον, ὅταν τοῦτο εὐρίσκειται ἐκτὸς τοῦ κύκλου μας.

* *

Ἐκδίκησιν ἐπιθυμῶμαι πᾶς προσβεβλημένος· ἀλλὰ μόνον εὐγενῆς ψυχῆ ἔχει γενναιοφροσύνην.

* *

Ἐσχηματισμένοι γινώμμαι, ἐγωϊσμός, στενοκέφαλιὰ καὶ προλήψεις θὰ εἶναι καθ' ὅλους τοὺς αἰῶνας πάντοτε οἱ ἐχθροὶ οἵτινες ἀνθίστανται εἰς τὴν πρόδοον τῶν ἐπιστημῶν.

* *

Ἡ χεὶρ τοῦ οὐρανοῦ ἐπέχυσεν ἀνθρωπισμὸν — μὴ τὸ λησμονῆτε — εἰς τὰ στήθη σας. Δι' αὐτοῦ πρέπει νὰ καταπολεμηθῇ τὸ μῖσος, νὰ συγχωρηθῇ ἡ προσβολή.

* *

Τὸ κάλλιστον φάρμακον διὰ νέους καὶ γέροντας εἶνε ψυχικὴ γαλήνη· μᾶς ἐπιφέρει πρῶτον εὐθυμίαν, ἀναμιγνύει νέον βάλαμον εἰς τὸ αἷμά μας καὶ καταπραΰνει πάσας τὰς ὀρμὰς ἡμῶν.

* *

Τὸ καθήκον τοῦ ἀνθρώπου εἶναι νὰ παρέχῃ βοήθειαν εἰς τὸν πλησίον του εἰς πᾶν ὅ,τι ἔχει ἀνάγκην.

* *

Ὅπλα δὲν θὰ καταστρέψωσι τὴν δεισιδαιμονίαν, μόνον διὰ τοῦ βραχίονος τῆς ἀληθείας πρέπει νὰ ἀποθάνῃ αὕτη.

*
**

Ἄνθρωπος, ὅστις ζητεῖ τὴν ἀλήθειαν καὶ ἀγαπᾷ αὐτήν, πρέπει νὰ τιμᾶται εἰς ἀνθρωπίνην κοινωνίαν.

*
**

Διὰ τῆς λέξεως ἐλευθερία, ἐννοῶ ἐκάστην προᾶξιν τῆς θελήσεώς μας, κατὰ τὴν ὁποίαν ἐνεργεῖ αὕτη μόνη καὶ ἄνευ ἀνάγκης.

*
**

Ἐπεθύμουν νὰ εἶμαι τόσον εὐτυχής, ὥστε νὰ γίνω τὸ ὄργανον τῆς παγκοσμίου εἰρήνης.

*
**

Ὅχι ζῶ, δὲν εἶναι ἀναγκαῖον, βεβαίως ὁμῶς, ὅτι ἐργάζομαι.

*
**

Ἀνθρωπισμός, ἡ ἀξία μιμήσεως ἀρετῆ αὕτη, ἣτις ἐμπεριέχει ἐν ἑαυτῇ πάσας τὰς λοιπὰς, ἔπρεπε νὰ εἶναι ἡ κληρονομία παντός λογικοῦ ὄντος, καὶ ἐὰν ἡ ἀρετὴ αὕτη ἐπέπρωτο νὰ ἐξαλειφθῇ ἐκ τοῦ κόσμου, ἔπρεπε νὰ ἐξακολουθήσῃ ὑπάρχουσα εἰς τοὺς ἡγεμόνας.

*
**

Τὸ πιστοποιητικὸν ὅτι ἀνεκάλυψέ τις ἀληθείας τινὰς καὶ ἐξηφάνισε πλάνας, εἶναι τὸ ὠραιότατον τρόπιον τὸ ὁποῖον οἱ μεταγενέστεροι δύναται νὰ ἀνεγείρωσι πρὸς δόξαν τοιούτου τινός.

*
**

Οὐδεμία αἰτία δύναται νὰ εἶναι τόσον ἰσχυρά, ὥστε νὰ ἐξαναγκάσῃ τίμιον ἄνδρα νὰ παραβῇ τὸ καθήκον του.

*
**

Ἡ μεγίστη χαρὰ, τὴν ὁποίαν λογικὸν ὄν δύναται νὰ ἀπολαύσῃ, συνίσταται κατὰ τὴν γνώμην μου, εἰς τὸ νὰ πράττῃ τὸ καλόν.

*
**

Εἰς τὰ πολιτειακὰ ἔργα δὲν ἔχει τις ἀνάγκην προλήψεων καὶ παθῶν τὸ μόνον, τὸ ὁποῖον πρέπει νὰ ἔχῃ, εἶναι ἡ ἀγάπη πρὸς τὸ κοινὸν καλόν.

*
**

Ἡ καλλίστη διαφώτισις θὰ εἶναι πάντοτε δι' ἐμέ, ἐκείνη ἣτις ἐπιδορᾷ ἐντοεώτατα ἐπὶ τῶν ἡθῶν, ἡ ὁποία καθιστᾷ τὴν κοινωνικὴν ζωὴν ἀσφαλεστέραν, ἐδαρεστοτέραν καὶ προσηθέραν. Οὕτω σκέπτομαι καὶ ὁ μόνος μου σκοπὸς εἶναι ἡ νῆμερία τῆς ἀνθρωπότητος καὶ τὸ καλὸν τῆς κοινωνίας.

* *

Όταν τὸ συμφέρον, τὸ φρικωδέστατον τοῦτο ἐλάττωμα, καταστῆ κύριος τῆς καρδίας, τότε φρονεῖ τὴν εὐγενῆ φλόγα τῆς δόξης καὶ τιμῆς καὶ ἐν γένει πάσης ἀρετῆς.

* *

Φιλία εἶναι ἀπαραίτητος διὰ τὴν εὐτυχίαν ἡμῶν. Ἡ συμφωνία τῶν σκέψεων ἢ ἡ διαφορὰ αὐτῶν, ἢ ζωηρότης τοῦ ἑνὸς ἢ ἡ μελαγχολία τοῦ ἑτέρου, δὲν ἔχουσιν οὐδεμίαν ἐπίδρασιν ἐπὶ τῆς φιλίας. Τὸ νὰ εἶναι τις τίμιος ἀνὴρ, εἶναι ἡ πρώτη ιδιότης, ἣτις ἐνώνει τοὺς χαρακτῆρας καὶ ἄνευ αὐτῆς δὲν εἶναι δυνατὴ ἔμπιστος συναναστροφὴ.

* *

Εἰς ἡμᾶς αὐτοὺς πρέπει νὰ ἀναζητῶμεν τὴν εὐτυχίαν μας, οὐχὶ εἰς ἐξωτερικὰ πράγματα, τὰ ὁποῖα ἀπατοῦν ἡμᾶς διὰ τῆς ψευδοῦς λάμψεώς των.

* *

Πρέπει νὰ γνωρίζῃ τις νὰ θέτῃ περιορισμοὺς εἰς τὰς κλίσεις καὶ τὰ πάθη του.

* *

Ἡ μεγάλη ἐκείνη ἀλήθεια, ὅτι πρέπει νὰ ἐνεργῶμεν ἀπέναντι τῶν ἄλλων ὡς ἡμεῖς ἐπιθυμοῦμεν νὰ πράττωσιν οἱ ἄλλοι ἀπέναντι ἡμῶν, εἶναι ὁ θεμελιώδης νόμος πάσης κοινωνίας.

* *

Ἴνα ἡγεμόν τις μηδέποτε λησμονήσῃ τὰ καθήκοντα, τὰ ὁποῖα ἔχει νὰ ἐκπληρώσῃ, πρέπει νὰ ἐνθυμῆται ὅτι εἶναι ἄνθρωπος ὡς ὁ ἐλάχιστος τῶν ὑπηκόων του. Δὲν εἶναι τίποτε περισσότερον ἢ ὁ πρῶτος ὑπηρέτης τοῦ κράτους καὶ εἶναι ὑποχρεωμένος μετὰ πάσης δικαιοσύνης, συνέσεως καὶ ἀφιλοκερδείας νὰ ἐνεργῇ, ὡς ἐὰν ἔπρεπεν εἰς ἐκάστην στιγμὴν νὰ δίδῃ λόγον εἰς τοὺς συμπολίτας του περὶ τῆς πολιτείας.

ΒΙΒΛΟΣ, ΓΩΝΙΑΜΕΤΡΟΝ, ΔΙΑΒΗΤΗΣ

ΤΠΟ ΑΔ. ΦΡ. ΣΙΜΩΝ

(Bundesblatt N° 17, 1906)

Ἡ Βίβλος, τὸ Γωνιάμετρον καὶ ὁ Διαβήτης εἶναι τὰ κυριώτατα σύμβολα, τὰ ὅποια περιέχουσι πλήρη τὴν τεκτ. διδασκαλίαν. Ἄνευ αὐτῶν οὐδεὶς δύναται νὰ γείνη τέκτων, εἶναι δὲ τὰ κύρια ἐργαλεῖα ἐκάστης Στοᾶς καὶ ἀπαραίτητα διὰ πᾶσαν ἐργασίαν.

Ἐκ τῶν τριῶν τούτων κυρίων συμβόλων, τὸ Γωνιάμετρον ἢ τὸ σύμβολον τῆς ὀρθῆς γωνίας παρουσιάζεται συχνότερον ἐν τῇ Στοᾷ τοῦ μαθητοῦ. Τὸ γωνιάμετρον κοσμεῖ τὸ στήθος τοῦ φέροντος τὴν πρώτην σφύραν ἀδ. Σεβ. Ἰπάρχει ἐπὶ τῆς ἀνοικτῆς Βίβλου. Ἀνοικτὸς εἰς ὀρθὴν γωνίαν κεῖται ἐκεῖ καὶ ὁ Διαβήτης ὅστις κατὰ τὴν ἑρκωμοσίαν τοῦ μουσμένου τίθεται ἐπὶ τοῦ στήθους αὐτοῦ πρὸς τὴν καρδιακὴν χώραν. Ἐν ὀρθῇ γωνίᾳ ἴστανται τὰ φῶτα περὶ τὸν ὤμον. Ἐχόντες τὸν ἀντίχειρα ὀρθογωνίως ἀπομεμακρυσμένον ἐκ τῶν λοιπῶν τεσσάρων δακτύλων τῆς δεξιᾶς χειρὸς ποιούμεν τὸ σημεῖον τοῦ μαθητοῦ. Ὄρθογωνίως φέρομεν τὴν χεῖρα ἐκ τοῦ λαιμοῦ πρὸς τὸν ὤμον καὶ ἐξ αὐτοῦ πρὸς τὰ κάτω. Τὸ σχῆμα τῆς Στοᾶς εἶναι ἐπίμηκες τετράγωνον, περιέχει λοιπὸν τέσσαρας ὀρθὰς γωνίας. Ὄρθογώνιον εἶναι ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον τὸ σχῆμα τῶν πλείστων οἰκοδομημάτων, ἔργων τῆς ἀνθρωπίνης χειρὸς.

Τὸ Γωνιάμετρον ἐπὶ τοῦ στήθους τοῦ Σεβ. εἶναι σημεῖον ὅτι ἡ Στ. εἶναι ὀρθὴ καὶ τελεία. Τοῦτο σημαίνει ὅτι ἡ Στ. νομίμως ἰδρύθη ὑπὸ μιᾶς ἀνεγνωρισμένης Μεγ. Ἀν. ἢ Μεγ. Στοᾶς καὶ ὅτι ἐργάζεται τακτικῶς καὶ συμφώνως πρὸς τοὺς κανονισμοὺς τοῦ τάγματος. Τὸ Γωνιάμετρον σημαίνει συγχρόνως ὅτι πᾶσα ἐργασία τῆς Στοᾶς πρέπει νὰ ἐκπληροῖ τὸν τελικὸν σκοπὸν τοῦ τεκτονισμοῦ, τουτέστι νὰ φωτίῃ τὴν διάνοιαν καὶ νὰ θερμαίνῃ τὰς καρδίας τῶν ἀδ. ἀδ. δι' ἐναρέτους πράξεις.

Τὸ Γωνιάμετρον καὶ τὰ σύμβολα τῆς ὀρθῆς γωνίας δὲν εἶναι μόνον παραίνεσις πρὸς ἐκτέλεσιν τῶν ἐργασιῶν τῆς Στοᾶς συμφώνως πρὸς τὸ ὀρθὸν πνεῦμα τοῦ τάγματος, εἶναι προσέτι ἰδιαίτεραι διδασκαλῖαι δι' ἕκαστον ἀδ. Τὸ γωνιά-

μετρον κρίνει τὰς πράξεις ἡμῶν. Ὁρθογώνιος ἐργασία ἀπαιτεῖται ἐπὶ ἡμῶν αὐτῶν. Τὰς πράξεις ἡμῶν πρέπει νὰ ἐξετάζωμεν διὰ τοῦ γωνιαμέτρου τῆς λογικῆς καὶ τῆς συνειδήσεως. Ὡς ὁ κτίστης διὰ τοῦ γωνιαμέτρου σχηματίζει τὴν ὀρθὴν γωνίαν τῶν τοίχων, οὕτω καὶ ἡμεῖς διὰ τοῦ συμβόλου τούτου παροτρυνόμεθα πρὸς μίαν ἰδεώδη μορφήν, πρὸς τὴν ὁποίαν αἱ πράξεις ἡμῶν πρέπει νὰ προσαρμόζονται. Ὁφείλομεν νὰ μεταχειρίζομεθα τὸ γωνιάμετρον καὶ νὰ παρατηρῶμεν, ἐὰν ὁ ἀκατέργαστος λίθος λαμβάνῃ τὴν μορφήν τοῦ κυβολίθου καὶ προσαρμόζεται εἰς τὴν οἰκοδομὴν τοῦ παγκάλου ἡμῶν τεμένους. Ὁ ἀκατέργαστος λίθος, ἢ συμβολικῆ αὐτῆ τοῦ μαθητοῦ εἰκὼν, εἶναι τὸ ἐσωτερικὸν ἡμῶν αὐτῶν μετὰ τοῦ καλοῦ πυρῆνος αὐτοῦ, ἀλλὰ καὶ μεθ' ὄλων τῶν ἀδυναμιῶν τῆς ἀνθρωπίνης ἡμῶν φύσεως. Καὶ ὁ κάλλιστος ἄνθρωπος—πολὺ δὲ περισσότερον ὁ ἀγροῖκος—ἔχει ἀναρίθμητα ἐλαττώματα κακίας καὶ ἕξεις. Ἐναντίον ὄλων αὐτῶν πρέπει νὰ ἀρχίσῃ ὁ ἀγών. Ἡ ἐργασία ἐν τῷ ἀκατεργάστῳ λίθῳ εἶναι τὸ κέντρον τῆς ἐργασίας τοῦ τέκτονος. Ἐνεκα τούτου ὁ ἄγραφος τεκτ.: νόμος κελεῖται ὅπως «ἡ πρώτη» καὶ σπουδαιότατη ἐργασία ἐκάστου τέκτονος στρέφεται εἰς τὸ ἴδιόν του ἐσωτερικόν νὰ προσπαθῇ νὰ γνωρίσῃ ἑαυτόν, ἵνα ἐξεύρῃ ποῖα ἐλαττώματα ἔχει πρὸς παντὸς διὰ νὰ τὰ καταπολεμήσῃ, ποῖας κακὰς ἕξεις, διὰ νὰ τὰς ἀποβάλῃ».

Μόνον ἐὰν οὕτως ἐνεργῶμεν, δεικνύομεν ἑαυτοὺς ἐλευθέρους ἄνδρας. Μόνον ἐν τῷ νόμῳ ἔγκειται ἡ ἀληθὴς ἐλευθερία. Διὰ τούτου ὑπονοεῖται ἡ ἐλευθερία τῆς κοινωνίας ἣτις θὰ κατεστρέφετο, ἐὰν χεὶρ ἀνυψουτο κατὰ χεῖρός, ἐὰν τὰ ἐλαττώματα καὶ τὰ πάθη ἐκυβέρνων ἐλευθέρως, ἐὰν μὴ ἡ πολιτεία διὰ σιδηραῶν χεῖρὸς κατέβαλλε τὰ πάθη καὶ προεφύλασσε τὰ ἀγαθὰ τοῦ πολιτισμοῦ καὶ τῆς ἠθικῆς κατὰ τοῦ ἐγωῖσμοῦ, τῆς αὐθαιρεσίας καὶ τοῦ σφετερισμοῦ. Τὸ ὕψος τοῦ πολιτισμοῦ κράτους τινὸς πρέπει νὰ ἀναμετρῶμεν συμφώνως πρὸς τὰ ἀναγκαζοῦντα μέσα διὰ τὴν διαφύλαξιν τῶν ἀγαθῶν τοῦ πολιτισμοῦ. Ὁ λαὸς ἐκεῖνος ἴσταται ὑψηλά, ὅστις ἔχων τὸ φιλελευθερώτερον πολίτευμα καὶ συμμετέχων εἰς τὰς δημοσίας ὑποθέσεις, ἔχει ἀνάγκη τῆς ὀλιγαριθμοτέρας ἀστυνομίας πρὸς ἐκτέλεσιν καὶ τήρησιν τῶν νόμων αὐτοῦ. Τὸ κράτος δέ, ἡ πολιτεία μόνον ἐν μέρος, τὸ μικρότερον, τῶν ἐκ τῆς ἠθικῆς ἀγαθῶν δύναται νὰ προασπίσῃ. Ἀναρίθμητοι εἶναι αἱ ἐξωτερικεύσεις τῶν κακιῶν, τῶν παθῶν κατὰ τοῦ θείου ἠθικοῦ νόμου, αἵτινες ὅμως δὲν προσβάλλουσι τὸν πολιτικὸν τοιοῦτον καὶ τὰς ὁποίας οὐδεὶς ποινικὸς νόμος τιμωρεῖ. Ἐλεύθερος δὲ ὑπὸ τὴν ἐλευθεροτεκτονικὴν σημασίαν δὲν εἶναι ἐκεῖνος ὅστις μόνον εἰς τοὺς πολιτικακοὺς νόμους ἀλλὰ καὶ εἰς τοὺς ἀγράφους ἠθικοὺς τοιοῦτους ὑπακούει, ὅστις ἐλευθεροῦται ἐκ τῶν παθῶν καὶ ρυθμίζει τὰς σκέψεις καὶ πράξεις του κατὰ τὸ γωνιάμετρον. Οὐδὲν ἐξαναγκαστικὸν μέσον εὐρίσκεται εἰς τὴν διάθεσιν τῆς ἑταιρείας ἡμῶν, ὅπως ἐπιβάλῃ τὴν ἐκτέλεσιν τῶν διδασκαλιῶν καὶ παραγγελμάτων αὐτῆς. Ἐκουσία εἶναι ἡ ὑπακοή εἰς τοὺς κανονισμοὺς τῆς ἑταιρείας.

Ἡ Βίβλος, τὸ πρῶτον τεκτ.: σύμβολον δὲν παρουσιάζεται τόσῳ συχνὰ εἰς τὰς τεκτ.: ἡμῶν ἐργασίας, ὡς τὸ γωνιάμετρον. Βλέπομεν αὐτὴν ἀνικτὴν ἐπὶ τοῦ βωμοῦ, ἐπ' αὐτῆς ὁ μουούμενος θέτει τὴν δεξιάν του κατὰ τὴν ὀρθωσάν. Ἐπὶ τῶν θείων αὐτῆς ἀληθειῶν βασιζέται ἡ ἑταιρεία ἡμῶν. Τὸ πνεῦμα αὐτῆς διαπνέει ὀλόκληρον τὸ τυπικόν, ὀλόκληρον τὴν τεκτ.: ἐργασίαν. Ἐκάστη τεκτ.: ἐργασία παντὸς συμβολικοῦ βαθμοῦ ἄρχεται διὰ τῆς εὐχῆς εἰς τὸν Μέγαν τοῦ Σύμπαντος Ἀρχιτέκτονα. Διὰ τὸν εὐαίσθητον καὶ σχεπτόμενον

ἀδ.: εὐρίσκονται ἐν τῇ ἐταιρεία ἡμῶν πάντοτε νέαι παροτρύνσεις, νέαι ἀναμνήσεις εἰς ἡμᾶς ὡς τέκνα τοῦ Θεοῦ. Ὅταν ὁ Σεβ.: φωτίζῃ τὴν Στ.:, δηλαδὴ ἀνάπτῃ τὰ φῶτα ἐπὶ τῆς στήλης τῆς Σοφίας καὶ μεταδίδῃ τὸ φῶς του εἰς τοὺς ἐπόπτας πρὸς φωτισμὸν τῶν δύο ἄλλων στηλῶν, ὅταν ὁ μέχρι τότε ἀμυδρῶς φωτιζόμενος ναὸς καταυγάζεται, ὅταν εἰς τὸν νεοφώτιστον, μετὰ τὴν ἀφαίρεσιν τῆς καλύπτρας, δίδεται τὸ φῶς—τότε γνωρίζομεν ὅτι τὸ φῶς ἐνταῦθα σημαίνει τὴν ἐσωτερικὴν ἀνύψωσιν πρὸς τὰ ἄνω, ὁπόθεν προέρχεται τὸ φῶς, ὅπου τὰ αἰώνια ἄστρα διηγοῦνται περὶ τοῦ αἰωνίου τοῦ κόσμου κυρίου. Τὴν αὐτὴν συμβολικὴν σημασίαν εὐρίσκομεν καὶ ἐν τῇ τοποθετήσει, ὅτι ὁ βωμὸς καὶ ἡ ἔδρα τοῦ Σεβ.: κείνται πρὸς Ἀνατολὰς ἢ, ἐκεῖ ἐνθα τοῦτο δὲν δύναται νὰ πραγματοποιηθῇ, ὁ βωμὸς καὶ ἡ ἔδρα τοῦ Σεβ.: συμβολικῶς ἀναπαριστῶσι τὴν ἀνατολήν. Ὡς ὁ ἥλιος ἐν τῇ Ἀνατολῇ ἀνατέλλει, ἵνα διευθύνῃ τὴν ἡμέραν καὶ φωτίσῃ τὸν κόσμον, οὕτω καὶ ὁ Σεβ.: φωτίζει καὶ διοικεῖ τὴν Στοάν. Ἡ εἰκὼν αὕτη ἐλήφθη βεβαίως ἐκ τῆς φύσεως. Ἐκ τῆς Ἀνατολῆς πρὸς τὴν Δύσιν ἦτο ἡ πορεία τοῦ ἀνθρωπίνου πολιτισμοῦ καὶ ἠθικῆς. Ἐκ τῆς Ἀνατολῆς ἦλθεν εἰς ἡμᾶς τὸ ἀνώτατον ἀγνότατον φῶς τῆς διαφωτίσεως περὶ τῶν θείων καὶ ἀνθρωπίνων πραγμάτων. Ἄνευ τῆς εἰς τὸν Μέγ.: τοῦ Σύμπ.: Ἀρχιτέκτ.: πίστεως οὐδεὶς δύναται νὰ εἶναι ἀληθῆς τέκτων. Ἐν τῷ τεκτ.: δὲν ὑπάρχει χῶρος διὰ φυσιοδίφας ὡς ὁ Ἐρνέστος Χαϊκελ, οἵτινες θέλουσι νὰ ἐξαλείψωσι τὴν πρὸς τὸν θεὸν καὶ τὴν ἀθανασίαν πίστιν. Ὁ Χαϊκελ εἰς τὰς 30 αὐτοῦ παραγράφους περὶ τῆς ὀργανώσεως τοῦ μονισμοῦ, ἐξηγεῖ ὅτι πᾶσαι αἱ ὑποθέσεις περὶ τῶν «πέραν τοῦ τάφου» βασίζονται: «ἐπὶ τῆς ἀγνοίας τῆς πραγματικότητος, ἐπὶ τῆς ἀσφαλείας τῆς σκέψεως καὶ ἐν μέρει ἐπὶ τῆς μυστικῆς παραδόσεως». Ἡ ψυχὴ τοῦ ἀνθρώπου εἶναι «ἄθροισμα τῶν λειτουργιῶν τοῦ ἐγκεφάλου» ἢ ἐνέργεια αὕτη ἐξαφανίζεται φυσικῶς μετὰ θάνατον καὶ εἶναι τελείως παράλογον νὰ υποθετώμεν τὴν ἀθανασίαν τῆς ψυχῆς. Ἡ 19^η παράγραφος ἔχει ὡς ἑξῆς:

«Ἐὰν ὑπὸ τὸ πολυσήμαντον ὄνομα «Θεός» «ἐννοεῖ τις προσωπικόν τι «Ἀνώτατον Ὄν» τὸ ὅποιον κυβερνοῦν τὸν κόσμον σκέπτεται ἀνθρωπίνως, ἀγαπᾷ, » παράγει, διευθύνει, τιμωρεῖ, ἀνταμείβει κλπ., ὁ ἀνθρωπόμορφος οὗτος θεὸς ἀνήκει εἰς τὰ ὄρια τῆς μυστικῆς ποιήσεως—ἀδιάφορον ἐὰν ὁ «προσωπικὸς οὗτος» θεὸς θεωρεῖται ἔχων ἀνθρωπίνην μορφήν, ἢ ὡς ἀόρατον πνεῦμα. Διὰ τὴν νεωτέραν ἐπιστήμην ἢ ἐννοία τοῦ θεοῦ εἶναι τότε μόνον διατηρητέα, ἐὰν θεὸν θεωρῇ τις τὴν τελευταίαν, ἀγνωστον εἰσέτι αἰτίαν παντὸς πράγματος, τὴν ἀγνωστον, ὑποθετικὴν «ἀρχικὴν αἰτίαν τῆς ὕλης».

Ἀλλὰ καὶ ὁ συνεπέστατος οὗτος ἀρνητῆς τοῦ θεοῦ καὶ τῆς ψυχῆς ἀναγκάζεται νὰ ἀναγνωρίσῃ ὅτι ἡ ἀρχικὴ ὕλη, ἢ ἀρχὴ καὶ τὸ τέλος τῆς ἐξελιξέως τοῦ κόσμου παραμένει ἀνεξήγητος εἰς ἡμᾶς. Ἡ ταιαύτη ὁμῶς τοῦ κόσμου ἐπισκόπησις ὀφείλει νὰ ὀνομάζῃ ὀπισθοδρομικὴν τὴν πρὸς τὸν θεὸν καὶ τὴν αἰωνιότητα πίστιν; Ἡ πίστις αὕτη δὲν εὐρίσκει μᾶλλον τὴν αἰτίαν αὐτῆς εἰς τοὺς νόμους τῆς φύσεως; Οὐδεὶς ἐρευνητῆς ἠδυνήθη μέχρι τοῦδε νὰ ἀνακαλύψῃ λαόν τινα ὁ ὅποιος αἰτίαι ἐν ἀγρία καταστάσει δὲν ἐπίστευεν εἰς ὑπερφυσικά πράγματα καὶ ὄντα. Μία ἀπόδειξις εἰσέτι, ὅτι ἡ πίστις αὕτη εἶναι ἀνεξιτήλωσ ἐντυπωσμένη ἐν τῇ ἀνθρωπίνῃ καρδίᾳ, καὶ οὐχὶ ἀπλῶς κεκτημένη διὰ τῆς ἀνατροφῆς. Ἡ πρὸς τὸν θεὸν πίστις ἦλθεν εἰς τὸν κόσμον ὁμοῦ μὲ τὸν ἀνθρώπον καὶ ὡς ἐκ τούτου ἀντιστοιχεῖ εἰς τοὺς νόμους τῆς φύσεως. Τὰ πάντα ἐν τῇ φύσει

είναι διαρκής αλλαγή και μεταβολή. Ἐμφαντικὸν εἰς τὸ σύμπαν εἶναι αὐτὸ τὸ μόνιον τῆς κίνεως. Ἐκ τῆς τέφρας ἀναγεννᾶται ὁ φοῖνιξ. Ἐκ τοῦ μεμαρμένου καταπεσόντος φύλλου ἐκ τοῦ δένδρου τῆς ζωῆς ἀναβλύζει ἡ ζωὴ πρὸς νέαν δρᾶσιν, ὅταν τὸ φῶς συλλέξῃ αὐτὴν καὶ ἀναζωογονήσῃ ἐκ νέου. Ἐνεκα τούτου δὲν δύναται ἡ ψυχὴ νὰ σθεσθῇ μετὰ τοῦ θανάτου. Ἐξ ὅλων τῶν γητῶν ζωϊκῶν ὄντων μόνος ὁ ἄνθρωπος ἔχει τὸ ὄρθιον βᾶδισμα. Πρὸς τὰ ἄνω τείνει τὸ βλέμμα αὐτοῦ—ἐκεῖ ἔνθα τὸ στερέωμα τοῦ οὐρανοῦ κυρτοῦται ὑπεράνω αὐτοῦ. Θεὸς καὶ ἀθανασία εἶναι δι' αὐτὸν αἰώνια ἀλήθεια.

Συνδεδεμένη μετὰ τῆς πίστεως ταύτης εἶναι εἰς τὸν τέκτονα καὶ ἡ εὐχάριστος ἐλπίς πρὸς βαθμιαῖον ἐξευγενισμόν καὶ ἐκπολιτισμόν τοῦ ἀνθρωπίνου γένους. Ἀπομακρύνωμεν τὴν θλιβερὰν ἀπαισιοδοξίαν, ἡ ὅποια ἐν τῷ κόσμῳ τούτῳ βλέπει μόνον ἀθλιότητα, ἡ ὅποια στερεῖται πάσης ἐλπίδος πρὸς καλλιτέρευσιν τοῦ ἀνθρώπου καὶ τῆς ἀνθρωπίνης κοινωνίας. Οὐδεμία σπουδαία ἔρευνα περὶ τοῦ πολιτισμοῦ ἐπιθεταῖσι τὰς κατηγορίας περὶ τῆς ἀξανομένης καταπτώσεως τῶν ἡθῶν καὶ τῆς ἀνθρωπότητος. Ἡ ἐλπίς πρὸς καλλιτέρευσιν καὶ καλλίτερον μέλλον εἶναι ἀνεξίτηλως ἀναγεγραμμένη ἐν τῇ ἀνθρωπίνῃ καρδίᾳ. Καὶ ἐπ' αὐτοῦ τοῦ τάφου καλλιεργοῦμεν τὴν ἐλπίδα ταύτην. Ἡ δὲ φωνὴ αὕτη τῆς καρδίας δὲν ἀπατά. Ἐὰν τοῦτο δὲν εἶχεν οὕτως, ὁ τεκτ. οὐδένα σκοπὸν ὑπάρξεως θὰ εἶχεν. Ὁ τεκτ. εἶναι τέχνη τῆς ζωῆς, ἐνασχολουμένη οὐχὶ μόνον μετὰ τοῦ παρόντος ἀλλὰ καὶ μετὰ τοῦ μέλλοντος. Οὗτος θέλει νὰ ἀναπτύξῃ ἡμᾶς εἰς ἀνθρώπους εὐγενεστέρους καὶ παραγγέλλει εἰς ἡμᾶς νὰ ἔχωμεν ὡς ὑπέρτατον νόμον καὶ εἰς τὴν σκέψιν καὶ εἰς τὰ ἔργα ἡμῶν τὴν πρὸς τὸν πλησίον ἀγάπην.

Πρὸς τὸν πλησίον ἀγάπη, ἐργασία ἐν τῷ ἀκατεργάστῳ λίθῳ, ἀσκήσις τῶν θείων καὶ ἀνθρωπίνων ἠθικῶν νόμων, εἶναι κατανοητὰ μόνον εἰς μίαν κοινότητα. Ἐλαττώματα καὶ ἀδυναμίας, κακαὶ ἔξεις καὶ πάθη, τὰς ὁποίας τὸ γωνιάμετρον προτρέπει νὰ ἀποβάλωμεν, παρουσιάζονται μόνον εἰς τὰς σχέσεις ἡμῶν πρὸς ἄλλους. Σχεδὸν πᾶσαι αἱ ἀρεταὶ δύνανται ἐπίσης νὰ ἐξωτερικεῶνται μόνον ἐν σχέσει πρὸς τοὺς πλησίον μας. Ὁ ἠθικὸς θεμέλιος νόμος εἶναι ἡ ἐξίσωσις καὶ ἡ ἐπαναφορὰ τῆς ἰσορροπίας μεταξὺ δύο ἐν τῷ ἀνθρώπῳ ὑπαρχόντων καθηκόντων—μεταξὺ τοῦ ἐγωῖσμοῦ καὶ τῶν παραγγελημάτων τῆς πρὸς τὸν πλησίον ἀγάπης, τοῦ ἀλτρουϊσμοῦ. Πρὸς ἐπάνοδον εἰς τὴν ἀρμονίαν ταύτην παροτρύνει ἡμᾶς ὁ διαδήτης, ὅστις εἶναι τὸ ἀναγκαῖον συμπλήρωμα τῶν δύο ἄλλων συμβόλων, τοῦ γωνιαμέτρου καὶ τῆς βίβλου. Ὁ διαδήτης, ὅστις εἰς τοὺς κτίστας χρησιμεύει διὰ τὴν ἀκριβῆ καταμέτρησιν τῶν ἀποστάσεων ἐν τῷ σχεδίῳ, ἐμφαίνει συμβολικῶς τὴν ἰδεώδη εἰκόνα, τὴν ὅποιαν ἔχομεν πρὸ ὀφθαλμῶν διὰ τὴν ἐνέργειαν ἡμῶν ὡς μελῶν τῆς πολιτείας, τῆς κοινωνίας, τῆς οἰκογενείας ὡς μέλη ὀφείλομεν ἐκουσίως νὰ προσαρμοζώμεθα πρὸς τὸ ὅλον. Ὡς ἀδελφοὶ ὀφείλομεν νὰ ἐνεργῶμεν οὐχὶ μόνον δι' ἑαυτοὺς ἀλλὰ καὶ διὰ τοὺς λοιποὺς ἀνθρώπους, μνήμονες τοῦ προορισμοῦ ἡμῶν ὡς μελῶν ἀνωτέρας τιнос καταστάσεως τοῦ κόσμου. Καὶ οὕτως εὐρισκόμεθα εἰς πλήρη ἀντίθεσιν πρὸς τὸν Νίτσε, τὸν δεινὸν τοῦτον ἥρωα τοῦ ἀτομικισμοῦ καὶ ἐγωῖσμοῦ. Δι' αὐτὸν ὁ ὑπεράνθρωπος, ὅστις δὲν γνωρίζει μέτρα καὶ ὄρια, εἶναι ὁ ἰδεώδης ἄνθρωπος. Δι' αὐτὸν ὁ ἀδύνατος ἀντιπροσωπεύει τὸ κακόν, ὁ ἰσχυρὸς τὸ καλόν. Μόνον διὰ τὸ μέγα πλῆθος, διὰ τὸ καταδυναστευόμενον ποίμνιον, ὑπάρχει ἠθικὴ καὶ ἀρετὴ. Διὰ τοὺς ἐκλεκτούς, τοὺς ὑπερανθρώπους κυριαρχεῖ ὁ κανὼν: «Οὐδὲν εἶναι ἀληθές, τὰ πάντα ἐπιτρέ-

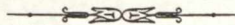
πονται. Οὗτοι εὐρίσκονται ἐκτὸς τοῦ καλοῦ καὶ τοῦ κακοῦ». Τὸ σημερινὸν δουλικὸν γένος πρέπει νὰ εἶναι προωρισμένον νὰ παραγάγῃ τοιοῦτους ὀλίγους ὑπερανθρώπους.

Μεγάλη εἶναι ἡ πλάνη τῶν πνευμάτων τὴν ὁποίαν ἐπέφερον ἡ φιλοσοφία αὕτη, καίτοι σήμερον ὁ ἀστερισμὸς τοῦ Νίτσε εὐρίσκεται ἐν τῇ δύσει του. Ἄνακτορα φανταστικά, ὠκοδομημένα ἐπὶ τῆς πλάνης, εἶναι ἡ ὑπερανθρωπότης αὕτη. Καὶ ἡμεῖς θέλομεν νὰ οἰκοδομήσωμεν εἰς τὰ ὕψη. Εἰς ἡμᾶς ὅμως ἡ Βασιλικὴ Τέχνη κηρύσσει ὡς ὑπέρτατον νόμον τὴν πρὸς τὸν πλησίον ἀγάπην, ἣτις δὲν εἶναι κατκνητὴ ἀνευ ἐνεργοῦ ἀλτροῦσμοῦ: ὄρια, μέσα καὶ σκοπὸς ἐτέθησαν εἰς τὰς ἐπιθυμίας καὶ πράξεις ἡμῶν. Πάντες καταγόμεθα ἀπὸ Θεοῦ, εἴμεθα πάντες ἀδελφοί. Μεταξὺ τῶν ἀδελφῶν εἶναι ἡ θέσις μας. Εἰς τὴν ἀνύψωσιν ὄλων, εἰς μίαν ὥραϊαν εὐγενῆ παγκόσμιον ἔνωσιν τῶν ἀνθρώπων βλέπομεν τὸ ἰδεῶδες ἡμῶν.

Ἐπερανθρώπος, ἐρευνητὴς διψαλέος, μὴ γνωρίζων ὄρια ἐν τῇ ζωῇ καὶ τῇ δράσει εἶναι καὶ ὁ Φάουστ τοῦ Γκαίτε. Ἄλλὰ δὲν εἶναι ὁ ὑπερανθρώπος τοῦ Νίτσε. Καθ' ὄλον τὸ διάστημα διετήρησε τὴν ἀνθρωπίνην αὐτοῦ καρδίαν. Ὁ βαθὺς ἐρευνητὴς καὶ ὁ διαρκῶς ἀμφιβάλλων τελευτᾷ ὡς διδάσκαλος τοῦ ἀλτροῦσμοῦ. Τὸ τελευταῖον αὐτοῦ μέγιστον ἔργον, ἐν τῷ ὁποίῳ εὐρίσκει τέλος ἱκανοποίησιν στιγμιαίαν, εἶναι διὰ τὸ καλὸν τῆς ἀνθρωπότητος. Θέλει νὰ περιορίσῃ τὴν θάλασσαν, νὰ ἀποκτήσῃ γῆν ἵνα δυνηθῇ νὰ κατασκευάσῃ παραδείσιον κατοικίαν εἰς ἑκατομμύρια ἀνθρώπων.

Τὸ ὥραϊον καὶ ὑψηλὸν τοῦτο ἄσμα τῆς ἐργασίας καὶ ἀλτροῦσμοῦ, τοῦ ἀγνοῦ ἀνθρωπισμοῦ, ἀκούομεν ἐκ τοῦ θνήσκοντος Φάουστ. Φθάσας εἰς τὸ ἠθικὸν τοῦτο ὕψος, ἐξαγνίζεται: οὗτος τῶν ὄσων εἰς τὰ θεῖα καὶ ἀνθρώπινα ἡμάρτησε καὶ εὐρίσκει συγχώρησιν μετὰ θάνατον. Ἡ ἀθάνατος αὕτη ποίησις μετὰ τοῦ μυστικοῦ αὐτῆς συμβολισμοῦ εἶναι δι' ἡμᾶς βαθεῖα εἰκὼν τῆς ἀπελευθερώσεως ἐκ τῆς πλάνης καὶ τοῦ ἐγωῖσμοῦ, τῆς ἀναστάσεως ἐκ τοῦ ἄγους καὶ τοῦ σκότους εἰς τὸ φῶς.

Τὸ Γωνιάμετρον καὶ ἡ Βίβλος διδάσκουσιν ἡμᾶς ὅθεν τὴν ἀληθῆ ἐκείνην ἐλευθερίαν, ἣτις ἐν τῇ ἀναγνωρίσει τοῦ θεοῦ ἠθικοῦ νόμου καθαίρεται ἐκ τῶν παθῶν καὶ κακιῶν, εἰς τὰς ὁποίας ἡ ζωὴ μᾶς ἀνέθρεψε. Ἡ ἀνθρωπίνη καρδία ἐν τῇ καταστάσει τῆς ἀγνότητος εἶναι ἐλευθέρα ἐλαττωμάτων, ὁ ἀνθρώπος γεννᾶται ἐλεύθερος αὐτῶν. Ὁ ὄριμος καρπὸς τῆς ἀναγνωρίσεως τῆς σοφίας εἰς τὰ θεῖα καὶ ἀνθρώπινα πράγματα πρέπει κατὰ τὴν συμβολικὴν σημασίαν τοῦ Διαβήτου νὰ ἐξωτερικεύεται εἰς τὴν πρὸς τὸν πλησίον ἀγάπην, εἰς ἀρετάς. Βίβλον, Γωνιάμετρον, Διαβήτην, δυνάμεθα ὡς ἐκ τούτου ὑπὸ τὴν τεκτ. σημασίαν νὰ θεωρήσωμεν ὡς ταυτόσημα πρὸς τὸν Θεὸν, τὴν Ἐλευθερίαν, τὴν Ἀρετὴν.

Η ΦΙΛΙΚΗ ΕΤΑΙΡΙΑ

ΕΝ ΣΧΕΣΕΙ ΠΡΟΣ ΤΟΝ ΤΕΚΤΟΝΙΣΜΟΝ

ΠΡΟ

ΜΙΧ. ΡΟΥΝΟΠΟΥΛΟΥ

Σελ.: τῆς Σ.: Στ.: "Φοῖνιξ", ἐν 'Αν.: Πειραιῶς καὶ Μέλους τῆς Μεγ.: 'Αν.: τῆς Ἑλλάδος

(Συνέχεια.)

Ἱερεῖς.

Ὁ σπουδαιότερος καὶ κυριώτερος τῶν βαθμῶν τῆς Φιλικῆς Ἐταιρίας ἦτο ὁ βαθμὸς τῶν Ἱερέων, ὅστις λόγῳ τοῦλάχιστον τῆς σπουδαιότητος καὶ τῆς σημασίας του δύναται τις νὰ εἴπῃ ὅτι ἀντιστοιχεῖ πρὸς τὸν ἡμέτερον βαθμὸν τῶν Διδασκάλων. Καὶ αἱ μὲν τυπικαὶ ὁμοιότητες αὐτοῦ δὲν εἶναι πολλαί, διότι ὡς καὶ ὅμοιαι θὰ παρατηρήσατε, οἱ δημιουργοὶ τοῦ Φιλικοῦ Ὄργανισμοῦ τὰς τεκτονικὰς συνηθείας καὶ τύπους δὲν ἐτήρησαν ἐπακριβῶς δι' ἕκαστον βαθμὸν, ἀλλ' ἀνέμιξαν αὐτοὺς εἰς τοὺς ἰδικούς των, οὕτως ὥστε ἡ μύησις τοῦ βαθμοῦ τοῦ Ἱερέως π.χ. νὰ ἔχῃ τὰς ἀναλογίας καὶ τὰς πολλαπλᾶς δοκιμασίας τῆς ἡμετέρας μύησεως τοῦ μαθητοῦ. Ἴσως τοῦτο νὰ ἐγένετο διότι ὁ βαθμὸς τοῦ Ἱερέως ἦτο ὁ πραγματικὸς πρῶτος βαθμὸς εἰς ὃν ἐγνωρίζετο τὸ ἀληθὲς ὄνομα τῆς ἑταιρίας· οἱ μυσούμενοι ἐθεωροῦντο ἐνεργὰ μέλη τῆς ἑταιρίας, «τὸ ἠθικὸν τῆς Διδασκαλίας ἐξετείνετο πλατύτερον καὶ ἐδίδετο σαφεστέρα ἢ ἐξήγησις τοῦ πράγματος».

Αἱ οὐσιαστικαὶ ὅμως ὁμοιότητες τῶν Ἱερέων πρὸς τοὺς Διδασκάλους τοῦ Τεκτονισμοῦ εἶναι πολλαὶ καὶ ποικίλαι. Οἱ Ἱερεῖς ἦσαν τὰ πραγματικὰ στελέχη τῆς Ἐταιρίας, αὐτοὶ ἀπήρτιζον τὰς διαφόρους τοπικὰς ἐφορίας, αὐτοὶ εἶχον τὸ δικαίωμα τῆς μύησεως, αὐτοὶ ἐξελέγοντο ἄρχοντες-ἀξιωματικοὶ τῶν τοπικῶν ἐφοριῶν, αὐτοὶ τέλος ἦσαν οἱ διδάσκαλοι καὶ κατηχηταὶ καὶ ἀπόστολοι τῆς Φιλικῆς ἰδέας.

Ἐνεκα τῆς σημασίας τοῦ βαθμοῦ τούτου ἡ μύησις καὶ αἱ δοκιμασίαι δι' αὐτὸν ἦσαν πολὺ μεγαλειότεραι καὶ πολυπλοκώτεραι καὶ κατὰ τὰς διασωθείσας πληροφορίας «ἡ ἐξέτασις τοῦ χειροτονουμένου ἐγένετο πολλὰ ἐκτενής, αἱ προφυλάξεις ἐκανονίζοντο πολλὰ συνεχεῖς καὶ ἀκριβεῖς, διότι οἱ Ἱερεῖς συνίστων τὸ μεγαλειότερον μέρος τῆς Ἐταιρίας».

Ὁ Συστημένος ὅστις ἐνεκρίθη διὰ τὸν βαθμὸν τοῦ Ἱερέως ἐφέρετο ὑπὸ ἄλλου τοιοῦτου ἢ ἀνωτέρου βαθμούχου εἰς μέρος μυστικὸν καὶ ἀπόκεντρον. Ἐκεῖ δὲ ὑφίστατο μακρὰν καὶ ἐπιτηδεῖαν ἐξομολόγησιν, δι' ἧς παρατηρεῖτο τὸ σταθερὸν ἢ

ἄστατον τῆς ψυχῆς του καὶ ἐδοκιμάζετο ἡ εἰλικρίνεια καὶ εὐτολμία του ἢ ἡ μικροψυχία καὶ πανοῦργος ὑποκρισία του.

Τὸ πρῶτον προπαρασκευαστικὸν τῆς μύσεως στάδιον ἔληγε καὶ ἐὰν ἐθεωρεῖτο ἐπαρκῆς εἰδοποιεῖτο ὅπως τὴν ἐπαύριον εἰς ὥραν προκεχωρημένην τῆς νυκτὸς καὶ εἰς τὸ αὐτὸ μέρος μεταβῆ πρὸς συνάντησιν τοῦ μουῦντος αὐτὸν φέρων καὶ ἐν κίτρινον κηρίον. Τὸ ἱστορικὸν τοῦ βαθμοῦ τούτου μᾶς πληροφορεῖ ὅτι «τὸ βαθύ σκοτός τῆς νυκτὸς καὶ ἡ ἄκρα προσοχὴ προσδιωρίζοντο εἰς τὴν ἐργασίαν αὐτὴν διὰ νὰ γίνηται ἡ κατήχησις νήφουσα καὶ ἡσυχαστική». Διὰ τὴν αὐτὴν αἰτίαν δὲν ἐσυγχωροῦντο ἐκτεταμέναι ὁμιλίας κατὰ τὴν νύκτα ἐκείνην. Τὸ δὲ κίτρινον κηρίον κατὰ τὴν ἐξήγησιν τοῦ τυπικοῦ ἐσήμαινε τὸ δι' αἵματος ἀποκτώμενον φῶς τῆς ἐλευθερίας. Ἡ μύσις τῆς δευτέρας ταύτης ἡμέρας ἤρχιζε μὲ ἓνα προεισαγωγικὸν ὄρκον καθ' ὃν ὁ μουόμενος ὠρχίζετο εἰς τὸ ὄνομα τῆς ἀληθείας καὶ τῆς δικαιοσύνης καὶ ἐνώπιον τοῦ ὑπερτάτου ὄντος ὅτι θυσιάζων καὶ τὴν ἰδίαν του ζωὴν θέλει φυλάττει τὸ μυστικὸν ἐκεῖνο ἕπερ ἔμελλε νὰ τῷ ἐξηγηθῇ. Ὁ προεισαγωγικὸς οὗτος ὄρκος εἶναι ἀντιγραφή τῆς θεβαιώσεως τοῦ δοκίμου πρὸ τῆς μύσεώς του ὅτι οὐδὲν θέλει ἀποκαλύψει περὶ τῶν δοκιμασιῶν εἰς ἃς θέλει ὑποβληθῇ.

Μετὰ ταῦτα ὑπεβάλλετο εἰς λεπτομερεστάτην ἔρευναν τῶν καθ' ἑαυτὸν καὶ τῶν περὶ αὐτόν. Ἦτο δὲ ὑποχρεωμένος νὰ ἀπαντήσῃ εἰς ποικίλας ἐρωτήσεις προβαλλομένας αὐτῷ ὡς καὶ ἐν τῇ τεκτονικῇ μύσει συνεθίζετο. Ἡρωτᾶτο:

- Πῶς καὶ πόθεν προέρχονται οἱ πόροι τῆς ζωῆς σου;
- Ποίους συγγενεῖς ἔχει, ποῖον τὸ ἐπάγγελμά του καὶ ἡ κατάστασίς του;
- Ἄν εἶναι νυμφευμένος ἢ ἔχει κλίσιν νὰ νυμφευθῇ;
- Ἄν ἔχη ἔρωτα, ἂν εἶχε ποτέ, ἂν παρητήθη καὶ ἀπὸ πότε;
- Ἄν εἶναι εὐχαριστημένος ἀπὸ τὸ ἐπάγγελμά του καὶ τὴν κατάστασίν του;
- Ἄν ἔχη φίλον πιστὸν καὶ ποῖον;
- Ἄν ἐσυγχίσθη ποτὲ μὲ φίλον του ἢ ἄλλον, ἂν ἐφιλιώθη μὲ τοῦτον καὶ

πῶς συνέβησαν ἀμφότερα;

Τὰ ἐρωτήματα δὲ ταῦτα δὲν ἐτίθεντο εἰκῆ καὶ ὡς ἔτυχεν ἐξ ἀπλῆς περιεργείας. Εἶχον πάντα σκοπὸν ἐσώτατον καὶ ἐρευνητικώτατον τοῦ χαρακτήρος καὶ τῶν ἠθῶν τοῦ μουμένου, ἦσαν δὲ συνδυασμένα κατὰ τοιοῦτον τρόπον, ὥστε νὰ κινοῦν τὸν θαυμασμόν τοῦ μελετῶντος ἐν ἑκαστὸν τούτων, καὶ διαβλέποντος διὰ τῶν γραμμῶν του μὲ ποῖαν σκοπιμότητα καὶ ἐμβρίθειαν ἐτέθησαν ταῦτα ὅπως ἀνατάμουν καὶ ἐν τῇ ἐλαχίστῃ λεπτομερείᾳ τὸν μουόμενον, ἐτάζοντα νεφροὺς καὶ καρδίαν.

Ἡ εἰς τὰ ἐρωτήματα ταῦτα ἱκανοποιητικὴ ἀπάντησις τοῦ μουμένου ἐπέτρεπεν εἰς τὸν μουῦντα αὐτόν ὅπως γνωρίσῃ αὐτῷ τὸ Σῆμα τῆς ἐταιρίας, τοὺς σκοποὺς αὐτῆς, τείνοντας εἰς τὴν ἀπελευθέρωσιν καὶ εὐδαιμονίαν τοῦ ἔθνους, καὶ ὅτι συνίστατο ἀπὸ Ἑλλήνας φιλοπάτριδας τοὺς ὁποίους δὲν ὠνόμαζεν ὅμως. Μετὰ τὰς πληροφορίας ταύτας ἔληγεν ἡ δευτέρα ἡμέρα τῆς μύσεως.

Τὴν ἐπαύριον, τρίτην τῆς μύσεως ἡμέραν, ὅτε δόκιμος καὶ κατηχητὴς συνήρχοντο καὶ πάλιν σιωπῶντες εἰς μέρος ἀσφαλὲς καὶ μυστικόν. Ἐπὶ μιᾶς Τραπεζῆς ἐτίθετο εἰκὼν καὶ ἐπ' αὐτῆς τὸ κίτρινον κηρίον, τὸ ὁποῖον ὡς ἐλέχθη ἔφερον ὁ δόκιμος. Καὶ κατὰ τὴν στιγμὴν ταύτην ὁ κατηχητὴς ἠρώτα τὸν μουόμενον διὰ φράσεων ἀντιγεγραμμένων σχεδὸν ἐπὶ λέξει ἐκ τῆς τεκτονικῆς μύσεως

του πρώτου βαθμού, εάν επιμένη εισέτι εις την επιθυμίαν του ὅπως εισέλθῃ εις την ἑταιρίαν, εάν δὲν μετεμελήθῃ ἐκ τῶν μέχρι τοῦδε δοκιμασιῶν, εάν θέλῃ τέλος νὰ ἀποσυρθῇ καθόσον εὐρίσκεται ἐν καιρῷ εισέτι.¹ Εἶναι ἀνάγκη νὰ ἀναφέρωμεν ἐνταῦθα ὅτι, εάν ὁ κατηχητὴς ὑπωπτεύετο καὶ αὐτὴν στιγμὴν τὸν δόκιμον, διέκοπτε τὴν μῦθιν, πληροφορῶν τὸν μουόμενον ἐπιτηδείως ὅτι ἕτερος θὰ ἐξακολουθήσῃ τὴν μῦθίν του. Ἀμέσως μετὰ ταῦτα ὁ κατηχητὴς ἐλάμβανε πᾶν προφυλακτικὸν μέτρον ὑπὲρ τῆς Ἑταιρίας συνεργαζόμενος καὶ μετὰ τῶν λοιπῶν Ἱερέων ὑποχρεουμένων εἰς ἄμεσον καὶ ἀπροφάσιστον συνδρομήν.² Μετὰ τὴν ἐξακρίθωσιν τέλους τῆς ἐπιμονῆς τοῦ μουόμενου καὶ τῆς σταθερότητος εἰς τὰ ὑπὲρ τῆς ἑταιρίας φρονήματά του, ὁ κατηχητὴς διέτασεν αὐτὸν ὅπως κλίνη τὸ δεξιὸν γόνυ, μεθ' ὃ παρέδιδεν εἰς αὐτὸν ἀναμένον τὸ κίτρινον κηρίον, τὸ μόνον φῶς εἰς τὸ βαθὺ σκότος τοῦ δωματίου, καὶ ἀφ' οὗ τρεῖς ἐπληττεν αὐτόν, σχηματίζων τὸ σημεῖον τοῦ Σταυροῦ, ἔλεγε μὲ φωνὴν κατανουκτικωτάτην, «αὐτὸ τὸ κηρίον εἶναι ὁ μόνος μάρτυς τὸν ὅποιον ἢ δυστυχῆς Πατρίς μας λαμβάνει ὅταν τὰ Τέκνα τῆς ὀμνύουσι τὸν ὄρκον τῆς ἐλευθερίας». Ἀμέσως μετὰ ταῦτα ὁ μουόμενος θέτων τὴν χεῖρά του ἐπὶ τῆς εἰκόνας ὤμνυε μακρότατον ὄρκον, ὅστις ἐκαλεῖτο **Μέγας ὄρκος**, καὶ ὅστις εἰς πολλὰ μέρη εἶναι ἀντιγράφῃ τοῦ τεκτονικοῦ τοιούτου. «Ὁρκίζομαι καὶ ὀμνύω, ἔλεγεν ὁ μουόμενος, ἐπὶ τῇ τιμῇ μου ἐνώπιον τοῦ Ὑπερτάτου Ὄντος ὅτι θέλω μείνῃ ἐπὶ ζωῆς μου πιστὸς διὰ πάντα εἰς τὴν ἑταιρίαν, ὅτι δὲν θὰ φανερώσω τὸ παραμικρὸν ἀπὸ τοῦς λόγους καὶ τὰ σημεῖα αὐτῆς, οὔτε θὰ σταθῶ ἀφορμῇ ὅπως τὰ καταλάβωσιν ἄλλοι μῆτε συγγενῆς, μῆτε πνευματικὸς, μῆτε φίλος. Ὑπόσχομαι νὰ ἀγαπῶ καὶ ζήσω εἰρηνικῶς μετὰ τῶν λοιπῶν ἀδελφῶν τῆς ἑταιρίας καὶ νὰ συντρέχω αὐτοὺς εἰς τὰς ἀνάγκας των. Ὑπόσχομαι νὰ προσφέρω σέβας καὶ ὑπακοὴν εἰς τὰς διαταγὰς τῶν ἀνωτέρων μου. Νὰ σέβωμαι τὴν θρησκείαν μου, χωρὶς νὰ καταφρονῶ τὰς ἄλλας, νὰ ὑπακούω τὴν ἱεράν δικαιοσύνην, τὰ κριτήρια καὶ τοὺς διοικητὰς τοῦ τόπου εἰς ὃν διατρίβω.

¹) Ἦτο μεγίστη ἡ προφύλαξις τῶν κατηχητῶν καὶ ἡ εὐθύνη, ἥτις ἐβάρυνεν αὐτοὺς διὰ τὸ ποῖον τῶν μουόμενων εἰς τὸν σπουδαιότατον βαθμὸν τῶν ἱερέων. Ὑπάρχουν παραδείγματα ὅτι ἐγκατελείφθησαν δόκιμοι καὶ μετὰ τὴν δόσιν τοῦ Μεγάλου ὄρκου καὶ ὅτι οἱ ἐπιπολαίως μέχρι τοῦ σημείου τούτου προχωρήσαντες κατηχηταὶ ἐδικάσθησαν καὶ ἐστερήθησαν τῶν προνομίων τοῦ ἱερέως (Φιλ. Ἐποχ. β. Κεφ. Δ').

²) Τὰ προφυλακτικὰ μέτρα τῆς Ἑταιρίας εἰδοποιουμένης περὶ παντὸς τυχόν ὑπόπτου δὲν ὑπεχώρουν ἂν καὶ σπανιώτατα καὶ πρὸ τῆς ζωῆς αὐτοῦ. Ὁ Φιλήμων διηγείται περιγραφικώτατα τὸν θάνατον ἐνὸς τῶν μελῶν τῆς Ἑταιρίας Γαλάτου ὀνόματι, καταστάνας ὑπόπτου εἰς τὸ Κέντρον. «Ὁ Τσακάλωφ φθάσας εἰς τὰς Πέτσας (Σπέτσας) ἐπροσπάθει νὰ πείσῃ τὸν Γαλάτην νὰ διευθυνθῶσιν εἰς Μάνην. Αὐτὸς ὅμως ἐπέμενεν εἰς τὴν διὰ Τριπολιτσᾶς διέλευσίν του. Ὁ Τσακάλωφ συμμορφώνεται πρὸς τὴν πρότασιν, τὸν πείθει δὲ νὰ περιγηθῶσι μνημεῖα τινα τῆς ἀρχαιότητος εἰς τὴν ἀντικρὺ Ἑρμιόνην ὅπου μετέβησαν. Αὐτὸς καὶ ὁ Γαλάτης βηματίζονται εἰς παραλλήλογραμμον. Ἐφθασαν εἰς ἓν κοίλωμα ὅπου ὁ Δημητρόπουλος (ἐταῖρος ἐντεταλμένος τὴν ἐκτέλεσιν) εἰδοποιεῖ διὰ νεύματος τὸν Τσακάλωφ ὅτι εἶναι ἡ ὥρα. Ὁ Τσακάλωφ ἐντεῦθεν δὲν προσδεύει ὑποκρινόμενος ὅτι παρατηρεῖ τι». Ὁ Δημητρόπουλος λαμβάνει τὴν θέσιν του καὶ πυροβολεῖ τὸν Γαλάτην· αὐτὸς πληγωμένος ἀποσύρει τὸ ξίφος καὶ ὄρμῃ κατὰ τοῦ φονέως του, ὅστις τὸν πυροβολεῖ ἐκ δευτέρου εἰς τὸ στήθος. Ὁ Γαλάτης ἔζησεν ἐπὶ 1/4 τῆς ὥρας. Κατὰ τὰς τελευταίας του στιγμὰς ἐφώναζε θαυρορῶν «Ἄχ! Τί σὰς ἔκαμα;» Ὁ Δημητρόπουλος συντρίβεται καὶ περιχέεται ἀπὸ δάκρυα. Πλησιάζας δὲ τὸν ψυχορραγοῦντα λέγει: «ὦ δυστυχῆ ἄνθρωπε! Τὰ δάκρυά μου εἶναι ὁ μάρτυς τῆς καρδίας μου ὅτι σὲ ἐλυπούμην. Ἀλλὰ πῶς ἄλλως ἦτο δυνατόν νὰ γλυτώσωμεν ἀπὸ τὴν ἀνοικονόμητον κακίαν σου!»

Τέλος ὁ θάνατός μου ἄς εἶναι ἢ ἄφευκτος τιμωρία μου ἐάν παραβῶ τὰς ἀνωθεν ὑποσχέσεις μου, ἐάν γίνω ἐπίφορος προδότης ἢ ἐπίβουλος κατὰ τῶν ἀδελφῶν καὶ τῆς πατρίδος μου. Ἀμήν».

Καὶ τοιοῦτος μὲν ὁ τεκτονικώτατος ὄρκος τοῦ Ἱερέως τῶν Φιλικῶν. Ἐν τούτοις νομίζομεν θὰ ἦτο παράλειψις ἐάν δὲν ἀνεφέρομεν ἐνταῦθα λυρικοπάτην ἀποστροφὴν τοῦ ὀμνύοντος πρὸς τὴν Πατρίδα ἀξιοσημείωτον διὰ τὴν ὠραιότητα τῆς φράσεως καὶ τὴν ἀγνὴν καὶ ἄκρατον φιλοπατρίαν, ἣτις διαπνέει αὐτήν. Ὁ μουύμενος εἰς τὸ τέλος τοῦ ὄρκου του προσέθετε τὰ ἑξῆς: «Τέλος πάντων ὀρκίζομαι εἰς σέ, ὦ ἱερά καὶ φιλόπατη Πατρίς, ὀρκίζομαι εἰς τὰς πολυχρονίους βασάνους σου, ὀρκίζομαι εἰς τὰ πικρὰ δάκρυα τὰ ὅποια τόσους αἰῶνας ἔχυσαν τὰ ταλαίπωρα τέκνα σου, εἰς τὰ ἴδια δάκρυά μου τὰ χυνόμενα ταύτην τὴν στιγμήν, ὅτι ἀφιερώνομαι ὅλος εἰς Σέ. Εἰς τὸ ἑξῆς σὺ θέλεις εἶσαι ἢ αἰτία καὶ ὁ σκοπὸς τῶν διαλογισμῶν μου. Τὸ ὄνομά σου ὁ ὁδηγὸς τῶν πράξεών μου. Ἡ εὐτυχία σου ἀνταμοιβὴ τῶν κόπων μου. Ἡ θεία δικαιοσύνη νὰ ἐξαντλήσῃ ἐπὶ τῆς κεφαλῆς μου ὅλους τοὺς κεραυνούς της, τὸ ὄνομά μου νὰ εἶναι εἰς ἀποστροφὴν καὶ τὸ ὑποκείμενόν μου τὸ ἀντικείμενον τῆς κατάρας καὶ τοῦ ἀναθέματος τῶν ὁμογενῶν μου, ἂν ἴσως λησμονήσω καὶ μίαν στιγμήν τὰς δυστυχίας των καὶ δὲν ἐκπληρώσω τὸ χρέος μου».

Μετὰ τοὺς ἀνωτέρω ὄρκους οὓς ἐν πλήρει κατανύξει ἔδιδεν ὁ μουύμενος, ὁ κατηχητὴς ἐπληττε τὸν ἀριστερὸν ὤμον αὐτοῦ καὶ ἔλεγεν.

«Ἐνώπιον τοῦ ἐνὸς ἀοράτου καὶ ἀπανταχοῦ παρόντος ἀληθινοῦ Θεοῦ, τοῦ αὐτοδικαίου ἐκδικητοῦ τῆς παραβάσεως καὶ τιμωροῦ τῆς κακίας, κατὰ τοὺς κανόνας τῆς Φιλικῆς ἐταιρίας καὶ τὴν δύναμιν τὴν ὅποιαν μοῦ ἔδωκαν οἱ μεγάλοι Ἱερεῖς τῶν Ἐλευσινίων καθιερω τὸν ἀδελφὸν... ἐτῶν... ἐπαγγέλματος... καὶ δέχομαι αὐτὸν ὡς μέλος καὶ Ἱερέα καθὼς καὶ ἐγὼ παρεδέχθην εἰς τὴν ἐταιρίαν τῶν Φιλικῶν». Ἐληγεν οὕτω καὶ ἡ τρίτη καὶ σπουδαιότερα ἡμέρα τῆς μυήσεως καὶ ἐκαλεῖτο ὁ μυηθεὶς διὰ τὴν ἐπομένην πρὸς γινῶσιν τῶν διαφόρων σχετικῶν τοῦ βαθμοῦ του.

Ὅντως τὴν ἐπαύριον ὁ μυηθεὶς κατ' ἀρχὰς ἐδήλου ποῖον ψευδῶνυμον θὰ φέρῃ ὑπὸ τὸ ὅποιον θὰ γνωρίζεται μεταξὺ τῶν ἐταίρων, μετὰ ταῦτα κατέβαλλεν αἰανδῆποτε ποσότητα χρημάτων ἣθελε, πρὸς ἔλεγχον δὲ τοῦ λαμβάνοντος τὰ χρήματα, ὁ καταβαλὼν ἔγραφεν ἐπιστολὴν πρὸς τὴν ἀνωτέραν ἀρχήν, ἐν ἣ ἐδήλου τὸ ποσὸν ὅπερ δῆθεν προσέφερε ὑπὲρ τῶν πτωχῶν ἢ ἐνὸς Σχολείου καὶ τὴν ὅποιαν μετὰ τῶν χρημάτων ἐλάμβανεν ὁ κατηχητὴς ἵνα τὴν παραδώσῃ ὅπου δεῖ.¹ Τὴν ἐπιστολὴν ταύτην ὑπέγραφε διὰ εἰδικοῦ σημείου ὅπερ ἤθελεν

¹) Ἀντιγράφομεν ἐκ περιεργείας τὸ περιεχόμενον τοιαύτης ἐπιστολῆς.

Κύριε...

«Ἐπειδὴ, Φίλε, ἔμαθον ὅτι καταγίνεσαι εἰς μεταφράσεις καὶ ἐκδόσεις βιβλίων, ἔργον » τῆ ὄντι ἱερὸν καὶ ἀξιὸν τοῦ ἐλληνικοῦ ὀνόματος καὶ ἐπειδὴ ἐγὼ κατὰ δυστυχίαν ὦν ἱατρός » καὶ μιᾶς ἡλικίας ἐπέκεινα τῶν 40 χρόνων δὲν εἰμπορῶ νὰ σὲ μιμηθῶ διὰ τοὺς περισπασμούς » τοῦ ἐπαγγέλματός μου καὶ τὰς συνεχεῖς ἀσθενείας τοῦ σώματός μου ἐγγχειρίζω εἰς τὸν Κύριον... εὐρισκόμενον... ἐπαγγέλματος... Φλωρία Βενέτικα... διὰ νὰ σὲ τὰ στεῖλῃ πρὸς » βοήθειαν τοῦ ἔργου σου.»

ἐκλέξῃ, καὶ τὸ ὅποιον τοῦ λοιποῦ θὰ ἐχρησιμοποίει ὡς ὑπογραφήν του εἰς πάντα τὰ πρὸς τὴν ἀνωτέραν ἀρχὴν ἐγγραφά του.

Ὁ μυηθεὶς ὠρκίζετο μετὰ ταῦτα κατὰ τὴν τελευταίαν ταύτην ἡμέραν τὸν ἔσχατον ὄρκον ὑποσχόμενος ὅτι θέλει διαφυλάξει ἀπαρεγκλίτως πάσας τὰς δοθείσας μέχρι τοῦδε ὑποσχέσεις καὶ ὄρκους του, μεθ' ὃ ἔληγεν ἡ μύησις του, ἐπισφραγιζομένη κατὰ τεκτονικὸν τρόπον, μὲ ἀσπασμὸν ἐκ μέρους τοῦ κατηχητοῦ ἐκπροσωποῦντος τοὺς ἀδελφοὺς τῆς ἐταιρίας.

Ὁ νέος ἱερεὺς προτοῦ ἀφεθῆ ἑλεύθερος ἐλάμβανε τὸ ἀναγνωριστικὸν τοῦ βαθμοῦ του, ὅπερ εἶχε μὲν τὴν γενικὴν προσωνομίαν τοῦ «Ἐφοδιαστικοῦ», ἐδικώτερον ὅμως ἐκαλεῖτο Δίπλωμα τῶν Ἱερέων, ἀντίστοιχον καὶ ταυτῶνυμον πρὸς τὸ Δίπλωμα τῶν Διδασκάλων τοῦ ἡμετέρου Τάγματος. Ἐπίσης δὲ ἐγνώριζε τὰ λεγόμενα γράμματα τῶν Ἱερέων, ἧτοι κρυπτογραφικὸν ἀλφάβητον, τοῦ ὁποίου ἐγένετο χρῆσις εἰς τὰ πρῶτα ἔτη τῆς ἐταιρίας καὶ διὰ τοῦ ὁποίου ἐγράφοντο ἰδίως τὰ ἐφοδιαστικά.¹ Τὸ ἐφοδιαστικὸν ἔφερον ἄνω καὶ ἐν τῇ προμετωπίδι τετραγώνον παραλληλόγραμμον, ἔχον ἔσω δέκα ἐξ στήλας συνδεδεμένας διὰ δύο γραμμῶν χιαστί. Ἄνωθεν ἦτο τοποθετημένος σταυρὸς ἐν μέσῳ κλάδων ἐλαίας, ἐκατέρωθεν δὲ δύο λογχοφόροι σημαῖαι, ἐφ' ὧν ὑπῆρχον τὰ γράμματα Η. Ε. Α. — Η. Θ. Σ. σημαίνοντα «ἡ ἐλευθερία ἢ θάνατος».

Τὸ περιεχόμενον τοῦ Διπλώματος τῶν Ἱερέων εἶχεν ὡς ἐξῆς: «Εἰς τὸ ὄνομα τῆς μελλούσης Σωτηρίας καθιερώνω Ἱερέα τῶν Φιλικῶν καὶ ἀφιερώνω εἰς τὴν ἀγάπην τῆς Φιλικῆς ἐταιρίας καὶ εἰς τὴν υπεράσπισιν τῶν Ἐλευσινίων Μυστηρίων τὸν συμπολίτην . . . ἐτῶν . . . ἐπαγγέλματος . . . καὶ θερμὸν υπερασπιστὴν τῆς εὐδαιμονίας τῆς Πατρίδος κατηχηθέντα καὶ ὀρκισθέντα παρὰ τοῦ . . . »

Πολλὰ ἐφοδιαστικά διεσώθησαν μέχρις ἡμῶν γεγραμμένα διὰ τῶν γραμμάτων τῶν ἱερέων· πανομοιότυπον δὲ ἐνός ἐξ αὐτῶν δημοσιεύομεν εἰς τὴν ἔναντι σελίδα.

Εἰς τὸν νέον Ἱερέα ἐξηγεῖτο μετὰ ταῦτα ἡ χειραψία τοῦ βαθμοῦ του καὶ οἱ ἀναγνωριστικοὶ λόγοι, ἀμφότερα ἀντιγεγραμμένα ἐκ τοῦ τεκτονικοῦ τυπικοῦ, ἐλάχιστα δὲ παρηλλαγμένα, ἐπηρξημένα δὲ καὶ δι' ἐτέρων προφυλάξεων.

Ἡ χειραψία τῶν ἱερέων ἦτο ἡ ἐξῆς Α^ο ἡ ἐπιτηδεῖα σύσφιγξις τῶν δύο χειρῶν, ἀκριβῶς ὡς γίνεται εἰς τὸν τεκτονικὸν βαθμὸν τῶν διδασκάλων. Ἡ χειραψία αὕτη ἐγένετο ἀδιαφόρως πως καὶ συνοδευομένη καὶ ὑπὸ τυπικῆς τινὸς ἐρωτήσεως, ἐὰν ὁ πρὸς ὃν ἀπετείνεται ἦτο ἐκ τῶν Ἱερέων καὶ οὗτος ὤφειλεν ἀπαντῶν νὰ τρίψῃ ὀλίγον διὰ τῆς δεξιᾶς τὸν δεξιὸν του ὀφθαλμὸν καὶ κατόπιν τὸ οὖς αὐτοῦ, σημαίνων ὅτι τὸν εἶδε καὶ τὸν ἤκουσε. Τότε ὁ πρῶτος σφίγγων τὴν ἀριστερὰν χεῖρά του ἐκτύπα αὐτὴν διὰ τοῦ λιχανοῦ καὶ τοῦ δείκτου σημαίνων ὅτι τὸν προσκαλεῖ.

¹) Τὸ κρυπτογραφικὸν αὐτὸ ἀλφάβητον εἶχεν ὡς ἐξῆς:

η	ζ	υ	ψ	ω	1	2	3	4	5	6	7	4α	8	9	0	α	β	γ	δ	9α	ε
α	β	γ	δ	ε	ζ	θ	ι	κ	λ	μ	ν	ξ	ο	π	ρ	σ	τ	φ	χ	ψ	ου

Πολλάκις μετεχειρίζοντο καὶ σκυτάλην, συνηθέστερον ὅμως τὴν ἐλληνικὴν γραφήν διὰ τῆς παρενθέσεως τῶν μετωνυμικῶν λέξεων (Φιλ. Ἐποχ. Β', Κεφ. Α' — Σακελ. Φιλικῆ ἐταιρία σελ. 48).

Τότε ὁ Α ἠρώτα, πόσα ἔχεις;
 ὁ Β ἀπήντα, ὅσα ἔχεις.
 ὁ Α ἐξηκολούθει, πόσα;
 ὁ Β ἐξηκολούθει, δεκαεξί (ἤννοει ἴσως τὰς 16 στήλας τοῦ ἐφοδιαστικοῦ
 τοῦ θαθμοῦ τούτου).

ὁ Α τίποτε περισσότερον.

ὁ Β ὄχι.

ὁ Α ἐπιθυμοῦσα νὰ μοι τὸ εἶπητε.

ὁ Β εἶπέ τὸ πρῶτον νὰ εἶπω καὶ τὸ δεύτερον.

ὁ Α χ

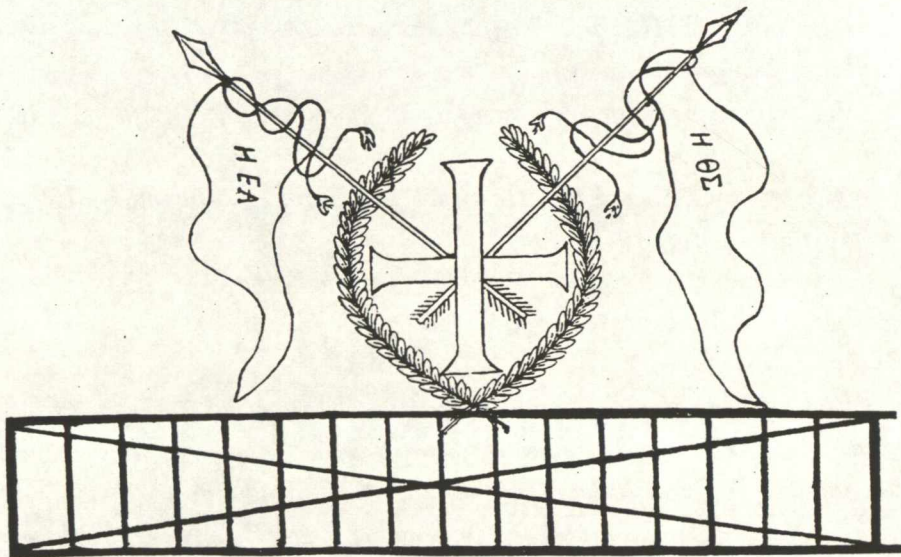
ὁ Β α

ὁ Α κ

ὁ Β η

ὁ Α λ

ὁ Β ι

3α β8 8786η β3α 6ω5εα3α Α8:3ο3ηα Α8β3ο3ηα 4η23ωο878 3ωοωη
 Γ353487 4ω ηγ3ωο878 3α β37 ηυη937 β3α Γ35343α ωβωο3ηα 4ω 3α β37
 39ωοηα93α37 β87 6ωυη587 3ωοω87 β87 ω5ωγα37387 βω7 α369853β37
 αβ8υ3η737 αβ8υ3η7ε ωβω7 βο3η487βη 9ω7βω ω4 9ηβο3ψ8α η7ψο3η7ε985ω8α
 ω9ηυ4 ω56ηβ8α ω698ο34ε 8α 2ωο687 39ωοηα93αβ37 β3α ωξψωβ8 73ηα β3α
 9βηο3ψ8α 4ηβ3δ32ω7βη 4ω 8ο482ω7βη 9ηοη βε

ω7 ωβ3 348α3 ω7η Γωξοεηο3ε 348α3 84β8 8ψωαη.

(ἀκολουθεῖ.)

ΓΕΩΡΓΙΟΣ Θ. ΜΑΤΘΑΙΟΠΟΥΛΟΣ

Ἐγεννήθη ἐν Πειραιεῖ, ἐκεῖ δὲ διήκουσε καὶ τὰς ἐγκυκλίους σπουδὰς αὐτοῦ, πάντοτε πρωτεύων.

Μετὰ τὸ πέρας αὐτῶν μετέβη εἰς Ζυρίχην τῆς Ἑλβετίας πρὸς σπουδὴν τῆς χημείας. Μετὰ ἐξαετείς σπουδὰς ἀνηγορεύθη χημικὸς διπλωματοῦχος τῆς Ἀνωτάτης Πολυτεχνικῆς Σχολῆς καὶ διδάκτωρ τοῦ Πανεπιστημίου τῆς Ζυρίχης.

Ἐπανελθὼν ἐν Ἑλλάδι, διορίσθη ἐπιμελητὴς τοῦ Χημείου τοῦ Παθολογικοῦ Ἀνατομείου, βραδύτερον δ' ἀνηγορεύθη ὑφηγητὴς τῆς Γενικῆς Χημείας.

Ἐδημοσίευσεν πολλὰ συγγράμματα, ἐν οἷς τὰ περισπούδαστα θεωροῦμαι τῆς ὕλης καὶ Ἀνάλυσις τῶν οὖρων, ὡς καὶ πολλὰς πρωτοτύπους ἐπιστημονικὰς ἐργασίας εἰς ἑλληνικὰ καὶ ξένα περιοδικά.

Ἀπεστάλη ὡς ἐπίσημος ἀντιπρόσωπος τῆς Ἑλληνικῆς Κυβερνήσεως εἰς τὰ χημικὰ συνέδρια τῶν Παρισίων καὶ τῆς Γενεύης, ὅπου ἐξελέγη Ἐπίτιμος Πρόεδρος.

Πολλάκις ἐζητήθη ὑπὸ τῶν ἐκάστοτε Κυβερνήσεων ἡ γνώμη του ἐπὶ διαφόρων χημικῶν ζητημάτων, εἰς τὰς ἐνεργείας δὲ καὶ τὴν προσωπικὴν αὐτοῦ ἐπέμβασιν, ὀφείλει πολλὰ ἡ χημεία ἐν Ἑλλάδι.

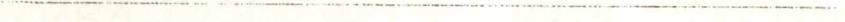
Οὕτως ἐπεδίωξε καὶ ἐπέτυχε τὸν καθορισμὸν φυσικοῦ ἐπιθεωρητοῦ ἐν τῷ νόμῳ τῶν ἐπιθεωρητῶν τῆς μέσης ἐκπαιδεύσεως καὶ τὸν διορισμὸν αὐτοῦ, τὴν ἀναγραφὴν τῆς χημείας ὡς μαθήματος ἐν τοῖς γυμνασίοις, τὸν διορισμὸν χημικῶν ἐν τοῖς τελωνείοις τοῦ Κράτους καὶ τὴν ἴδρυσιν χημείων ἐν αὐτοῖς κ.τ.λ.

Συνεκάλεσε τὸ πρῶτον ἑλληνικὸν συνέδριον πρὸς καθορισμὸν τοῦ ὀρισμοῦ τῶν γνησίων τροφίμων, ἐπελήφθη δὲ τῆς μελέτης τῶν ἑλληνικῶν προϊόντων ἀπὸ χημικῆς ἀπόψεως.

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΜΑΤΘΑΙΟΠΟΥΛΟΣ

ΜΕΓΑΣ ΓΕΝ.: ΓΡΑΜΜΑΤΕΥΣ ΤΗΣ ΓΑΛ.: ΜΕΓ.: ΑΝ.: ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

Ἀπὸ τῆς ιδρύσεως τῆς Φυσιοδιφικῆς Ἑταιρείας, τῆς ὁποίας τὴν Ἐπίτιμον Προεδρείαν εὐμενῶς ἀπεδέχθη ἡ Α. Β. Υ. ὁ Διάδοχος, ἐξελέγη πρόεδρος αὐτῆς, ἐξέδιδε δ' ἐπὶ τριετίαν τὸ μηνιαῖον Δελτίον τῆς Φυσιοδιφικῆς Ἑταιρείας.

Διὰ τὰς ἐπιστημονικὰς αὐτοῦ ἐργασίας ἐτιμήθη διὰ τοῦ Σταυροῦ τοῦ Σωτήρος.

Ἀπὸ τῆς ιδρύσεως τοῦ Ὀμίλου Ἐκδρομῶν, σωματείου σκοποῦντος τὴν γνῶσιν τῶν Ἑλληνικῶν χωρῶν, τὴν ἔκδοσιν χωρογραφικῶν τῆς Ἑλλάδος καὶ τὴν σύμπηξιν σχετικῆς βιβλιοθήκης, ἐξελέγη πρόεδρος αὐτοῦ. Διὰ τῶν ἐνεργειῶν αὐτοῦ διωργανώθη ἡ πρώτη ἐκδρομὴ εἰς Ἱεροσόλυμα, καὶ ἐγένετο ἡ ἀποστολὴ πολυτελεσιτάτης πενταφώτου μεγάλης ἀργυρᾶς λυχνίας, δι' ἣν καὶ ἐτιμήθη ὑπὸ τοῦ Μακαριωτάτου Πατριάρχου διὰ τοῦ χρυσοῦ Σταυροῦ τοῦ Παναγίου Τάφου.

Εἶναι ἀντιπρόεδρος τῆς Ὀδικῆς Ἑταιρείας καὶ σύμβουλος τῆς ὑπὸ τὴν προεδρείαν τῆς Α. Μ. τοῦ Βασιλέως Γεωργικῆς Ἑταιρείας.

Εἰς τὰ τεκτ.: μυστ.: ἐμνήθη τὴν 27 Ἀπριλίου 1904, μετὰ τινα δὲ ἀποχὴν ἀπὸ τῆς ἐνεργοῦ δράσεως, ἐγένετο διδάσκαλος τὸν Νοέμβριον τοῦ 1907.

Τὸν Δεκέμβριον τοῦ αὐτοῦ ἔτους, ἅμα τῇ ιδρύσει τῆς Σ.: Στ.: Ὑψηλάντης, ἐξελέγη Σεβ.: αὐτῆς, ἐξ ἧς θέσεως ἀπεχώρησε κατὰ τὸν παρελθόντα Δεκέμβριον, ὅποτε ἔτυχεν ἐξαιρετικῶν ὄλως τιμῶν παρὰ τῆς ἀγάπης τῶν μελῶν τοῦ Ὑψηλάντου.

Τὸ 1907 ἐξελέγη μέλος τῆς Γαλ.: Μεγ.: Ἀν.: τῆς ὁποίας διατελεῖ Μεγ.: Γεν.: Γραμ.: ἀπὸ τὸν Ἰούνιον τοῦ 1910.

Εἶνε Ὀμηρος Φιλίας τῆς Μεγ.: Ἀν.: τῆς Γαλλίας καὶ τῆς Μεγ.: Στ.: τῆς Ἑλβετίας Ἀλπίνα παρὰ τῇ Μεγ.: Ἀν.: τῆς Ἑλλάδος.

Ἡ δρᾶσις αὐτοῦ ὡς τεκτ.: εἶνε τόσον γνωστὴ ὥστε παρέλκει πᾶσα σημεῖωσις περὶ αὐτῆς.

ΠΕΡΙ ΚΑΘΗΚΟΝΤΟΣ*

Όταν, φίλτ.: αδ.: Σεβ.:, μοῦ ἐδώσατε τὸ Καθῆκον ὡς θέμα, τὸ ὁποῖον ὤφειλον νὰ ἀναπτύξω κατὰ τὴν ἐσπέραν ταύτην, ἐθεώρησα ἑμαυτὸν ὑποχρεωμένον νὰ τὸ ἀναπτύξω ὡς ἐγὼ τὸ ἐννοῶ, ἐνόμισα δηλ. ὅτι εἶχον καθῆκον νὰ ἐκθέσω εἰλικρινῶς τὸν τρόπον μὲ τὸν ὁποῖον ἀντιλαμβάνομαι τοῦτο, ἂν δὲ ὁ τρόπος οὗτος εἶναι ἐσφαλμένος, τοῦτο ἀποδοτέον εἰς τὸ νεαρὸν τῆς τεκτ.: μου ἡλικίας.

Τὴν ἀνάπτυξίν μου ταύτην, ἐθεώρησα καλὸν νὰ χωρίσω εἰς τρία μέρη. Εἰς τὸ πρῶτον, θὰ ἐξετάσω τὴν πηγὴν τοῦ καθήκοντος καὶ ἐξ αὐτῆς θὰ προσπαθῆσω νὰ δώσω τὸν ὀρισμὸν του. Εἰς τὸ δεύτερον, θὰ ταξινομήσω οὕτως εἶπειν τὰ διάφορα καθήκοντα τοῦ ἀνθρώπου, ἀναλόγως τῆς πηγῆς αὐτῶν ἢ τῶν πράξεων τὰς ὁποίας ὑπαγορεύουν εἰς αὐτόν, ἀναλόγως τῆς ἐπιβολῆς αὐτῶν ἢ παραδοχῆς, καὶ τέλος, ἀναλόγως τῆς διευθύνσεως πρὸς τὴν ὁποίαν στρέφονται. Εἰς δὲ τὸ τρίτον μέρος, θὰ εἶπω ἐν ὀλίγοις περὶ τῆς ἐκπληρώσεως αὐτῶν.

I

Πόθεν προέρχεται τὸ καθῆκον. Ὅρισμὸς αὐτοῦ.

Ἡ γενικὴ σημασία τῆς λέξεως Καθῆκον, εἶναι ἡ ὑποχρέωσις τὴν ὁποίαν ἔχει κάθε ἄνθρωπος τόσον νὰ πράττῃ τὸ καλόν, ὅσον καὶ νὰ ἀποφεύγῃ τὸ κακόν.

Ἐάν, ἐν τούτοις, θελήσω νὰ ἐπεκταθῶ καὶ νὰ δώσω ἓνα ὀρισμὸν μᾶλλον ἀναλυτικόν, θελήσω δηλ. μὲ περισσώτερα λόγια νὰ διευκρινίσω τί σημαίνει ἡ λέξις αὐτή, ἀναγκαστικῶς θὰ κάμω τὰς ἐξῆς σκέψεις. Κάθε ἄνθρωπος ἐρχόμενος εἰς τὸν κόσμον, ἀναλόγως τῶν συνθηκῶν ὑπὸ τὰς ὁποίας ζῆ καὶ ἀναλόγως τῶν ἀρχῶν τὰς ὁποίας πρεσβεύει, ἀποκτᾷ σὺν τῷ χρόνῳ

*) Ὁμιλία γενομένη ὑπὸ τοῦ αδ.: Ἀλεξ. Ἰωαννίδου κατὰ τὴν ἀῤῥῆσιν μισθοδοσίας αὐτοῦ εἰς 2° ἐν τῇ Σ.: Στ.: Ὑψηλάντης τῇ 22^α Νοεμβρίου 5911.

δικαιώματα, ἐν ᾧ συγχρόνως ἀναλαμβάνει ὑποχρεώσεις ἀπέναντι τοῦ ἑαυτοῦ του καὶ ἀπέναντι παντὸς ὁμοίου του ὅστις τὸν περιστοιχίζει, καὶ ὁ ὁποῖος ἀναλόγως τῆς θέσεως εἰς τὴν ὁποίαν ἴσταται, ἀντιπροσωπεύει αὐτῷ τὴν Θρησκείαν, τὸν Νόμον, τὴν Κοινωνίαν. Τὸ σύνολον αὐτῶν τῶν ὑποχρεώσεων, τὰς ὁποίας συναντᾷ ὁ ἄνθρωπος καθ' ὅσον προχωρεῖ ἐν τῇ ζωῇ καὶ τὰς ὁποίας ἀντιλαμβάνεται, ὡς λογικὸν ὄν, νὰ τὸν ὀδηγοῦν, νὰ τῷ δεικνύουν τὴν εὐθείαν ὁδὸν καὶ νὰ τὸν ἀποτρέπουν νὰ πράττῃ τὸ μὴ ἀγαθόν, ὁ ζυγὸς δηλονότι αὐτὸς τοῦ λογικοῦ του, ὁ ὁποῖος διηνεκῶς θαρύνει ἐπὶ τῆς θελήσεώς του, εἶναι τὸ Καθῆκον. Πιθανὸν ὁ ἄνθρωπος νὰ ἐνεργῇ παρὰ τὰς ὑποχρεώσεις τὰς ὁποίας ἐκουσίως ἢ ἀκουσίως ἔχει ἀναλάβῃ, πιθανὸν νὰ ἀκολουθῇ ἐν τῇ ζωῇ του διεύθυνσιν ἕως ἀντίθετον ἀπὸ ἐκείνην ἣτις εἶναι διαγεγραμμένη δι' αὐτόν, ἀλλὰ πάντοτε, ὅταν ἔλθῃ ἢ ὦρα νὰ σκεφθῇ τί κάμνει ἢ τί θὰ κάμῃ, διακρίνει εἰς τὸν ὀρίζοντα τῶν σκέψεών του τὸ Καθῆκον, τὸ ὁποῖον ἴσταται πάντοτε ἐκεῖ φρουρὸς κυρίαρχος τῆς θελήσεώς του, ἀκαμπτος εἰς τὰς παρακλήσεις τῆς ἐπιθυμίας ἢ τοῦ πάθους.

2

Πόσων εἰδῶν καθήκοντα ὑπάρχουν καὶ ποῖον τὸ κυριώτερον.

Ὁ ὁρισμὸς τὸν ὁποῖον προσεπάθησα νὰ δώσω, εἶναι ὁρισμὸς ἐνὸς Γενικοῦ Καθήκοντος, περικλείοντος ἐν αὐτῷ πολλὰ μερικὰ καθήκοντα.

Θὰ προσπαθῆσω νὰ ταξινομήσω ταῦτα εἰς κατηγορίας, ἀναλόγως τῆς προελεύσεως πρώτον αὐτῶν, μετὰ ταῦτα δὲ ἀναλόγως τοῦ ποιοῦ τῶν πράξεων τὰς ὁποίας μᾶς ὑπαγορεύουν ἢ ἀναλόγως τῆς ἐπιβολῆς ἢ παραδοχῆς αὐτῶν, καὶ τέλος ἀναλόγως τῆς διευθύνσεως πρὸς ἣν στρέφονται.

Ὅταν μιὰ φορὰ ἔρχεται ὁ ἄνθρωπος εἰς τὸν κόσμον, ὀφείλει νὰ διανύσῃ τὴν ζωὴν του μέχρις ὅτου ἀποθάνῃ. Τὸ νὰ ἔλθῃ εἰς τὸν κόσμον καὶ νὰ ἀποθάνῃ φυσικὸν θάνατον, εἶναι βεβαίως πράγματα ἀνεξάρτητα τῆς θελήσεώς του· ἐκεῖνο ὅμως τὸ ὁποῖον ἀφορᾷ εἰς τὴν θέλησίν του, ἐκεῖνο δηλ. τὸ ὁποῖον ἐξαρτᾶται ἀποκλειστικῶς ἐξ αὐτῆς, εἶναι ὁ δρόμος τὸν ὁποῖον μέλλει νὰ ἐκλέξῃ μέχρις ὅτου φθάσῃ εἰς τὸν θάνατον. Ὑπάρχει λοιπὸν καὶ ἄλλος προορισμὸς: ὀφείλει νὰ ἐνεργήσῃ κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς ζωῆς του διὰ πολλῶν τρόπων, οἵτινες ποικίλλουν, ἀναλόγως τῶν πολλῶν περιστάσεων ὑφ' ἃς εὐρίσκεται, ἀναλόγως τῶν δυνάμεων ὑπὸ τὴν ἐπήρρειαν τῶν ὁποίων ζῇ. Καθὼς λοιπὸν ἢ ἐνέργειά του, αἱ πράξεις του ρυθμίζονται συμφώνως μὲ αὐτὰς τὰς δυνάμεις, συμφώνως μὲ τὰς βάσεις

ἐφ' ὧν στηρίζεται ἡ ὑπαρξίς του, οὕτω καὶ τὰ καθήκοντά του, τῶν ὁποίων συνέπειαι εἶναι αἱ πράξεις του, βασίζονται ἐπὶ τῶν αὐτῶν βάσεων. Αἱ βάσεις αὗται εἶναι ἡ Θρησκεία καὶ ὁ Νόμος, καὶ κατὰ δεύτερον λόγον ἡ Κοινωνία. Τὰ καθήκοντα συνεπῶς, ἀναλόγως τῆς προελεύσεως αὐτῶν, δυνάμεθα νὰ τὰ ταξινομήσωμεν εἰς προερχόμενα ἀπὸ τὴν Θρησκείαν, ἀπὸ τὸν Νόμον, ἀπὸ τὴν Κοινωνίαν.

Ἡ δευτέρα ταξινομήσις τῶν καθηκόντων εἶπον ὅτι θὰ γείνη, ἀναλόγως τοῦ ποιοῦ τῶν πράξεων ἃς ὑπαγορεύουν εἰς τὸν ἄνθρωπον. Λέγων ποῖον πράξεων, δὲν ἐννοῶ ἐὰν αἱ ὑπαγορευόμεναι πράξεις εἶναι καλαὶ ἢ κακαί· ἐννοῶ ὅτι τὸ καθήκον ἄλλοτε μᾶς ὑπαγορεύει νὰ κάμωμεν μίαν πράξιν καὶ ἄλλοτε μᾶς ἀποτρέπει νὰ κάμωμεν ἑτέραν. Ἐν τῇ περιπτώσει ταύτῃ δυνάμεθα νὰ ἰνομάσωμεν τὸ καθήκον θετικὸν μὲν ἐφ' ὅσον μᾶς ὑπαγορεύει νὰ πράξωμεν τι, ἀρνητικὸν δὲ ἐφ' ὅσον μᾶς ἀπαγορεύει ῥητῶς νὰ προβῶμεν κακῶς.

Εἰς τὴν κατηγορίαν αὐτὴν κατατάσσω καὶ ἕτερον καθήκον, τὸ ὁποῖον κατὰ τὴν ἀντίληψίν μου εἶναι σπουδαιότατον. Δύο π. χ. καθήκοντα πολλάκις παρουσιάζονται ἀντιμαχόμενα πρὸς ἄλληλα, ὅποτε εὐρισκόμεθα πρὸ συγκρούσεως καθηκόντων, σημεῖον δυσχερέστατον τῆς σταδιοδρομίας τοῦ ἀνθρώπου· ἄλλοτε πάλιν δύο καθήκοντα συμπίπτοντα τίθενται ὑπεράνω τῆς δυνάμεως τοῦ ἀνθρώπου καὶ συνεπῶς δὲν δύναται οὗτος νὰ τὰ ἐκπληρώσῃ συγχρόνως. Τόσον κατὰ τὴν μίαν τῶν ἄνω περιπτώσεων, ὅσον καὶ κατὰ τὴν ἑτέραν, παρουσιάζεται τρίτον καθήκον· ἡ ἐκλογή τοῦ καθήκοντος τὸ ὁποῖον πρέπει νὰ ἐκπληρώσῃ καὶ ἡ ἐκλογή ἐκείνου τὸ ὁποῖον ὀφείλει νὰ παραμελήσῃ εἴτε προσωρινῶς εἴτε καὶ διὰ παντός. Τὸ καθήκον αὐτὸ εἶναι ἐν τῶν δυσκολωτέρων ἐν τῇ ἐκπληρώσει, διὰ νὰ μὴ εἴπω τὸ δυσκολώτατον ἐξ ὅσων ἔχει ὁ ἄνθρωπος νὰ ἐκπληρώσῃ.

Ἦδη ἔρχομαι εἰς τὴν τρίτην ταξινομήσιν. Διαιρῶ δηλ. τὰ καθήκοντα εἰς ἐκούσια καὶ ἀκούσια. Ὁ ἄνθρωπος εὐρεθεὶς ἐν τῇ ζωῇ εὐρέθη συγχρόνως, ὡς προηγουμένως ἐξέθεσα, πρὸ καθηκόντων εἰς τὰ ὁποῖα ὀφείλει νὰ ὑποταγῇ· ἐντούτοις, ἀναλόγως τῶν ἀναγκῶν του, ἀναλόγως τοῦ τρόπου καθ' ὃν ζῇ, ἀναλαμβάνει καὶ ἕτερα καθήκοντα ἐκουσίως του, τὰ ὁποῖα παραδέχεται νὰ ἐκπληρώσῃ προτοῦ ἔτι τὰ ἀναλάβῃ. Τὰ ἐκούσια ταῦτα καθήκοντα, ἐξ ἴσου σπουδαῖα μὲ τὰ ἐπιβληθέντα αὐτῷ, ὀφείλει ἐπίσης νὰ θεωρῇ ἔχοντα τὴν αὐτὴν ἀξίαν μὲ τὰ δεύτερα, ἴσως καὶ μεγαλειτέραν, καθότι τὰ ἀνέλαβε μὲ πλήρη συνείδησιν τῆς σημασίας αὐτῶν.

Καὶ τέλος ἔρχομαι εἰς τὴν ταξινομήσιν τῶν καθηκόντων, ἀναλόγως τῆς διευθύνσεως πρὸς ἣν στρέφονται. Τρεῖς εἶναι αὗται αἱ διευθύνσεις· ὁ Θεός, ὁ πλησίον, ὁ ἑαυτός. Τριῶν εἰδῶν καθήκοντα ἔχομεν· Τὰ πρὸς τὸν

Θεόν, τὰ πρὸς τὸν πλησίον, τὰ πρὸς ἑαυτόν. Εἰς τὰ πρὸς τὸν Θεὸν καθήκοντα δὲν ἐπιμένω, διότι εἶναι γνωστὰ παραδεδεγμένα δι' ἔλους τοὺς λαοὺς τῆς ὑφ' ἡλίου καὶ συνεπῶς ἀνεπίδεκτα πάσης συζητήσεως. Θὰ ἐπιμείνω ἔμως εἰς τὰ πρὸς τὸν πλησίον καὶ ἰδιαιτέρως εἰς τὰ πρὸς ἑαυτὸν καθήκοντα. Ἀρχίζω ἀπὸ τὰ καθήκοντα πρὸς τὸν πλησίον. Πρῶτον· τί εἶναι ὁ πλησίον; ἔν δευτέρον ἐγώ, μὲ δύο λέξεις· ἔτι δῆποτε λοιπὸν δύναται κάθε ἄνθρωπος νὰ κάμῃ πρὸς τὸν ἑαυτὸν του, ὀφείλει νὰ τὸ κάμῃ καὶ δι' αὐτὸν τὸν δευτέρον ἑαυτὸν του· καὶ ἀφ' οὗ ὀφείλει, δύναται. Δὲν πρέπει νὰ παραλείψω ἔτι ἐὰν αὐτὴ ἢ σειρὰ σκέψεων ὑπῆρχε πράγματι παραδεδεγμένη καὶ ἰδίως ἐφηρμοσμένη, θὰ ἦτο ἢ ζωὴ διαφορετικὴ ἀπὸ ἔτι εἶναι· θέλω δηλ. νὰ εἶπω ἔτι δὲν θὰ ἦτο ὁ καθὲς ἠναγκασμένος νὰ ἐπαναλαμβάνῃ ἢ νὰ γράφῃ ἢ νὰ διαβάξῃ ἔτι μόνον δυστυχία ὑπάρχει εἰς τὴν ζωὴν. Μὲ ἄλλας λέξεις, δὲν ἀποκρύπτω ἔτι αὐτὰς τὰς σκέψεις πιθανὸν νὰ τὰς κάμωμεν, ἀλλὰ χωρὶς νὰ τὰς ἐφαρμόζωμεν πάντοτε. Ἐν τούτοις ὀφειλομέν νὰ τὰς θέσωμεν μίαν φορὰν ἔστω εἰς ἐνέργειαν διὰ νὰ ἴδωμεν πόσον εὐχάριστον θὰ εἶναι τὸ ἀποτέλεσμα δι' ἡμᾶς αὐτοὺς· καὶ τότε θὰ βεβαιωθῶμεν, πόσον τὸ κυριώτερον καθήκον πρὸς τὸν πλησίον, ἢ ἀγάπη, εἶναι ἀπαραίτητον κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς ζωῆς.

Τὰ κυριώτερα καθήκοντα ἢ αἰσθήματα τὰ ὅποια ἀναπτύσσονται ἢ δεόν νὰ ἀναπτύσσονται πρὸς τὸν πλησίον εἶναι ποικίλα· ἄς ὀνομάσω ἐκεῖνα τὰ ὅποια θεωρῶ ἔτι κατέχουν τὴν πρώτην γραμμὴν: Φιλανθρωπία, ἀγαθοεργία, εὐγνωμοσύνη, δικαιοσύνη· καὶ τὸ σπουδαιότατον ἐξ αὐτῶν κατὰ τὴν γνώμην μου: ἢ διὰ ζώντων παραδειγμάτων μεταβίβασις ὀρθῶν ἰδεῶν. Τὸ τελευταῖον αὐτὸ καθήκον τονίζω ἰδιαιτέρως, καθ' ἔτι νομίζω ἔτι ἢ ἔμπνευσις ἢ καὶ ἐπιβολὴ ἔστω ἰδεῶν εὐγενῶν ἔσον καὶ δυνατῶν, εἶναι μία ὑποχρέωσις τὴν ὅποιαν ὀφειλομέν νὰ ἐκτελέσωμεν μὲ ἔσπην θέρμην καὶ δυνάμιν δυνάμεθα νὰ διαθέσωμεν.

Καὶ ἤδη ἔρχομαι εἰς τὰ πρὸς ἑαυτὸν καθήκοντα, τὰ ὅποια θεωρῶ ὡς τὰ μᾶλλον σημαντικά. Πᾶς ἄνθρωπος γνωρίζων τὰ καθήκοντά του πρὸς τὸ ἄτομόν του καὶ εὐρισκόμενος ἐν τάξει πρὸς αὐτά, εἶναι εἰς θέσιν τόσῳ νὰ γνωρίζῃ καὶ τὰ λοιπὰ αὐτοῦ καθήκοντα, ἔσῳ καὶ νὰ τὰ ἐκτελέῃ. Ὁ ἄνθρωπος ὁ ἀναλαμβάνων μὲ ἔλγην του τὴν δυνάμιν νὰ τὰ ἀντιληφθῇ καὶ μετὰ ταῦτα καταβάλλων ἔλγην του τὴν θέλησιν νὰ τὰ ἐκτελέσῃ, ὁ ἄνθρωπος ὁ ὅποιος σκέπτεται ἔλευθέρως καὶ μετὰ ταῦτα ἐνεργεῖ σύμφωνα μὲ τὰς ὑποχρεώσεις του, ἀποκτᾷ τὴν ἀξιοπρέπειαν. Τὸ νὰ εἶναι τις ἀξιοπρεπής, τὸ νὰ ἔχῃ ἐγγίση τὸ ἄκρον ἄωτον τοῦτο τῆς ἀνθρωπίνης τελειότητος, τὸ ὅποιον νὰ ἀπορρέῃ ἐξ αὐτῶν τούτων τῶν αἰσθημάτων, ἀρχῶν ἢ πράξεων του, καὶ τὸ ὅποιον νὰ ἐμπνέῃ εἰς πάντα ὅμοιόν του ἀδιάκοπον σεβασμὸν

καὶ ἐμπιστοσύνην, θεωρῶ ὅτι εἶναι τὸ σπουδαιότατον οὐχὶ μόνον τῶν πρὸς ἑαυτὸν ἀλλὰ καὶ τῶν ἐν γένει καθήκοντων τοῦ ἀνθρώπου.

3

Ἐκπλήρωσις τοῦ καθήκοντος.

Ἐκτελοῦμεν τὰ καθήκοντά μας; Αὐτὴ εἶναι μία ἐρώτησις, τῆς ὁποίας ἢ ἀπάντησις εἶναι τόσο εὐκλως, ὅσον καὶ δύσκολος. Ποία εἶναι αὐτὴ ἢ ἀπάντησις; «Ναὶ καὶ ὄχι.» Ἐξηγοῦμαι. Φέρω ὡς παράδειγμα ἕνα ὁποιονδήποτε ἄνθρωπον, τὴν στιγμὴν κατὰ τὴν ὁποίαν ἔχει ἀντιληφθῆ ἕν καθήκον του καὶ πρόκειται νὰ τὸ ἐκτελέσῃ. Προτοῦ ἀρχίσῃ τὴν ἐκτέλεσιν τί σκέπτεται; Ποία εἶναι ἢ πρώτη του σκέψις; Νὰ θέσῃ ἀντιμέτωπα τὸ καθήκον αὐτὸ μὲ τὸν μεγαλειότερον ἀντίπαλόν του, τὸ συμφέρον. Καὶ ἐρωτᾷ τὸ δεύτερον: μοῦ εἶναι συμφέρον νὰ ἐκτελέσω τὸ καθήκον μου αὐτὸ ἢ θὰ εἶναι προτιμότερον νὰ τὸ ἀφίσω κατὰ μέρος; Τὸ συμφέρον δὲν ἀργεῖ νὰ ἀπαντήσῃ· ἢ ναί, ἢ ὄχι, ἢ τέλος θὰ συνδυάσῃ τὴν ἐκτέλεσιν τοῦ καθήκοντος μὲ τὸ ἀτομικὸν συμφέρον. Ἐν τῇ πρώτῃ περιπτώσει ἢ ἐκτέλεσις τοῦ καθήκοντος εἶνε γεγονός, ἐν τῇ τρίτῃ ἢ ἐκπλήρωσις εἶναι ἡμιτελής· ἐν τῇ δευτέρῃ ὅμως καταστᾷ προβληματικὴ. Κατὰ τὴν δευτέραν ταύτην περίπτωσιν, καθ' ἣν τὸ συμφέρον ἀπαντᾷ ἀρνητικῶς, θὰ φανῆ ὁ ἔχων τὴν δύναμιν νὰ ἀντιστῇ εἰς αὐτὸν τοῦτον τὸν ἐγωϊσμόν του. Ἐὰν κρίνω ἀπὸ τὸν ἑαυτόν μου, πρέπει νὰ συμπεράνω ὅτι καὶ ἄλλοι θὰ εὐρέθησαν πολλάκις εἰς τὴν δύσκολον θέσιν ἢ νὰ παραμελήσουν τὸ καθήκον των, περίπτωσις κατὰ τὴν ὁποίαν ἀργὰ ἢ γρήγορα μετενόησαν αἰσθανόμενοι περιφρόνησιν σχεδὸν πρὸς τὸν ἑαυτόν των, ἢ νὰ τὸ ἐκπληρώσουν, ἀφίνοντες κατὰ μέρος τὸ ἀτομικὸν συμφέρον, περίπτωσις κατὰ τὴν ὁποίαν ἠσθάνθησαν μίαν μυστικὴν ὑπερηφάνειαν ὅτι κατώρθωσαν μίαν ἀκόμη φοράν νὰ ἐπιβληθοῦν εἰς τὸ ἐγὼ των, διὰ νὰ δοκιμάσουν ἀργότερα τὴν ἐσωτερικὴν ἐκείνην χαράν, ὁποία εἶναι ἢ ἡθικὴ ἰκανοποίησις.

Αἱ σκέψεις αὐταί, αἵτινες ἀντιπροσωπεύουν τὴν πολὺ μικρὰν ἀτομικὴν μου πείραν, μὲ ἠνάγκασαν νὰ ἀπαντήσω ὅτι ἄλλοτε ἐκτελεῖ ὁ ἄνθρωπος τὰ καθήκοντά του καὶ ἄλλοτε δὲν τὰ ἐκπληροῖ. Νὰ ἐκτελεῖ τις ὅλα του τὰ καθήκοντα εἶναι πολὺ δύσκολον· διότι ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει εἶναι τέλειος· ἀλλὰ τέλειος ἄνθρωπος ὑπάρχει; Αὐτό, εὐτυχῶς ἢ δυστυχῶς, δὲν θεωρῶ τὸν ἑαυτόν μου ἰκανὸν νὰ ἐξετάσῃ· ἢ ἰδέα μου λοιπὸν εἶναι ἢ γενικὴ ἰδέα: δὲν ὑπάρχει ὁ «ἀπολύτως τέλειος ἄνθρωπος.» Αὐτὸ ὅμως, κατὰ τὴν γνώμην μου πάντοτε, δὲν πρέπει νὰ ἀπελπίζῃ κανένα, δὲν πρέπει νὰ

τὸν ἀποθαρρύνῃ ἐν τῇ ἐκτελέσει τῶν καθηκόντων του· διότι ἂν δὲν κατορθώσῃ ποτε ἴσως ἐκπληρῶν αὐτὰ νὰ γείνη τέλειος, ἔχει ἐν τούτοις καθήκον νὰ ὀδηγήσῃ τὸν ἑαυτὸν του ὅσον τὸ δυνατόν πλησιέστερον εἰς τὸ Τέλειον.

Ὅ, τι εἶχον νὰ εἶπω, φίλι.: ἀδ.: Σεβ.:, ἐτελείωσεν. Ἐν τούτοις μένουν ἀκόμη μερικαὶ λέξεις.

Ὅταν ἐτελείωσα γράφων αὐτὰ τὰ ὁποῖα κατὰ τὴν ἐσπέραν ταύτην ἀνέγνωσα, ἔκαμα εὐθὺς μίαν σκέψιν· τὴν ἐξῆς: Τὸ θέμα μου τὸ ἐξέθεσα γενικῶς· ἀλλὰ αὐτὴ ἢ ἐντολὴ μου ἐδόθη; δὲν ἔπρεπε νὰ λάβω ὑπ' ὄψιν μου ὅτι πρὸ παντὸς ὄφειλον νὰ τὸ ἀναπτύξω τεκτονικῶς; Δὲν ἀποκρύπτω ὅτι πρὸς στιγμὴν ἐσκέφθην ὅτι τὸ μόνον ποῦ μου ἔμενεν ἦτο νὰ σχίσω τὰ χαρτιά μου καὶ νὰ ἀρχίσω ἐκ νέου. Ἀλλὰ νέα σκέψις με ἐκράτησεν. Ἀφ' ἑνὸς δὲν εἶχα γράψῃ ἤδη, ἴσως χωρὶς νὰ τὸ ἀντιληφθῶ, ἀπὸ τεκτονικῆς ἀπόψεως; Ἀφ' ἑτέρου ὁ Τεκτονισμὸς δὲν ἐπισφραγίζει οὕτως εἰπεῖν, δὲν ἰσχυροποιεῖ, δὲν ἐπιβάλλει εἰς τὸν ἀσπασθέντα τὰς ἀρχὰς του, τὰ αὐτὰ περίπου καθήκοντα, τὰ ὁποῖα εἶχε πρότερον ὡς βέβηλος; Ἡ σκέψις αὐτή, ἀφ' οὗ τὴν ἐξήτασα, ἐβεβαιώθη ὅτι δὲν ἦτο ἐσφαλμένη· καὶ με αὐτὸν τὸν τρόπον ὄχι μόνον ἀνέγνωσα ἐκεῖνα ἀκριβῶς τὰ ὁποῖα εἶχα εὐθὺς ἐξ ἀρχῆς γράψῃ, ἀλλὰ καὶ τὰ ἀνέγνωσα με τὴν πεποιθήσιν ὅτι, ἐὰν ποτὲ κατορθώσω νὰ τὰ ἐκτελέσω, θὰ γείνω ἄξιος τῆς τιμῆς τὴν ὁποίαν μου ἐκάματε νὰ με δεχθῆτε μεταξύ σας ὡς ἀδελφόν, ἐλάχιστα ἴσως πρὸς τὸ παρὸν τέκτονα, ἀλλὰ ἔχοντα ἔλλην τὴν καλὴν διάθεσιν νὰ γείνη τέλειος τοιοῦτος.

ΑΛ. ΙΩΑΝΝΙΔΗΣ 2°

ΙΑΠΩΝΕΣ ΤΕΚΤΟΝΕΣ

Ἐκ τοῦ περιοδικοῦ «Ausland» ἀρ. 45—46 παραλαμβάνομεν τὰ ἐξῆς.

Ὁ Βαρῶνος φὸν Σίημπολδ διηγεῖται τὸ ἐκπληκτικὸν γεγονός ὅτι ἐν Ἰαπωνίᾳ ὑπῆρξεν εἶδος τεκτόνων, οἵτινες εἶχον μετὰ τῶν Εὐρωπαϊῶν τοὺς αὐτοὺς σκοποὺς. Δύναται τις δὲ νὰ ἰσχυρισθῆ ὅτι αἱ πρόοδοι διὰ τῶν ὁποίων ἡ χώρα αὕτη ἀνυψώθη εἰς σχετικῶς ὑψηλὸν ἐπίπεδον, εἶναι καρποὶ τῶν προσπαθειῶν ἐκείνων, τὸν πυρῆνα τῶν ὁποίων ἔθεσαν αἱ μυστικαὶ αὐταὶ ἐταιρεῖαι. Περὶ τῆς ἀρχῆς τῶν εἰς τοὺς Εὐρωπαϊκοὺς σχεδὸν τελείως ἀγνώστων καὶ ἐν Ἰαπωνίᾳ σχεδὸν λησμονηθέντων συλλόγων, τοὺς ὁποίους μόνον τὰ πολύτιμα ἀγγεῖα, τῶν ὁποίων ἐγένετο χρῆσις κατὰ τὰς συνεδρίας, μᾶς ἐνθυμίζουσι, ὑπάρχουσι διάφοροι ἐκδόσεις. Ἡ κυρία ἐποχὴ τῆς ἀκμῆς αὐτῶν ἦτο κατὰ τοὺς χρόνους τοῦ αὐτοκράτορος Ταϊκοσάμα, ὅστις ἐν ἔτει 1588 ἐν Κιτάρῳ τοῦ Ὀσάκα ἐπανέφερεν εἰς τὴν ζωὴν τὴν ἐταιρείαν «Cha-no-yu» (= σύλλογος τεῖου). Ὁ σκοπὸς τῆς ἐταιρείας ταύτης ἦτο πολιτικὸς καὶ ἠθικὸς. Ἔνεκα τῶν καταστρεπτικῶν θρησκευτικῶν πολέμων, τῶν προκληθέντων ὑπὸ τῶν Πορτογάλλων, ὁ Ἰαπωνικὸς λαὸς εἶχεν ἐκφυλισθῆ καὶ βαρβαρωθῆ, πᾶσα δὲ σκέψις διὰ τὰς ἐπιστήμας καὶ τέχνας, ἥτις πρότερον, αἰτοὶ ἐν μικρῷ, ὑπῆρχεν, ἐξηλείφθη τελείως, μόνον δὲ ἡ φυσικὴ ὑπεροχὴ ἔθεωρεῖτο ὡς σπουδαία, ἀντὶ δὲ τοῦ νόμου ἐκυριάρχει τὸ δίκαιον τοῦ ἰσχυροτέρου.

Ὁ βαθύνους Ταϊκοσάμα κατενόησεν ὅτι ἐν πρώτοις ἔπρεπε νὰ καταπραύνη τὰ ἄγρια ἔνστικτα, νὰ ἐξευγενίσῃ, νὰ συνειθίσῃ τὰ πλήθη εἰς τὴν εἰρήνην, ἵνα διατηρήσῃ ἐν τῇ χώρᾳ τὴν εὐημερίαν καὶ εἰς τοὺς ἀπογόνους τοῦ τὴν κυριαρχίαν. Πρὸς τοῦτο ἀφύπνισε τὴν ἐταιρείαν Cha-no-yu, εἰς τὴν ὁποίαν οἱ γνῶσται τῶν συμβόλων καὶ σκοπῶν αὐτῆς, οἱ λεγόμενοι διδάσκαλοι, ἐμύουν τοὺς μᾶλλον ἀνεπτυγμένους.

Ὁ κύριος σκοπὸς τῶν Cha-no-yu ἦτο ἡ καλλιτέρευσις τοῦ ἀτόμου, ἡ ἠθικὴ καὶ πνευματικὴ αὐτοῦ ἀνάπτυξις. Τὰ μέλη τῆς ἐταιρείας, τὰ ὁποῖα ἦσαν μόνον ἄνδρες ἐγγίλικες καὶ ἠθικοί, ἐνδεδυμένοι διὰ λευκῶν καθαρῶν ἐνδυμάτων, ἄνευ ὀπλων, σὺνηθροίζοντο ἵνα συνοδεύσωσι τὸν ἀνώτατον καὶ κύριον αὐτῶν, μετὰ παραμονὴν δὲ ἐπὶ τινὰ χρόνον εἰς τὸν προθάλαμον ὀδηγηθῶσιν ὑπ' αὐτοῦ εἰς τὸ ἴδιον πρὸς τὸν σκοπὸν τοῦτον κατεσκευασμένον διαμέρισμα· τοῦτο ἦτο κατεσκευασμένον ἐκ πολυτίμου ξύλου, ἄνευ ἰδιαίτερας πολυτελείας, ἥτις ἠδύνατο νὰ ἀπομακρύνῃ τὰς σκέψεις, ἄνευ χρωματισμῶν, ἐφωτίζετο δὲ ἀμυδρότατα διὰ στενῶν

παραθύρων και ἦτο τόσῳ χαμηλόν, ὥστε ἦτο σχεδὸν ἀδύνατον νὰ μένη τις ὄρθιος ἐν αὐτῷ.

Οἱ μύσται εἰσῆρχοντο εἰς τὴν αἴθουσαν σοβαροί, και βηματίζοντες ἡσύχως, ἐγένοντο δεκτοὶ ὑπὸ τοῦ ἀικοδεσπότη δι' ὠρισμένων τυπικῶν και ἐκάθηγτο κυκλοτερώς δεξιόθεν και ἀριστερόθεν. Πᾶσα διαφορά τάξεως ἔπαυε. Μετὰ ταῦτα διὰ σοβαρᾶς τελετῆς ἐξήγοντο ἐκ τῶν πολυτίμων αὐτῶν καλυμμάτων πανάρχαια ἀγγεῖα, τὰ ὁποῖα ἐγένοντο ἀντικείμενα χαιρετισμῶν και θαυμασμοῦ. Δι' ὁμοίων διαγεγραμμένων σοβαρῶν τυπικῶν ἐθράζετο τὸ ὕδωρ ἐπὶ ὠρισμένης πυρᾶς, ἐξήγετο τὸ τέιον ἐκ τῶν μνημονευθέντων ἀγγείων, παρεσκευάζετο και διενέμετο εἰς τὰ κύπελλα. Τὸ τέιον συνίστατο ἐκ τετριμμένων νέων φύλλων τοῦ τεῖοδένδρου και ἐπέδρα λίαν τονωτικῶς. Ὁ τρόπος τῆς παρασκευῆς εἶναι πολὺ δύσκολος, ἐν Ἰαπωνίᾳ δὲ ἡ τέχνη αὕτη εἶναι λίαν σεβαστὴ και ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον διδάσκεται ὑπὸ γηραιῶν ἱερέων. Ἐν μέσῳ βαθυτάτης σιγῆς ἐπίνετο τὸ τέιον, ἐνῶ εἰς μίαν γωνίαν «Τόκο» καλουμένην ἐκαίετο λίβανος και διάφορα ἄλλα ἀρώματα.

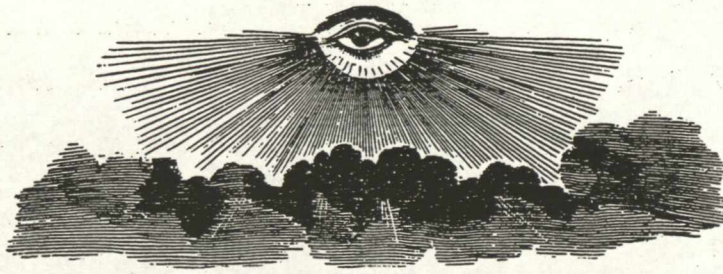
Ἐφοῦ δὲ τὸ πνεῦμα ἐτονοῦτο, ἤρχιζεν ἡ συνδιάλεξις, ἥτις περιεστρέφετο ἰδίως εἰς φιλοσοφικοκοινωνικὰ ζητήματα, χωρὶς νὰ ἀποκλείωνται και τὰ πολιτικὰ τοιαῦτα.

Ἡ ἀξία τῶν ἀγγείων ἦτο πολὺ μεγάλη. Ὁ Ταϊκοσάμα ἐθράβευε τοὺς στρατηγούς του διὰ τοιούτων δώρων, ἀντὶ ὡς συνήθως διὰ τῆς παροχῆς γαιῶν. Τὰ τελευταῖα τὰ ὁποῖα ὁ βαρῶνος Σίημπολδ κατώρθωσε νὰ ἴδῃ δὲν ἦσαν ὠραῖα, ἐφυλάσσοντο ὅμως καλυπτόμενα ὑπὸ πολυτίμων μεταξωτῶν ἐντὸς ἐπιχρυσωμένων κιβωτίων. Μεταξὺ τῶν θησαυρῶν τοῦ νῦν Μικάδου και τοῦ προκατόχου του Ταϊκοῦνε, ὡς και εἰς τινὰ τεμένη φυλάσσονται τοιαῦτα παλαιὰ ἀγγεῖα μὲ πληροφορίας περὶ τῆς καταγωγῆς αὐτῶν.

Πρέπει δικαίως νὰ ἀποδοθῇ εἰς τὰς ὑπὸ τοῦ Ταϊκοσάμα νεοῖδρυθείσας ἐταιρείας, ὅτι ἡ Ἰαπωνία, ἡ γῆ τοῦ ἀνατέλλοντος ἡλίου, ἐπανεῦρε μετὰ μακρὰν σειρὰν πολέμων τὴν πολυπόθητον ἡσυχίαν και ἀπήλαυσε 300ετοὺς εἰρήνης. Ὅτι δὲ ἐξεμεταλλεύθη τὸ χρονικὸν τοῦτο διάστημα σκοπίμως πρὸς ἐκπολιτιστικὴν ἐργασίαν, ἀποδεικνύουσι τὰ σχετικῶς ἐκπληκτικὰ κατορθώματα, τὰ ὁποῖα ἐπέδειξε, και ἔνεκα τῶν ὁποίων δικαίως ἔλαβε τὸ ὄνομα «τῆς Μεγάλης Βρεταννίας τῆς ἄνω Ἀνατολῆς».

(Bundesblatt No 2 1912).

Ο ΤΕΚΤΟΝΙΣΜΟΣ ΚΑΙ ΤΑ ΦΙΛΟΣΟΦΙΚΑ ΣΥΣΤΗΜΑΤΑ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγούμενου τεύχους)

Ἐν τῷ μέσῳ τῶν ποικιλοτάτων φιλοσοφικῶν συστημάτων, ὧν τὴν ἀρχὴν ἀνευρίσκομεν εἰς ἀπωτάτους χρόνους, ἀνεφάνη τὸ ὕψιστον φιλοσοφικὸν σύστημα: Ὁ Χριστιανισμὸς. Ὁ ἰδρυτὴς αὐτοῦ ὑπῆρξεν ὁ ταπεινὸς ἄμα καὶ μεγαλοφύεστατος, ὁ διαλεκτικώτατος ἀλλὰ καὶ ἀγνότατος διδάσκαλος. Ὁ Χριστὸς εἶνε ὁ ὑψώσας τὴν σημαίαν τῆς Ἀναγεννήσεως τοῦ κόσμου, τῆς ἀπολυτρώσεως αὐτοῦ ἀπὸ τῶν δεσμῶν τῆς ἁμαρτίας, τῆς κακίας, τῆς πνευματικῆς καὶ σωματικῆς δουλείας. Καὶ ἡ διδασκαλία του ὑπῆρξεν ὁ θεμέλιος λίθος μιᾶς μεγάλης θρησκείας καὶ ὅλαι αἱ φιλοσοφικαὶ θεωρίαι ἀπὸ τῶν ἀρχαιοτάτων χρόνων μέχρι τῆς σήμερον δὲν εἶνε ἢ αἱ μὲν παλαιότεραι, προανακρούσματα, αἱ δὲ νεώτεραι, παραφυάδες τοῦ Χριστιανισμοῦ.

Ἐκ τῶν φιλοσοφικῶν συστημάτων τὸ πλησιάζον περισσότερον πρὸς τὸν Χριστιανισμὸν, ὡς ἐρειδόμενον ἐπὶ τῶν αὐτῶν ἀρχῶν, εἶνε ἡ παγκόσμιος θρησκεία τοῦ Τεκτονισμοῦ. Ἀποκαλῶ θρησκείαν αὐτόν, διότι διδάσκει τὴν ἀρετὴν, τὴν ἀλληλοβοήθειαν, τὴν ἀγάπην, τὴν δικαιοσύνην, τὴν ἰσότητά, τὴν ἐλευθερίαν, εἶνε σωματεῖον κατ' ἐξοχὴν πνευματικόν. Ἀφαιρέσατε ἀπὸ τὸν Χριστιανισμὸν τὰς ἀρχὰς αὐτὰς καὶ θὰ ἔχετε ἐρείπια. Ἀφαιρέσατε τὰς ἀπὸ τὸν Τεκτονισμὸν καὶ θὰ ἔχετε σκότος.

Ὁ Χριστιανισμὸς εἶνε ὁ πνευματικὸς φάρος, περὶ δὲν στρέφονται ἑκατομμύρια θνητῶν, οἵτινες εὐρίσκουσι παρηγορίαν καὶ ἀνακούφισιν.

Ἡ ἰσότης, ἣν ἐκήρυξεν ὁ Σωτὴρ ἡμῶν, ἀποτελεῖ καὶ τὴν βάσιν τοῦ ἡμετέρου τάγματος. Ἡ ἀγάπη ὑπὲρ ἧς ὁ Χριστὸς ἐμαρτύρησεν, ἀποτελεῖ τὸ ὕψιστον καθήκον τοῦ τάγματος ἡμῶν. Ἡ ἐλευθερία, ἣν διαπρυσίως ἐκήρυξεν ὁ μέγας Ναζωραῖος εἶνε ἡ σημαία ὑπὸ τὴν ὁποίαν σκιάζονται οἱ τεκτ.: ἀγωνιζόμενοι τὸν ἀγῶνα τῆς ἀπολυτρώσεως ἀπὸ παντὸς βαρβάρου ζυγοῦ. Ἐνοῦνται εἰς τόσα σημεῖα ἀλληλένδετα ὁ Χριστιανισμὸς καὶ ὁ Τεκτονισμὸς, ὥστε νὰ μὴ δύναται τις σχεδὸν νὰ διαχωρίσῃ τὸ ἐν τοῦ ἄλλου.

Ὁ Χριστιανισμὸς καὶ ὁ Τεκτονισμὸς ἔχουν μίαν καὶ τὴν αὐτὴν πηγὴν: Τὴν

φιλοσοφίαν. Ἡ φιλοσοφία ἐξελαϊκεύθη διὰ τοῦ στόματος τοῦ Ἰησοῦ, περιεβλήθη τύπους καὶ σύμβολα ὅπως καὶ ὁ Τεκτονισμός, ὅστις ἔχει καὶ αὐτὸς τὰ σύμβολά του, σύμβολα γνώσεως καὶ ἐξαγνίσεως.

Βάσις ἀμφοτέρων εἶνε ἡ κήρυξις τοῦ λόγου τῆς ἀληθείας.

Ὁ Χριστιανισμὸς ἀνεφάνη εἰς τὸν κόσμον διὰ τὸν ἀπαλλάξῃ τοῦ ψεύδους καὶ τῆς ἁμαρτίας, τῶν δύο αὐτῶν τυράννων τῆς ἀνθρωπίνης ψυχῆς. Ἦλθε διὰ τὸν διδάξῃ, διὰ τὸν ἐπαναφέρῃ τὸν ἄνθρωπον εἰς τὴν ὁδὸν τοῦ καθήκοντος, ἐξ ἧς ἐξεστράπη. Ἦλθε νὰ τὸν σώσῃ. Ἀλλὰ μήπως καὶ ὁ Τεκτ.: δὲν ἐπαγγέλλεται τὴν αὐτὴν διδασκαλίαν, δὲν καταβάλλει προσπάθειαν ὅπως πάντες ἀσκῶμεν τὴν ἀρετὴν; Ὁ Τεκτ.: εἰς τὸν ἠθικὸν δεκάλογον τῆς νομοθεσίας του δὲν ἀναγράφει μεγάλους γράμμασι καὶ δὲν ἐπιτάσσει τὴν ἠθικὴν τοῦ ἀνθρώπου διαπαιδαγώγησιν καὶ τὴν αὐταπάργησιν; Ὁ Τεκτ.: ἐργάζεται, — καὶ εἶνε ὁ κύριος σκοπὸς του — νὰ ἐφαρμόξῃ, νὰ διευκολύνῃ τὸ ἔργον τοῦ Χριστιανισμοῦ. Ἡ ἀγαθοεργία, ἡ σωφροσύνη, ἡ ἀμνησικακία καὶ ἔτι πλέον ἡ αὐτοθυσία — αἱ κατ' ἐξοχὴν Χριστιανικαὶ αὐταὶ ἀρεταὶ — εἶνε αἱ βάσεις τῆς ἐνεργείας τοῦ Τεκτ.:, εἶνε ἡ δικαιολογία τῆς ὑπάρξεώς του. Εἶνε ἡ ἄσκησις τῶν ἀρετῶν αὐτοῦ — ἄσκησις ἄνευ τινος ὑστεροβουλίας — ἡ εὐγλωττοτέρα ἀπολογία τοῦ Τεκτ.:, ὁ στενότερος σύνδεσμος Χριστιανισμοῦ καὶ Τεκτονισμοῦ. Θὰ ἐρωτήσῃ ἴσως ἀμύητός τις, πῶς ἀφοῦ ἀσκήτε τόσον ὑψηλὰς ἀρετάς, μένετε ἐν τῷ κρυπτῷ; Τὸ κρυπτὸν εἶνε ὁ στόχος, καθ' οὗ βάλονται τὰ βέλη τῶν βεβήλων. Ἀλλὰ διὰ τῆς μυστικότητος ὁ Τεκτονισμὸς ἐφαρμόζει ἐν ἔτι διδάγμα τοῦ Χριστοῦ, διδάξαντος ὅτι ἡ μία χεὶρ πρέπει νὰ ἀγνοῇ τί πράττει ἡ ἄλλη. Ἀρκεῖ τὸ καλὸν νὰ ἀσκήται. Ἡ φιλανθρωπία διαφημιζομένη ἀποβαίνει ματαιοδοξία.

Ἄλλ' ἄρα γε ὁ Χριστιανισμὸς δὲν ἔχει ἀρκετὴν δύναμιν καὶ ἐπιβολὴν ἵνα μὴ ἔχῃ ἀνάγκην συνεταιρισμῶν ὅπως πραγματώσῃ τὸν σκοπὸν του; Ἐὰν ὁ Χριστιανισμὸς, ὁ ἀληθὴς καὶ εἰλικρινὴς Χριστιανισμὸς, ἐκυριάρχει ἐν ταῖς ψυχαῖς τῶν ἀνθρώπων, βεβαίως τὸ ἔργον τοῦ Τεκτονισμοῦ θὰ περιοριζέτο εἰς ἓνα μόνον σύνδεσμον ἀτόμων ἐπὶ τῷ σκοπῷ ἐξυτηρητέσεως ὀρισμένων σκοπῶν. Δὲν θὰ ἦτο ἡ παγκόσμιος Ἐταιρεία, ἡ ἀσκοῦσα τόσῳ ἰσχυρὸν κράτος εἰς ὅλας τὰς ἐκδηλώσεις τοῦ πολιτικοῦ καὶ κοινωνικοῦ βίου τῶν πεπολιτισμένων ἐθνῶν. Σήμερον ἡ ὕλη κυριαρχεῖ, τὸ ἴδιον συμφέρον τίθεται ὑπεράνω τοῦ κοινού, ὁ ἐγωϊσμὸς κατισχύει τῆς πρὸς ἀλλήλους ἀγάπης, ἡ ὑποκρισία, ἡ διαφθορὰ περισφίγγουν ὡς ὄφεις τὰς νεωτέρας κοινωνίας. Ἐν τοιαύτῃ ἐκτρόπῳ καταστάσει, τὸ ἔργον τοῦ Τεκτονισμοῦ ὄχι μόνον δὲν περιτεύει, ἀλλ' ἀποβαίνει πολῦτιμον.

Βάσις τῆς Χριστιανικῆς Θρησκείας εἶνε ἡ ἀγάπη. Ἡ ἀγαθοεργία εἶνε τὸ non plus ultra τοῦ Χριστιανικοῦ κηρύγματος. Ἀγάπη πρὸς πάντας. Σκοπὸς ἐπίσης τοῦ Τεκτ.: εἶνε ἡ ἀλληλοβοήθεια, ἡ πρὸς τὸν πλησίον ἀγάπη χωρὶς καμμίαν διάκρισιν φυλῆς. Οὐκ ἔνι Ἑλλήν, οὐκ ἔνι βάρβαρος διὰ τοὺς Τέκτονας.

Δ. Ι. ΚΑΛΟΓΕΡΟΠΟΥΛΟΣ

Σεβ.: τῆς Σ.: Στ.: "Ἀθηνᾶ,,

ΣΠΟΥΔΑΙΑ ΣΥΜΒΕΒΗΚΟΤΑ

ΕΚ ΤΗΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ ΤΟΥ ΤΕΚΤΟΝΙΣΜΟΥ

- 1277 *Μαΐου 22.* Ὁ Ἑρβίνος τοῦ Σταύμπαχ καταθέτει τὸν θεμέλιον λίθον τῆς πύλης τῆς μητροπόλεως τοῦ Στρασβούργου.
- 1459 — Κανονισμοὶ τῶν οἰκοδόμων τοῦ Στρασβούργου.
- 1498 *Ὀκτωβρίου 3.* Ὁ αὐτοκράτωρ Μαξιμιλιανὸς ὁ Α΄ ἐπικυροῖ τοὺς κανονισμοὺς τῆς ἐταιρείας τῶν οἰκοδόμων τοῦ Στρασβούργου.
- 1598 *Ἀπριλίου 15.* Κάρολος ὁ Ε΄ ἐπικυροῖ ἐκ Βαρκελώνης τοὺς κανονισμοὺς τῶν οἰκοδόμων τοῦ Στρασβούργου.
- 1563 *Σεπτεμβρίου 28.* Ἀναθεώρησις τῶν κανονισμῶν τῆς ἐταιρείας τῶν οἰκοδόμων τοῦ Στρασβούργου.
- 1570 *Ἀπριλίου 11.* Ὁ αὐτοκράτωρ Μαξιμιλιανὸς ὁ Β΄ ἐπικυροῖ τοὺς κανονισμοὺς.
- 1602 *Ἀπριλίου 18.* Θάνατος τοῦ σκότου ἀρχιτέκτονος W. Schaw, συγγραφέως κανονισμοῦ διὰ τοὺς σκότους κτίστας.
- 1621 *Σεπτεμβρίου 16.* Ὁ αὐτοκράτωρ Φερδινάνδος ὁ Β΄ ἐπικυροῖ ἐκ Βιέννης τοὺς κανονισμοὺς τῆς ἐταιρείας τῶν οἰκοδόμων τοῦ Στρασβούργου.
- 1671 *Νοεμβρίου 15.* Θάνατος τοῦ φιλοσόφου I. A. Κωμενίου, θεωρουμένου ὡς εἰσηγητοῦ τοῦ νεωτέρου τεκτονισμοῦ.
- 1694 *Φεβρουαρίου 20.* Γέννησις τοῦ ἀδ.: Βολταίρου.
- 1706 *Ἰανουαρίου 17.* Γέννησις τοῦ ἀδ.: Βενιαμὶν Φραγκλίνου, μνηθέντος τῷ 1731.
- 1717 *Ἰουνίου 24.* Ἰδρυσις τῆς Μεγάλης Στοᾶς τῆς Ἀγγλίας.
- 1721 *Σεπτεμβρίου 29.* Ἡ Μεγ.: Στ.: τῆς Ἀγγλίας ἀναθέτει εἰς τὸν ἀδ.: Ἄνδερσον νὰ συλλέξῃ τοὺς ἀρχαίους κανονισμοὺς.
- 1722 *Μαρτίου 25.* Ἡ Μεγ.: Στοὰ τῆς Ἀγγλίας ἀποφασίζει τὴν ἐκτύπωσιν τοῦ βιβλίου τῶν κανονισμῶν, συνταχθέντος ὑπὸ τοῦ ἀδ.: Ἄνδερσον.
- 1723 *Ἰανουαρίου 17.* Παραδοχὴ τῶν κανονισμῶν τοῦ Ἄνδερσον ὑπὸ τῆς Μεγ.: Στ.: τῆς Ἀγγλίας.
- 1725 *Νοεμβρίου 22.* Ἡ Μεγ.: Στ.: τῆς Ἀγγλίας παραχωρεῖ εἰς τὰς Στοὰς τὸ δικαίωμα τῆς ἀυξήσεως μισθοδοσίας εἰς 2^ο καὶ 3^ο, τὸ ὁποῖον μέχρι τοῦδε κατεῖχε μόνη.
- 1731 *Ἀπριλίου 6.* Ἐγκατάστασις, ἐν Δουβλίῳ, τοῦ James Kingston πρώτου Μεγ.: Διδ.: τῆς Μεγ.: Στ.: τῆς Ἰρλανδίας.
- 1732 *Φεβρουαρίου 22.* Γέννησις τοῦ ἀδ.: Οὐασιγκτῶνος.

- 1732 *Μαρτίου 31.* Γέννησις τοῦ ἀδ.: Ἰ. Χάϋδν, μουσικοσυνθέτου, μνηθέν-
τος τὴν 4 Φεβρουαρίου 1785, ἀποθανόντος τὴν 31
Μαΐου 1809.
- 1733 *Ἀπριλίον 30.* Ἰδρυσις τῆς Μεγ.: Στ.: τῆς Μασσαχουσέτης.
- 1736 *Ἰουνίου 15.* Ἰδρυσις ἐν Ἐδιμβούργῳ τῆς Μεγ.: Στ.: τῆς Σκωτίας.
- 1736 — Ἰδρυσις τῆς Μεγ.: Στ.: τῆς Γαλλίας.
- 1737 *Ἰουνίου 21.* Ὁ Πάπας Κλήμης ὁ Β΄ ἀποφασίζει νὰ ἀφορίσῃ τοὺς
ἐλευθεροτέκτονας.
- 1737 *Δεκεμβρίου 6.* Εἰσαγωγή τῆς ἐλκτικῆς τοῦ ἐλευθεροτεκτονισμοῦ ἐν Ἀμβούργῳ
ὑπὸ τῆς Στοᾶς «Absalon».
- 1737 *Ἀπριλίον 28.* Ἐγκύκλιος «in eminenti apostolatus specula» Κλήμεν-
τος Β΄, πρῶτος ἀφορισμὸς τῶν ἐλευθεροτεκτόνων.
- 1740 *Σεπτεμβρίου 13.* Ἰδρυσις ἐν Βερολίνῳ τῆς Μεγ.: Στ.: «αἱ Τρεῖς Σφαῖραι».
- 1740 *Ἰουνίου 20.* Φρειδερίκος ὁ Β΄, βασιλεὺς τῆς Πρωσσίας, διευθύνει διὰ πρῶ-
την φορὰν ἐν Σαρλοτεμβούργῳ τὰς ἐργασίας μιᾶς Στοᾶς.
- 1740 *Ἰουνίου 30.* Ἰδρυσις τῆς Μεγ.: Στ.: τοῦ Ἀμβούργου, ὡς ἐπαρχια-
κῆς Στοᾶς.
- 1741 *Αὐγούστου 25.* Γέννησις τοῦ ἀδ.: Χέρδερ, μεγάλου φιλοσόφου.
- 1743 *Μαρτίου 14.* Ἡ Ἱερὰ ἐξέτασις ἐν Λισσαβῶνι συλλαμβάνει τοὺς τέκτο-
νας καὶ καταδικάζει αὐτοὺς εἰς τὰς γαλλέρας.
- 1743 *Μαΐου 6.* Θάνατος τοῦ ἀδ.: Ράμσαϋ.
- 1744 *Νοεμβρίου 3.* Γέννησις τοῦ ἀδ.: Σραΐδερ.
- 1749 *Αὐγούστου 28.* Γέννησις τοῦ ἀδ.: Γκαϊτε.
- 1751 *Μαΐου 18.* Ἐγκύκλιος τοῦ Πάπα Βενεδίκτου Δ΄ ἐναντίον τῶν τε-
κτόνων.
- 1751 *Ἰουλίου 2.* Φερδινάνδος ὁ Δ΄ ἀπαγορεύει τὸν τεκτονισμὸν ἐν Ἰσπανίᾳ.
- 1752 *Νοεμβρίου 4.* Μῆσις ἐν Fredericksburg (Βιργινία) τοῦ ἀδ.: Γεωργ.
Οὐασιγκτῶνος.
- 1756 *Ἰανουαρίου 26.* Γέννησις τοῦ ἀδ.: Μότσαρτ, μνηθέντος ἐν Βιέννῃ.
- 1756 *Δεκεμβρίου 25.* Ἰδρυσις τῆς Μεγ.: Ἐθνικῆς Στοᾶς τῆς Ὀλλανδίας.
- 1757 — Γέννησις τοῦ ἀδ.: Ρήγα Φερραίου.
- 1764 *Ἰουνίου 20.* Ἰδρυσις τῆς Μεγ.: Στ.: τῆς Πενσυλβανίας (Ἀμερικῆ).
- 1766 *Ἰουνίου 28.* Ἰδρυσις ἐν Φραγκφούτῃ ἐπαρχιακῆς Μεγ.: Στ.: ὑπὸ τὴν
δικαιοδοσίαν τῆς Μεγ.: Στ.: τῆς Ἀγγλίας.
- 1770 *Ἰουνίου 16.* Ἰδρυσις τῆς Μεγ.: Ἐθν.: Στ.: τῆς Γερμανίας ἐν Βερολίνῳ.
- 1771 *Αὐγούστου 15.* Γέννησις τοῦ ἀδ.: Βάλτερ Σκῶτ.
- 1771 *Ἰουνίου 14.* Μῆσις τοῦ ἀδ.: Λέσσιγγ, μεγάλου ποιητοῦ καὶ φιλοσόφου.
- 1771 *Δεκεμβρίου 26.* Θάνατος τοῦ μεγάλου φιλοσόφου ἀδ.: Ἐλβετίου.
- 1777 *Νοεμβρίου 6.* Ἰδρυσις τῆς Μεγ.: Στ.: τῆς Βιργινίας (Ἀμερικῆ).
- 1778 *Φεβρουαρίου 28.* Μῆσις τοῦ ἀδ.: Βολταίρου ἐν τῇ Στοᾷ «Ἐννέα Ἀδελφαί».
- 1779 *Μαΐου 25.* Ἐγκατάστασις τῆς Μεγ.: Ἐπαρχιακῆς Στοᾶς τῆς Ρωσσίας.
- 1780 *Ἰουλίου 18.* Θάνατος τοῦ ναυάρχου ἀδ.: Παύλου Jones, ἥρωος τῶν
ὑπὲρ τῆς ἀνεξαρτησίας ἀγώνων τῆς Ἀμερικῆς.
- 1781 *Φεβρουαρίου 15.* Θάνατος τοῦ ἀδ.: Λέσιγγ ἐν Wolfenbüttele.
- 1781 *Σεπτεμβρίου 5.* Ἰδρυσις τῆς Μεγ.: Στ.: τῆς Νέας Ὑόρκης.

(Συνέχεια)

ΚΙΝΗΣΙΣ ΤΟΥ ΠΑΓΚΟΣΜΙΟΥ ΤΕΚΤΟΝΙΣΜΟΥ

ΑΓΓΛΙΑ

Λονδίνον. Ἡ Μεγ.·. Στοὰ τῆς Ἀγγλίας κατὰ τὴν παρελθούσαν τριμηνίαν ἐγκατέστησε 17 νέας Στοάς. Ἐκ τούτων 9 εὑρίσκονται ἐν Λονδίῳ, 4 εἰς τὰς ἐπαρχίας, δύο εἰς τὴν νέαν Φιλανδίαν καὶ δύο εἰς τὸ Κίτσανδ.

Ἐν τῇ «Anglo-Colonial» Στοᾷ ὑπ' ἀρ. 3175 ἐμυήθη πρὸ μικροῦ ὁ πέρσης καθηγητῆς τοῦ περσικοῦ δικαίου Hadji Mirra Hahya ἐκ Τεχαιράνης. Ὡς διερμηνεὺς ἐχρησίμωσεν ἀδελφὸς τῆς Στοᾶς, ὅστις μετέφραζε τὰς ἐρωτήσεις καὶ ἀπαντήσεις.

Ἐκ τοῦ περιοδικοῦ «Zirkel» παραλαμβάνομεν, ὅτι εἰς τὸν δημόσιον κήπον «Waste» ἐν Λονδίῳ ἐγένετο ἡ ἀποκάλυψις ἀνδριάντος τοῦ ἀδ.·. βασιλέως Ἐδουάρδου φέροντος τὴν ἐξῆς ἐπιγραφήν: «Εἰς τὸν Ἐδουάρδον τὸν 7^{ον}. Ἡ εἰρήνην ἐδόξασεν αὐτὸν οὐχὶ ὀλιγώτερον τοῦ πολέμου. Ἰδρύθη ὑπὸ τεκτόνων τινῶν τοῦ ἀνατολικοῦ διαμερίσματος τοῦ Λονδίνου τῷ 1911».

Ὡς ἐκ Λονδίνου πληροφοροῦμεθα τῇ 25 Μαΐου π. ἔ. ἐγένετο ἡ μύησις εἰς τὰ τεκτ.·. μυστήρια τοῦ μονογενοῦς υἱοῦ τοῦ ἐνδ.·. Μεγ.·. Διδ.·. ἀδ.·. Δουκὸς τοῦ Κόννωτ, τοῦ πρίγκηπος Ἀρθούρου τοῦ Κόννωτ, ἐπὶ παρουσίᾳ τοῦ Μεγ.·. Διδ.·. ὑπὸ τοῦ πρ.·. Μεγ.·. Διδ.·. ἀδ.·. Λόρδου Amphill ἐν τῇ Στοᾷ «Royal Alpha» ὑπ' ἀρ.·. 16 ἐν τῷ τεκτ.·. Μεγάρῳ. Ὁ πρίγκηψ Ἀρθούρος ἐγεννήθη εἰς τὰ ἀνάκτορα τοῦ Οὐίνδσωρ τὴν 13 Ἰανουαρίου 1883. Ἡ Στοὰ «Royal Alpha» γεννηθεῖσα ἐκ τῆς συγχωνεύσεως πέντε ἄλλων Στοῶν κατέχει ἀπὸ τοῦ 1814 ἐξαιρετικὴν θέσιν ἐν τῷ ἀγγλικῷ τεκτονισμῷ, διότι ἐκ τῶν τεκτ.·. μὲν μέλος αὐτῆς δύναται νὰ γείνη μόνον ὁ διατελέσας μέλος τῆς Μεγ.·. Στοᾶς. Τοὺς δὲ πρὸς μύησιν βεβ.·. ἀπὸ τοῦ 1843 πρέπει νὰ προτείνῃ ἢ νὰ ἐγκρίνῃ ὁ Μεγ.·. Διδάσκαλος. Ἐνεκα τούτου αἱ μύησεις εἶναι σπανιώταται. Κατὰ τὰ τελευταῖα ἑβδομήκοντα ἔτη δύο μόνον μύησεις ἐγένοντο: τῷ 1875 τοῦ Σουηδοῦ Πρέσβεως Βαρώνου Hochschild καὶ τῷ 1885 τοῦ Δουκὸς Clarence. Σεβάσμιοι τῆς Στοᾶς ὑπῆρξαν ἀπὸ τοῦ 1818-42 ὁ ἀδ.·. Δουξ τοῦ Sussex, τῷ 1871, 1877 καὶ 1882 ὁ μακαρίτης βασιλεὺς ἀδ.·. Ἐδουάρδος ὁ 7ος, μετὰ ταῦτα δὲ οἱ ἀδ.·. ἀδ.·. Δουξ τοῦ Κόννωτ καὶ Δουξ τοῦ Clarence.

Ἡ πλέον πολυπληθὴς Στοὰ τῆς Ἀγγλίας ἀριθμεῖ 300 μέλη. Εἰς τὰς Ἡνωμένας Πολιτείας τῆς Ἀμερικῆς ὑπάρχουσι Στοαὶ ἀριθμοῦσαι 500, 1000 καὶ 1500 μέλη (Latomia).

Πρὸς ἀνάμνησιν τῶν ἑορτῶν τῆς στέψεως τοῦ βασιλέως ἰδρύθη ἐν Λονδίῳ Στοὰ ἣτις θὰ ἔχῃ μέλη ἐκ τῶν ἐνεργῶν ἢ προῦπαρξάντων δημάρχων τῶν 21 τμημάτων τοῦ Λονδίνου καὶ ἔλαβε τὸ ὄνομα τῆς «Coronation Lodge» (Στοὰς τῆς Στέψεως). Ἡ δημοκρατικὴ αὕτη Στοὰ εἶναι μοναδικὴ ἐν τῷ κόσμῳ.

ὑπὸ τὴν Μεγ. Ἱ. Στοὰν τῆς Ἀγγλίας ἐργάζονται δύο στρατιωτικαὶ Στοαί, αἵτινες δὲν ἔχουσιν ὀρισμένην ἔδραν, ἀλλὰ μεταβάλλουσι τοιαύτην μετὰ τοῦ συντάγματος εἰς τὸ ὁποῖον ἀνήκουσιν. Ἐξαρτῶνται ἀπ' εὐθείας ἐκ τῆς Μεγ. Ἱ. Στοὰς, μὴ ὑπαγόμεναι εἰς οὐδεμίαν ἐπαρχιακὴν τοιαύτην. Αὗται εἶναι ἡ Στοὰ «Unity Peace and Concord N° 316» καὶ ἡ Στ. Ἱ. «Social Friendship N° 497», ἐκ τῶν ὁποίων ἡ μὲν πρώτη ἀνήκει εἰς τὸ Σύνταγμα τῶν βασιλικῶν Σκώτων καὶ ἡ δευτέρα εἰς τὸ 2^{ον} τάγμα τῶν βασιλικῶν Ἰρλανδῶν καταρινοφόρων. Μέλη τούτων δύνανται νὰ γίνωσι μόνον ἀξιωματικοὶ καὶ ὑπαξιωματικοί.

ΑΙΓΥΠΤΟΣ

Ἀλεξάνδρεια. Ἐν Ἀλεξανδρείᾳ ἐκδίδεται τεκτ. ἡ ἐφημερίς εἰς ἀραβικὴν γλῶσσαν, ἣς ἔχομεν ἐν φύλλον. Ἔνεκα ἀγνοίας τῆς γλώσσης δυνάμεθα μόνον τὸν γαλλικὸν τίτλον «Le journal maconique» καὶ τὸ ὄνομα τοῦ ἐκδότη Νικολάου Σάβα νὰ ἀναφέρωμεν. Ὁ ἀδ. ἡ. οὗτος εἶναι Σεβ. ἡ. τῆς ἐκεῖ Στοὰς «Nouvel-Falida», ὑπαγομένης ὑπὸ τὴν δικαιοδοσίαν τῆς Μεγ. Ἱ. Στοὰς τῆς Αἰγύπτου.

ΑΥΣΤΡΙΑ

Βιέννη. Ὁ ἀδ. ἡ. Α. Η. Φρίντ ἔλαβε τὸ βραβεῖον τοῦ Νόμπελ διὰ τὰς ἐργασίας αὐτοῦ ὑπὲρ τῆς εἰρήνης. Οὗτος ἐγεννήθη ἐν Βιέννῃ τῷ 1864, εἶναι δημοσιολόγος καὶ ἀπὸ τοῦ 1891 σπουδαῖος πρόμαχος τῆς παγκοσμίου εἰρήνης, ἐπισκεπτόμενος τὰ ἀπανταχοῦ συνερχόμενα πρὸς τοῦτο συνέδρια. Οὗτος ἱδρυσεν τὴν γερμανικὴν ἐταιρίαν τῆς εἰρήνης καὶ κατώρθωσε νὰ δώσῃ εἰς αὐτὴν ἐπιστημονικὴν κατεύθυνσιν. Τὰ ἄρθρα αὐτοῦ καὶ βιβλία ἔχουσι μεταφρασθῆ εἰς πλείστας ξένας γλώσσας. Εἶναι ἐνεργὸν μέλος τῆς Σ. ἡ. Στ. ἡ. «Σωκράτης» ἐν Ἀν. ἡ. Πρεσβούργου.

ΒΕΛΓΙΟΝ

Βρυξέλλαι. Μετὰ μεγάλης λύπης ἀναγγέλλομεν τὸν θάνατον τοῦ Ἐνδ. ἡ. ἀδ. ἡ. Alfonso de Paere 33^{ος} Μεγάλου Γεν. ἡ. Γραμμ. ἡ. τοῦ Ἑπ. ἡ. Συμβ. ἡ. τοῦ 33^{ος} τοῦ Βελγίου, μηχανικοῦ καὶ μεγάλου ἐπιτίμου ἐπιθεωρητοῦ τῶν σιδηροδρόμων τοῦ Κράτους, Ἐπιτίμου Μεγ. ἡ. Ταξίαρχου τοῦ Ἑπάτου Συμβουλ. τῆς Ἱταλίας κλπ. κλπ.

ΓΑΛΛΙΑ

Παρίσιοι. Ὁ σύνδεσμος τῶν σοσιαλιστῶν τοῦ Σηκουάνα εἰς τὸ τελευταῖον αὐτοῦ συνέδριον συνεζήτησε τὴν σχέσιν αὐτῶν πρὸς τὸν τεκτονισμόν. Ἐκ τῶν τριῶν ὑποβληθεισῶν προτάσεων ἐγένετο μετὰ μεγάλης πλειοψηφίας δεκτὴ ἡ τοῦ βουλευτοῦ ἀδ. ἡ. Ἀλβ. Θωμά, καθ' ἣν ἐπαφίεται εἰς τοὺς σοσιαλιστάς τὸ δικαίωμα τῆς εἰσόδου αὐτῶν εἰς τὸν τεκτονισμόν καὶ τῆς ὑπὲρ τῶν ἰδεῶν αὐτοῦ προπαγάνδας.

Ἐν τῷ τῶς γαλλικῷ ὑπουργεῖῳ κατὰ τὴν France antimaconique εὐρί-

σκοντο έννέα τέκτονες, οί Μπριάν, Μιλλεράν, Δελκασέ, Χλότζ, Δαυίδ, Ράμς, Μπουρζοά, Σωμέ και Μπενσάρ. Έν τῷ προεδρείῳ τῆς Γερουσίας εἶναι τέκτονες ὁ πρόεδρος Δυμπό, ὁ ἀντιπρόεδρος Λεκόντ, οί γραμματεῖς Μολλάρ και Ἄστιέ και ὁ πρωτοκολλητῆς Ριβέ. Έκ τοῦ προεδρείου τῆς βουλῆς ἀνήκουσιν εἰς τὴν ἑταιρίαν ἡμῶν ὁ πρόεδρος Μπρισσόν, οί ἀντιπρόεδροι Ἐτιέν, Μασσέ και Πινές και οί πρωτοκολληταί Σωμάν και Ντυράν.

Ἡ γερμανικὴ Στοὰ «Γκαίτε» ὑπὸ τὴν Μεγ.: Στ.: τῆς Γαλλίας ἀκμάζει και ἐκπληροῖ τελείως τὸν σκοπὸν αὐτῆς, τοῦ νὰ συσφίξῃ τὸν μεταξὺ τῶν Γάλλων και Γερμανῶν τεκτόνων ἀδελφικὸν δεσμὸν και νὰ συνδέσῃ αὐτοὺς παρὰ τὰς πολιτικὰς ἀντιπαθείας ἐπὶ τῆς ἐκπολιτιστικῆς και ἀνθρωπιστικῆς τοῦ τεκτονισμοῦ βάσεως. Τὴν θαυμασίαν ταύτην ἐργασίαν τῆς Στοᾶς ταύτης, ἀποδεικνύει τὸ λίαν ἐνδιαφέρον γεγονός, ὅτι Στοὰ ἔχουσα ὡς πρόγραμμα τὴν προπαγάνδαν περὶ τῆς ἐπανακτῆσεως τῶν ἐπαρχιῶν Ἀλσατίας και Λωρραίνης και φέρουσα τὸ ὄνομα τοῦτο, ἀνέλαβε τὸ σχέδιον τῆς ἰδρύσεως και δευτέρας γερμανικῆς Στοᾶς ἐργασθησομένης συνήθως μὲν γαλλιστί, μὴ ἀποκλειομένης ὁμως και τῆς γερμανικῆς γλώσσης, ἥτις νὰ φέρῃ τὸ ὄνομα «Γαλλία-Γερμανία» και νὰ ἐργασθῆ ἔχουσα ὡς πρόγραμμα τὰς ἰδέας τοῦ γερμανικοῦ ἀνθρωπιστικοῦ τεκτονισμοῦ και τὴν προσέλκυσιν τῶν εἰς Παρισίους ταξιδευόντων γερμανῶν ἀδ.: ἀδ.:

ΓΕΡΜΑΝΙΑ

Ἀμβούργον. Ἡ Στοὰ «Absalon» ἐν τῇ ὁποία εἶδε τῷ 1738 τὸ τεκτ.: φῶς ὁ Μεγ.: Φρειδερίκος τὴν 18 Ἰανουαρίου ἐ. ἔ. ἐώρτασε μεγαλοπρεπέστατα τὴν 200ετηρίδα τῆς γεννήσεως αὐτοῦ.

Βαυρόιτ. Ὁ ἐνδ.: ἀδ.: Μεγ.: Διδ.: τῆς Μεγ.: Στ.: «Ἥλιος» Σίλλιγκ ἐν τῷ συνεδρίῳ τῶν Γερμανικῶν Μεγ.: Στοῶν κατήγγειλεν ὅτι ἐν τῇ Μεγ.: Στ.: τῆς Ρουμανίας οἱ ἀνώτεροι βαθμοὶ πωλοῦνται ἀντὶ ὀλίγων ὀστράκων ὑπὸ τοῦ Μεγ.: Διδ.: αὐτῆς Μοροῦ, ὅτι οὗτος διεγράφη ὑπὸ τῆς Μεγ.: Ἄν.: τῆς Γαλλίας και ὅτι προφυλακίσθη ἕνεκα πλαστογραφῆσεως παλαιῶν ρουμανικῶν γραμματοσῆμων. Ὁ Μοροῦ κατήγγειλε τὸν ἀδ.: Σίλλιγκ, ὅστις εἶναι ἀνώτατος δικαστικὸς ἐν Βαυαρίᾳ, εἰς τὸ Βαυαρικὸν ὑπουργεῖον τῆς Δικαιοσύνης και ἐζήτησεν ἀποζημίωσιν 100000 φρ., ἐν τούτοις ὁ αὐτὸς δι' ἐτέρας ἐπιστολῆς ἰκετεύει τὸν ἀδ.: Σίλλιγκ νὰ ἀνακαλέσῃ τὴν κατηγορίαν του ταύτην.

Βερολίνον. Ἐν τῇ Μεγάλῃ Ἐθν.: Στ.: «αἱ 3 Σφαῖραι» ἐτελέσθη μετὰ πάσης μεγαλοπρεπειᾶς τὴν 24 Ἰανουαρίου ἐ. ἔ. ἀναμνηστικὴ συνεδρία πρὸς τιμὴν τοῦ ἀδ.: Μεγάλου Φρειδερίκου, καθ' ἣν ὁ ἐνδ.: Μέγας Διδ.: Βάγνερ ὠμίλησε διεξοδικώτατα περὶ τοῦ βίου και τῶν ἔργων τοῦ Μεγ.: ἀδ.:, μεθ' ὃ ἐπηκολούθησε ἀγάπη, καθ' ἣν παρεκάθησαν ἄνω τῶν 400 ἀδ.: ἀδ.:

Δρέσδη. Ὁ ἀνώτερος ὑγειονομικὸς σύμβουλος καθηγητῆς ἀδ.: Ὅσκαρ Ραϊδερ ἕνεκα τῆς ἐκλογῆς του εἰς τὸ ἀξίωμα τοῦ Μεγ.: Διδασκάλου, παρητήθη ἀμέσως τοῦ ἀξιωματοῦ Σεβασμίου τῆς Στοᾶς «τὸ χρυσοῦν μῆλον».

ΔΑΝΙΑ

Κοπεγχάγη. Ὁ ἀδ.: Πρίγκηψ Ἰωάννης τοῦ Σλέβικ-Χολσταίν-Σόντεν-βουργ-Γκλύκσβουργ ἀπέθανε τὴν 27 Μαΐου π. ἔ. Οὗτος ἐγεννήθη τὴν 25 Δεκεμβρίου 1825 ἐν Γκότορπ και ἦτο νεώτερος ἀδελφὸς τοῦ μακαρίτου βασιλέως τῆς

Δανίας Χριστιανού Θ' και θεῖος τοῦ βασιλέως ἡμῶν Γεωργίου. Εἰς τὸ τεκτ.: τάγμα, εἰς τὸ ὅποιον ἀνήκεν ὁ πατὴρ καὶ ὁ ἀδελφὸς αὐτοῦ Δουξ Κάρολος, ἐμυήθη οὗτος τὴν 22 Φεβρουαρίου 1862, διετέλεσε Σεβ.: τῆς Σ.: Στ.: «Κόσμος» καὶ ὑπὲρ τὰ 20 ἔτη μέχρι τοῦ 1908 Μέγας Διδάσκαλος τῆς Μεγ.: Στ.: τῆς Δανίας.

ΕΛΒΕΤΙΑ

Νεφσατέλη. Τὸ δελτίον διὰ τὰς τεκτ.: σχέσεις δημοσιεύει εἰς τὸ τεῦχος 1ον τοῦ 1912 τὰς εἰκόνας τῶν πρωτεργατῶν διὰ τὴν διεθνή ἀδελφότητα καὶ μεταξὺ ἄλλων τοῦ κρατ.: ἀδ.: ἀνθ.: Ταξ.: I. E. Σ: Κεφάλᾳ. Ἐπίσης δημοσιεύει εἰκόνα τοῦ κρατ.: ἀδ.: ὑπ.: Ταξ.: Ἐμμ. Γαλάνη, ὡς καὶ ἀπόσπασμα τῆς ἐπιστολῆς τῆς ἀποσταλείσης εἰς τὸν ἐνδ.: ἀδ.: Quartier-la-Tente ὑπὸ τοῦ ἀδ.: Δημ. Δέπου Σεβ.: τῆς Σ.: Στ.: «Πατρίς» ἐν Ἀν.: Ἀθηνῶν, διὰ τῆς ὁποίας ἀπεστέλλοντο ὄστρακα 40 ὡς συνδρομὴ τῆς Στοᾶς ὑπὲρ τοῦ γραφείου τῶν διεθνῶν τεκτ.: σχέσεων.

ΙΤΑΛΙΑ

Ρώμη. Τὸ Ἰπατον Συμβούλιον τῆς Ἰταλίας ὑπὸ τὸν ἀδ.: Φέρα παρακαλεῖ διὰ πίνακος τὰς ξένας τεκτ.: δυνάμεις, ὅπως καταπολεμήσωσι τὰς συκοφαντίας τὰς διαδοθείσας κατὰ τῶν ἐν Τριπολίτιδι Ἰταλικῶν στρατευμάτων διὰ τὰς δῆθεν ὀμότητας αὐτῶν.

ΝΕΑ ΖΗΛΑΝΔΙΑ

Μορμობίλλη. Ὅτι ὁ τεκτ.: καὶ μεταξὺ τῶν ἰθαγενῶν, τῶν Μαόρι, εὕρισκει ὄπαδούς, ἀποδεικνύει ἡ εἰδησις, καθ' ἣν πρὸ μικροῦ ἐν τῇ Στοᾷ Ριακο ἐν Μορμονοβίλλ, ὁ Μαόρι Τὲν Τουχακαράια ἐμυήθη εἰς τὰ τεκτ.: μυστήρια. Ἀξιωματικώτερον εἶναι ὅτι εἰς μίαν ἐπίτομον ἱστορίαν τῆς καθολικῆς ἐκκλησίας μεταφρασμένην εἰς τὴν γλῶσσαν τῶν Μαόρι καὶ ἐκδοθείσαν ἐν Λυῶν τῆς Γαλλίας τῷ 1885 ὑπάρχει εἰκὼν μὲ τὴν ἐπιγραφὴν «ἡ ἐπιθανάτιος κλίνη ἐνὸς ἀρχηγοῦ τέκτονος.» Ἐπὶ τοῦ ἄκρου τῆς κλίνης κάθεται ζωηρὸς διάβολος μὲ κέρατα καὶ μακρὰν οὐράν, ἀπομεμακρυσμένος δὲ ἴσταται ἄγγελος ἔχων ἐσταυρωμένας τὰς χεῖρας, ἀνίκανος νὰ ἐπέμβῃ. (Bundesblatt).

ΟΥΓΓΑΡΙΑ

Βουδαπέστη. Ἡ Μεγ.: Ἀνατολὴ τῆς Οὐγγαρίας ἀπέστειλεν τὴν 16 -XII- 1911 ἐγκύκλιον πρὸς τὰς Μεγ.: Ἀν.: τῆς Τουρκίας καὶ Ἰταλίας διὰ τῆς ὁποίας παροτρύνει τὰς δύο ταύτας Μεγ.: Ἀν.: νὰ ἐνεργήσωσι δι' ὅλων τῶν μέσων πρὸς κατάπαυσιν τοῦ μεταξὺ τῶν δύο χωρῶν πολέμου, ὅστις τόσα κακὰ καὶ τόσας θυσίας ἐπέφερε μέχρι τοῦδε.

ΜΗΤΡΩΟΝ

ΤΩΝ ΑΠΟ ΤΗΣ ΙΔΡΥΣΕΩΣ ΤΗΣ ΓΑΛ.: ΜΕΓ.: ΑΝΑΤ.: ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ ΤΟ 1868 Σ.: ΣΤΟΙΧ

1.	Πανελλήνιον	Ἐν Ἀν.: Ἀθηνῶν	Ἐν ὑπνω
2.	Σκουφᾶς	» » Χαλκίδος	»
3.	Κέρκυρα	» » Κερκύρας	»
4.	Ἀρχιμήδης	» » Πατρῶν	»
5.	Παῖδες Λεωνίδου	» » Σύρου	»
6.	Ρήγας Φερραῖος	» » Λαμίας	»
7.	Ποσειδῶν	» » Πειραιῶς	»
8.	Ποθαγόρας	» » Ἀθηνῶν	Ἐν ἐνεργείᾳ
9.	Ἀθηνᾶ	» » »	»
10.	Ἰσότης	» » Πειραιῶς	Ἐν ὑπνω
11.	Εὐκλείδης	» » Κεφαλληνίας	»
12.	Πρόδος	» » Κερκύρας	»
13.	Ἐλευσίς	» » Ἀθηνῶν	»
14.	Ἥλιος	» » Ζακύνθου	Ἐν ἐνεργείᾳ
15.	Ἀκρόπολις	» » Ἀθηνῶν	Ἐν ὑπνω
16.	Ἀγαϊκὸς Ἀστὴρ	» » Πατρῶν	»
17.	Ὀλομπος	» » Λαρίσης	»
18.	Ζήνων	» » Λεμησοῦ	Ἐν ἐνεργείᾳ
19.	Ρήγας Φερραῖος	» » Ἀθηνῶν	Ἐν ὑπνω
20.	Ἀστὴρ Ὑποδοῶλων	» » Λαρίσης	»
21.	Ἀργοναυταί	» » Βόλου	Ἐν ἐνεργείᾳ
22.	Γερμανὸς Πατρῶν	» » Πατρῶν	Ἐν ὑπνω
23.	Ἴσις	» » Καΐρου	Ἐν ἐνεργείᾳ
24.	Μαραθῶν	» » Ἀθηνῶν	Ἐν ὑπνω
25.	Ἀττικὸς Ἀστὴρ	» » »	Ἐν ἐνεργείᾳ
26.	Ἐλευθερία	» » »	Ἐν ὑπνω
27.	Νίκη	» » »	»
28.	Ἐνωσις	» » »	»
29.	Θέσπις	» » »	»
30.	Δωδώνη	» » »	»
31.	Σκενδέρμπεις	» » »	Ἐν ἐνεργείᾳ
32.	Μίνως	» » »	Ἐν ὑπνω
33.	Ὀμηγύρεως Ζεὺς	» » Αἰγίου	»
34.	Σαλαμίς	» » Λευκωσίας	»
35.	Μέγας Ἀλέξανδρος	» » Ἀλεξανδρείας	Ἐν ἐνεργείᾳ
36.	Ἀριστοτέλης	» » Σερρών	»
37.	Προμηθεὺς	» » Ἀθηνῶν	»
38.	Φίλιππος	» » Θεσσαλονίκης	»
39.	Πατρὶς	» » Ἀθηνῶν	»
40.	Μακεδονία	» » »	Ἐν ὑπνω
41.	Ὑψηλάντης	» » »	Ἐν ἐνεργείᾳ
42.	Μισοῦλης	» » Πειραιῶς	»
43.	Παρθενῶν	» » Ἀθηνῶν	Ἐν ὑπνω
44.	Ἀρμονία	» » Κων/πόλεως	Ἐν ἐνεργείᾳ
45.	Ἐλπίς	» » Δράμας	»
46.	Ἡράκλεια	» » Μοναστηρίου	»
47.	Φώτιος	» » Κορυτσᾶς	»
48.	Φοῖνιξ	» » Πειραιῶς	»

(Κατὰ τὸν ἀδελ.: Σ. Συρμόπουλον)

ΣΤΑΤΙΣΤΙΚΗ ΤΩΝ ΓΕΝΟΜΕΝΩΝ ΜΥΗΣΕΩΝ

ἐν ταῖς ὑπὸ τὴν αἰγ.: τῆς Γαλ.: Μεγ.: Ἀν.: τῆς Ἑλλάδος Σ.: Στοαῖς
κατὰ τὸ τεκτ.: ἔτος 1911.

Αἰξὸν ἀριθμὸς	Σ Τ Ο Α Ι		Μοῦσαις			Υποδείξις	Ἀπορρίψις
			1ου βαθμ.	2ου βαθμ.	3ου βαθμ.		
1	Πυθαγόρας	ὑπ' ἀριθ.: 8	Ἀθῆναι	—	—	—	—
2	Ἀθηνᾶ	» 9	»	—	—	—	—
3	Ἥλιος	» 14	Ζάκυνθος	—	—	—	—
4	Ζήνων	» 18	Λεμησὸς	—	—	—	—
5	Ἀργοναῦται	» 21	Βόλος	16	6	3	— 3
6	Ἴσις	» 23	Καῖρον	5	1	1	1 2
7	Ἀττικὸς Ἀστὴρ	» 25	Ἀθῆναι	3	2	3	1 —
8	Σκενδέριμπεης	» 31	»	2	—	—	—
9	Μέγας Ἀλέξανδρος	» 35	Ἀλεξάνδρεια	6	3	3	1 —
10	Ἀριστοτέλης	» 36	Σέρραι	—	—	—	—
11	Προμηθεὺς	» 37	Ἀθῆναι	—	—	—	—
12	Φίλιππος	» 38	Θεσσαλονίκη	8	—	—	2 —
13	Πατρις	» 39	Ἀθῆναι	10	2	2	1 —
14	Ἐψηλάντης	» 41	»	4	6	4	— 1
15	Μιαούλης	» 42	Πειραιεὺς	18	4	6	1 —
16	Ἀρμονία	» 44	Κων/νούπολις	6	4	5	— 1
17	Ἐλπίς	» 45	Δράμα	—	—	—	—
18	Ἡράκλεια	» 46	Μοναστήριον	2	5	3	— =
19	Φώτιος	» 47	Κορυτσᾶ	2	—	—	—
20	Φοῖνιξ	» 48	Πειραιεὺς	6	2	—	1 —
Ἐν ὅλῳ				88	35	30	8 7

ΚΙΝΗΣΙΣ ΤΟΥ ΕΛΛΗΝΙΚΟΥ ΤΕΚΤΟΝΙΣΜΟΥ

[Ἵνα καταρωθῶσωμεν νὰ ἔχωμεν πλήρη τὴν τεκτ.: κίνησιν, παρακαλοῦμεν τοὺς φιλτ.: ἀδ.: ἀδ.: νὰ ὑποβοηθήσωσιν ἡμᾶς διὰ τῆς ἐγκαίρου ἀποστολῆς εἰδήσεων ἐκ τῶν Στοῶν αὐτῶν καὶ περὶ ἄλλων ζητημάτων γενικοῦ τεκτ.: ἐνδιαφέροντος.]

Στ.: Ἀγροναῦται ἐν Ἀν.: Βόλου. Κατὰ τὴν συνεδρίαν τῆς 28 Δεκεμβρίου ἐξελέγησαν οἱ κάτωθι ἀξιωματικοὶ διὰ τὸ τεκτ.: ἔτος 1912·

Σεβ.: Ι. Ζίφος	Ταμ.: Β. Ἀριστεὺς
1ος Ἐπ.: Θ. Καλαμάρας	Δοκ.: Χ. Λεούσης
2ος Ἐπ.: Γ. Ζουλλιέν	Ἐλεον.: Κ. Καραμανώλης
Ρήτ.: Κ. Αἰγιαλίδης	Στεγ.: Α. Γερακάρης
Γραμμ.: Γ. Πεταλλίδης	

Στ.: Μέγας Ἀλέξανδρος ἐν Ἀν.: Ἀλεξανδρείας. Διὰ τὸ τεκτ.: ἔτος 1912 ἡ Στ.: προέβη εἰς τὴν ἐκλογὴν τῶν κάτωθι ἀξιωματικῶν·

Σεβ.: Σπ. Καμβύσης	Δοκ.: Γ. Γκίμπας
1ος Ἐπ.: Γ. Νικολάου	Ἐλεον.: Γ. Γεωργιάδης
2ος Ἐπ.: Ἀν. Βερνίκος	Τελετ.: Α. Φυσέκης
Ρήτωρ.: Ἀρ. Παλαιολόγος	Στεγ.: Στυλ. Παφίτης
Γραμμ.: Σπ. Σπηλιωτόπουλος	Πρόσθ.: Ρήτ.: Κ. Ἀνδροῦσος
Ταμ.: Α. Γλοῦ	Πρόσθ.: Γραμμ.: Ι. Κυριαζίδης

Στ.: Ἀρμονία ἐν Ἀν.: Κωνσταντινουπόλεως. Διὰ τὸ τεκτ.: ἔτος 1912 ἐγένετο ἡ ἐκλογὴ τῶν κάτωθι ἀξιωματικῶν·

Σεβ.: Ἀλ. Πανταζῆς	Ταμ.: Β. Κιολεμένογλου
Α' Ἐπ.: Ἰορ. Τσεράχογλου	Ἐλεον.: Δημ. Ξανθός
Β' Ἐπ.: Ἀρ. Σινιόσογλου	Α' Δοκ.: Μεν. Λαμπίσης
Ρήτ.: Ἀνδρ. Ἀντύπας	Στεγ.: Ξεν. Ἀγγελίδης
Γραμμ.: Γεωργ. Ἀντωνιάδης	Τελετ.: Θεοδ. Κουρμούζης

Στ.: Προμηθεὺς ἐν Ἀν.: Ἀθηνῶν. Κατὰ τὴν συνεδρίαν τῆς 27 Δεκεμβρίου 1911 ἡ Στ.: προέβη εἰς τὴν ἐκλογὴν τῶν κάτωθι ἀξιωματικῶν·

Σεβ.: Σπ. Νάγος	Ταμ.: Μιχ. Ἐργίνος
Α' Ἐπ.: Ἀντ. Ἀνδριανόπουλος	Ἐλεον.: Κλ. Καριδάκης
Β' Ἐπ.: Ἀπ. Κακισόπουλος	Δοκ.: Σπ. Θεοχαρόπουλος
Ρήτ.: Στεφ. Ἰωαννίδης	Στεγ.: Ν. Καρδαμίτσας
Γραμμ.: Θεοδ. Πλοῦμος	Τελετ.: Δημ. Φωτόπουλος

Στ.: Πυθαγόρας ἐν Ἀν.: Ἀθηνῶν. Ἡ Στ.: ἐξελέξατο διὰ τὸ τεκτ.: ἔτος 1912 τοὺς κάτωθι ἀξιωματικούς

Σεβ.: Α. Ἀλεξανδρόπουλος	Α' Δοκ.: Χρ. Κανδρῆς
Α' Ἐπ.: Α. Κωνσταντινίδης	Ἐλεον.: Μ. Κασιμπταλῆς
Β' Ἐπ.: Ἐπ. Βιθυνός	Τελετ.: Ν. Καρᾶς
Ρήτ.: Κ. Μαρίνος	Στεγ.: Ν. Λάφης
Γραμμ.: Π. Καλογερόπουλος	Β' Δοκ.: Μ. Καραβίας
Ταμ. Σ. Μενεΐκος	

Στ.: Ἡλῖος ἐν Ἀν.: Ζακύνθου. Διὰ τὸ τεκτ.: ἔτος 1912 ἐγένετο ἡ ἐκλογή τῶν κάτωθι ἀξιωματικῶν

Σεβ.: Σπ. Πελικάσης	Ταμ.: Α. Καταμπιλίσης
1ος Ἐπ.: Σπ. Κοριατόπουλος	Τελετ.: Ν. Πελικάσης
2ος Ἐπ.: Ἀν. Σκούρτης	Ἐλεον.: Ι. Φουστάνης
Ρήτ.: Α. Ἰθακήσιος	Στεγ.: Δ. Τσίπρης
Γραμμ.: Π. Μουζάκης	Σημ.: Ξιφ.: Α. Φαραός

Στ.: Ζήνων ἐν Ἀν.: Δεμησσοῦ. Ἡ Στ.: προέβη εἰς τὴν ἐκλογὴν τῶν κάτωθι ἀξιωματικῶν διὰ τὸ τεκτ.: ἔτος 1912

Σεβ.: Χρ. Σῶζος	Ἐλεον.: Μ. Ι. Μιχαλίδης
1ος Ἐπ.: Κλ. Μυριανθόπουλος	Α' Δοκ.: Σ. Μυριανθόπουλος
2ος Ἐπ.: Ο. Μιχαλίδης	Β' Δοκ.: Ι. Ἰωαννίδης
Ρήτ.: Χρ. Χουρμούζης	Στεγ.: Ι. Ταβελούδης
Γραμμ.: Κ. Κυριακίδης	Ἀρχ.: Ἀρχιτρ.: Ἡρ. Σκυρανίδης
Ταμ.: Π. Σταυρινίδης	Ξιφ.: Σημ.: Ι. Ἰωαννίδης

Στ.: Φώτιος ἐν Ἀν.: Κορυθαῖς. Ἡ Στ.: ἐξελέξατο διὰ τὸ τεκτ.: ἔτος 1912 τοὺς κάτωθι ἀξιωματικούς

Σεβ.: Παν. Γλιοζένης	Ταμ.: Σταῦρος Γ. Βαλαούρας
Α' Ἐπ.: Εὐθ. Α. Τσάλλης	Γραμ.: Γρηγόριος Κ. Σκάλης
Β' Ἐπ.: Χαρ. Π. Βάρδας	Στεγ.: Κώστας Μάτσας
Ρήτ.: Ἐφραίμ Γκάνης	

Στ.: Ὑψηλάντης. Ἡ Στ.: Ὑψηλάντης προέβη εἰς τὴν καινοτομίαν καθ' ἣν οὐδεμία αὔξησης μισθοδοσίας θὰ γίνεται, ἐὰν μὴ ὁ πρὸς αὔξησης μισθ.: ἐπεξεργασθῆ θέμα τι, τὸ ὁποῖον ὁ ἀδ.: Σεβ.: ἤθελε τῷ δώσῃ πρό τινων ἡμερῶν καὶ τὸ ὁποῖον ὀφείλει οὗτος νὰ ἀναγνώσῃ κατὰ τὴν ἡμέραν τῆς προαγωγῆς του. Ἡ πρώτη τοιαύτη προαγωγή ἐγένετο κατὰ τὴν συνεδρίαν τῆς 22 Νομβρ. 1911, καθ' ἣν οἱ πρὸς αὔξ.: μισθ.: εἰς 2° ἀδ.: ἀδ.: μαθ.: Ἀλ. Ἰωαννίδης καὶ Τηλ. Κλεώ-ἀνέγνωσαν τὰς πραγματείας αὐτῶν, ὁ μὲν πρῶτος «περὶ καθήκοντος», τὴν ὁποίαν δημοσιεύομεν σήμερον, ὁ δὲ δεύτερος «περὶ πειθαρχίας» τὴν ὁποίαν θέλομεν δημοσιεύσῃ εἰς τὸ προσεχὲς τεῦχος, ἐπισπασάμενοι τὰς ἐπευφημίας τῶν παραστάντων πολυαριθμῶν ἀδ.: ἀδ.:

Στ.: Ἀθηνᾶ. Ἡ Στ.: Ἀθηνᾶ ἀπεφάσισε τὴν τέλει τῶν τεκτ.: μνημοσύνου ὑπὲρ τοῦ ἀειμνήστου ἀδ.: Ν. Δαμασκηνοῦ, ἐπὶ 40ετίαν ὑπηρετήσαντος τὸ τεκτ.: τάγμα μετὰ μοναδικῆς ἀφοσιώσεως.

Πανηγυρικῆ ἐγένετο ἡ ἐγκατάστασις τῶν νέων ἀξιωματικῶν τῆς Στ.: Στ.: Ἀθηνᾶ, ἐπὶ τῷ εὐτυχῆ γεγονότι τῆς προσχωρήσεως τῶν ἀδ.: ἀδ.: τῆς ἐτέρας ὁμω-νύμου Στοῦς. Παρῆσαν ὁ ἐνδ.: ἀδ.: Μεγ.: Διδ.: Κ. Ἀγγελόπουλος μετὰ τῶν

μελῶν τῆς Γαλ.: Μεγ.: Ἀν.:, τὰ μέλη τοῦ Ὑπ.: Συμβ.: 33°, πάντες οἱ Σεβ.:, καὶ ἀντιπρόσωποι τῶν διαφόρων Σ.: Στ.: καὶ πλείστοι ἐπισκέπται.

Ὁ ἐπίτιμος Σεβ.: τῆς Στ.: ἀδ.: Ἀθ. Βρυζάκης 33° παρέδωκε τὴν σφύρα δι' ὠραίας προσφωνήσεως εἰς τὸν νέον Σεβ.: ἀδ.: Δ. Καλογερόπουλον, εἰσελθόντα εἰς τὸν ναὸν κατὰ τοὺς κεκανονισμένους τύπους, προηγουμένου τοῦ λαβάρου τῆς Στ.: καὶ τριῶν ἀδ.: κρατούντων ἀνημμένας δάδας.

Ὁ νέος ἀδ.: Σεβ.: δι' ἐκτενοῦς ὁμιλίας διέγραψε κυρίως τὸ πρόγραμμα τῆς κατὰ τὸ ἀρξάμενον τεκν.: ἔτος γενησομένης ἐργασίας, τὸ κυριώτερον μέρος τοῦ ὁποίου εἶνε ἡ ἴδρυσις Βραβείου Ἀρετῆς.

Παραθέτομεν τὸ ἀπόσπασμα τῆς ὁμιλίας τοῦ φίλτ.: ἀδ.: Σεβ.: τὸ ὁποῖον ἠκούσθη μετὰ μεγάλου ἐνδιαφέροντος.

“Ἡ σημερινὴ ἑορτὴ θὰ καταστῆ λαμπροτέρα ἐὰν συσταθῆ πρὸς αὐτὴν ἡ ἴδρυσις ἐνὸς συμβόλου, ἡ καθιέρωσις μιᾶς ἄλλης ἑορτῆς. Ἄς μὴ ἀπέλθωμεν μὲ μόνον τὰς ἐντυπώσεις μιᾶς τελετῆς πανηγυρικῆς ἀληθῶς καὶ χαρμωσύνου, μιᾶς ὁμηγύρεως ἀδελφῶν τόσον περιλάμπρου, ἀλλὰ συγχρόνως καὶ μὲ τὴν συναίσθησιν ὅτι ἐπράξαμεν κάτι ἀνώτερον, κάτι οὐσιαστικώτερον, ὅτι ἀπερχόμεθα οὐχὶ ὅπως ἤλθομεν, ἀλλ' ἐπιτελέσαντες ἐν καθήκον' ἐπιβαλλόμενον ὑπὸ τῆς ἀρετῆς καὶ τῆς συνειδήσεως.

Υπάρχουν, φίλτ.: ἀδ.: ἐν τῇ Ἑλλ. κοινωνίᾳ ἥρωες τοῦ καθήκοντος, ἀλλ' ἥρωες ἀφανεῖς, ὑπάρχουν Ἐργάται τοῦ καλοῦ, ἐνθουσιώδεις, ἄξιοι θαυμασμοῦ. Γνωρίζομεν ὅλοι πόσον δύσκολον εἶναι καὶ ὡς ἐκ τῆς ἀτομικῆς μορφώσεως καὶ ὡς ἐκ τοῦ κοινωνικοῦ περιβάλλοντος καὶ ὡς ἐκ τῶν συμπτωμάτων προϊόντος ἐκφυλισμοῦ νὰ πράττῃ τις τὸ καλὸν ἄνευ ἀνταποδόσεως, νὰ ἀσκήσῃ τὴν ἀρετὴν ἀθορόβως, νὰ θυσιάσῃ τὸ ἐγὼ τοῦ ὑπὲρ τοῦ πλησίον, νὰ γίνεταί θῦμα διὰ νὰ σώσῃ μίαν ὑπαρξίν. Ἡρωῖσμοὶ σπανιώτατοι, ἀλλ' οὐχὶ καὶ ἀνόπαρκτοι.

Ὁ ὑπὲρ τῆς σωτηρίας τοῦ πλησίον ἀγών, ἡ ὑπὲρ τῶν ἐθνικῶν ἰδεωδῶν αὐτοθυσία, ἡ ὑπὲρ τῆς κοινωνικῆς εὐημερίας ἀφιλοκερδῆς ἀφοσίωσις εἶνε πράξεις, αἱ ὁποῖαι ἀγλαΐζουν μίαν κοινωνίαν καὶ προσδίδουν εἰς αὐτὴν τὸν τύπον τοῦ πολιτισμοῦ, οὐχὶ τοῦ βιαίου καὶ σπασμωδικοῦ, ἀλλὰ τοῦ εἰρηνικοῦ καὶ εὐγενοῦς.

Ἡ βράβευσις τῶν ἐναρέτων πράξεων εἶνε ἐπιτακτικὴ ὑποχρέωσις, εἶνε ἔργον ὑψίστης δικαιοσύνης. Ὅ,τι δὲν κάμνει τὸ Κράτος, δὲν κάμνει ὁ Δῆμος, δὲν κάμουν τὰ περιώνυμα σωματεῖα, ἄς τὸ κάμῃ ὁ Τεκν.: Τιμὴ εἰς αὐτόν, ἂν ἐν τῷ ναῷ τούτῳ ἀνθήσουν αἱ δάφναι καὶ τὰ κρίνα καὶ τὰ ρόδα, ἅτινα θὰ συμπλεχθοῦν διὰ νὰ κοσμήσουν τὰ μέτωπα τῶν ἡρώων τοῦ καθήκοντος. Ἐδῶ ἐνθα διδάσκεται ἡ Ἀρετὴ, ἡ Δικαιοσύνη, ἡ Ἀγάπη, ἡ Ἀδελφότης, ἐδῶ ἐνθα εἴμεθα ὅλοι ταπεινοὶ ἐργάται ἐνὸς εὐγενοῦς ἰδεώδους, ἐδῶ προσήκει νὰ σφυρηλατηθῇ ὁ χρυσός, ὅστις θὰ στολίσῃ τὰ στήθη, εἰς τὰ ὁποῖα κρύπτεται ἡ εὐγενεσττέρα τῆς ἀνθρωπίνης ζωῆς ἐκδήλωσις, ἡ ἐθελοδοθσία πρὸς ἐξυπηρέτησιν τοῦ ἀγαθοῦ.

Προτείνω ὅπως ἡ Σ.: ἡμῶν Στ.: ἰδρύσῃ Βραβεῖον Ἀρετῆς, τὸ ὁποῖον καθ' ἕκαστον ἔτος, κατὰ τὴν ἡμέραν τῆς ἐγκαταστάσεως τῶν νέων ἀρχῶν ἢ κατὰ τὴν ἡμέραν τῆς πρώτης τοῦ ἔτους ἐν λευκῇ συνεδρίᾳ θὰ ἀπονέμεται εἰς τὸν Ἑλληνα, ὅστις ὅπου δῆποτε εὐρισκόμενος ἐπράξε κατὰ τὴν διάρκειαν τοῦ λήγοντος ἔτους τὴν ἡρωϊκωτέραν πράξιν, τὴν εὐγενεσττέραν, τὴν ἠθικωτέραν, ἐν τῇ ἐπιτελέσει τοῦ καθήκοντος πρὸς οἰονδήποτε ἄνθρωπον ἢ πρὸς τὴν πατρίδα.

Τὸ Βραβεῖον τῆς Ἀρετῆς θὰ ἀποδῆ εἰς τῶν ἀκρογωνιαίων λίθων τοῦ οἰκοδομήματος ἡμῶν. Διὰ τοῦ Βραβεῖου τῆς Ἀρετῆς οὐχὶ μόνον ἱκανοποιεῖται χωρὶς νὰ τὸ ἀναμένῃ, ὁ εὐγενὴς τῆς τιμῆς πρόμαχος, ἀλλὰ ταῦτοχρόνως κεντρίζεται ἡ φιλοτιμία, καὶ ὑποδαυλίζεται ἡ εὐγενὴς φιλοδοξία καὶ ἄλλων, ὅπως ἀποδώσιν ἄξιοι τῆς ἐξαιρετικῆς ταύτης τιμῆς.

Ἀφήνω ἕκαστον ἐξ ὑμῶν νὰ φαντασθῆ, πόσον συγκινητικὴ καὶ πόσον ἐνισχυτικὴ τοῦ φρονήματος καὶ τοῦ ἠθους θὰ εἶναι ἡ τελετὴ τῆς ἀπονομῆς τοῦ βραβεῖου, καθ' ἣν οἱ τίμιοι τέκτονες θὰ χειροκροτήσωσι τὸν τίμιον ἥρωά καὶ πόσον εὐγενὴς θὰ εἶνε ἡ ὑπερηφάνεια καὶ γλυκεία ἡ χαρὰ καὶ δικαία ἡ ἱκανοποίησις, ἣν θὰ αἰσθανθῆ ὁ ἀριστεύσας.

Βραβεῖον Ἀρετῆς ἐν τῇ ἐλευθέρᾳ Ἑλλάδι πρώτην φοράν ἰδρύεται. Λέγω ἐν τῇ ἐλευθέρᾳ Ἑλλάδι, διότι πρὸ τινων ἡμερῶν ἀκριβῶς ἐτελέσθη ἐν Κωνσταντινουπόλει, ἐν τῷ φιλολογικῷ συλλόγῳ Ὑψηλάντης, προΐσταμένου τοῦ Οἰκ. Πατρ. καὶ συμπαραισταμένου τοῦ Ἑλληνοσ. πρεσβευτοῦ, ἡ ἐορτὴ τῆς ἀπονομῆς τοῦ χιλιοδράχμου Μαυρογενεῖου Βραβεῖου Ἀρετῆς, τὸ ὁποῖον ἀπενεμήθη κατὰ τὸ ἥμισυ εἰς μίαν κόρην, ἣτις ὀρφανὴ εἰργάσθη ὡς διδασκάλισσα πρὸς συντήρησιν τῆς ἀδελφῆς τῆς παθούσης τὰς φρένας καὶ ἐν μέσῳ τῶν καταθλίψεων αὐτῆς ἐφάνη χρήσιμος παρέχουσα βοήθειαν εἰς ἀπόρους μαθητριάς, τὰς ὁποίας ἐν τῇ ὑποδούλῳ πολίχνῃ ἐπρογύμναζε δωρεὰν, καὶ κατὰ τὸ ἕτερον δὲ ἥμισυ εἰς Ἑλληνα διδάσκαλον, ὅστις ἐμόχθησεν εἰς Μακεδονικὸν χωρίον νὰ ἰδρύσῃ Ἑλλ. σχολεῖον, μόνος παλαίσιος κατὰ μυρίων δυσχερειῶν καὶ ἐπιθέσεων θυσιάσας τὸν βίον ἐπὶ 20τίαν διδάσκων καὶ ποδηγητῶν 2,000 μαθητῶν.

Βραβεῖον Ἀρετῆς, ἀλλὰ τεκτονικὸν μόνον, ἔχει ἰδρυθῆ καὶ ἐν Σουηδία, ἀπονεμομένον μεταλλίων, ἅτινα ἀνεγνώρισεν ἐπισήμως ἡ Σουηδικὴ Κυβέρνησις.

Ἐν Ἀμερικῇ, Ἀγγλίᾳ καὶ Γερμανίᾳ εἶχον ἰδρυθῆ ἑταιρεῖαι σκοπὸν ἔχουσαι νὰ βραβεύουν πάντα ἠρωϊσμὸν ἐκδηλούμενον ἐν τῷ καθ' ἡμέραν βίῳ, ἐσχάτως δὲ ὁ Κάρνεϋ, ὁ μέγας ὑποστηρικτὴς τοῦ Καλοῦ, ἀπέστειλε διὰ τὸν αὐτὸν σκοπὸν πρὸς τὸν βασιλέα τῆς Ἰταλίας 3,750,000 φρ.

Ὅσοι δὲ παρηκολούθησαν ἐξ ἀναγνώσεων τὰ τῆς ἀπονομῆς ἐν Παρισίοις τοῦ βραβεῖου Μοντιόν, δύνανται νὰ ὁμολογήσωσιν, ὅποιαν εὐεργετικὴν τοῦτο ἔσκησε καὶ ἄσκει ἐπίδρασιν.

Κατὰ τὴν σημερινὴν ἡμέραν, ἀδ., ἄς τεθῆ ὁ θεμέλιος λίθος ἔργου, τὸ ὁποῖον προώρισται νὰ τιμῆσῃ καὶ τὴν Στ., ἣτις θὰ λάβῃ τὴν πρωτοδουλίαν καὶ τὸν Τεκτ. ἐν γένει ὅστις ἐν τῷ συνόλῳ αὐτοῦ θὰ μετὰσχῃ τῆς διοργανώσεως τοῦ βραβεῖου. Διότι ἐν τῇ Στ. ἡμῶν, ἐὰν ὡς εἶμαι βέβαιος αὕτη ἀποδεχθῆ κατ' ἀρχὴν τὴν πρότασίν μου, δι' ἐπιτροπῆς θὰ κανονισθοῦν αἱ λεπτομέρειαι. Ἀλλὰ τὴν ἑλληνοδικὸν ἐπιτροπὴν, ἣτις θὰ ἐκτιμῆσῃ τὰς ὑποβληθησομένας πρὸς βράβειυσιν προτάσεις, θὰ ἀποτελέσωσιν πάντες οἱ Σεβ. τῶν ἐν Ἀθήναις Στοῶν.

Ἄλλ' ἵνα μὴ περιορισθῶμεν εἰς πρότασιν ἀπλῶς, θὰ ὑποβάλλω ἐπίσης εἰς τὴν ψήφον τῆς Στ. ὡς συναπτὴν τὴν πρότασιν ὅπως ἀποφασίσῃ, καθιερωθῆ δὲ καὶ εἰς τὸ μέλλον, ἵνα ὁ κορμὸς τῆς ἀγαθοεργίας τῆς ἐσπέρας ταύτης χρησιμεύσῃ ὡς ἡ πρώτη ὕλικὴ ἐνίσχυσις διὰ τὸ βραβεῖον, εἰς ἐπικουρίαν τοῦ ὁποίου θὰ παρακληθοῦν νὰ συμβάλωσιν ἅπαντα τὰ ἐργαστήρια οἰουδήποτε βαθμοῦ τὰ ὑπὸ τὴν αἰγίδα τοῦ Ὑπ. Συμ. ἢ τῆς Μεγ. Ἀν. περιάγοντα ἅπαξ ἢ δις τοῦ ἔτους κορμὸν τοῦ Βραβεῖου τῆς Ἀρετῆς, τὸ ὁποῖον κατὰ τὴν κρίσιν τῆς ἐπιτροπῆς θὰ εἶνε χρηματι-

κόν ἢ ἀπλῶς μετάλλιον χρυσοῦν μετὰ καταλλήλου ἀναγραφῆς τοῦ ὀνόματος καὶ χρονολογίας.»

Ὑπὲρ τῆς προτάσεως θερμοτάτα ὠμίλησεν ὁ Μεγ.: Διδ.:, ὡς καὶ ὁ Ρήτ.: τῆς Στ.:, ἧτις καὶ παμψηφεί ἀπεδέχθη τὴν πρότασιν.

Ἐν τῇ κατόπιν συνεδρίᾳ τῆς Στ.: ἐψηφίσθη ὁ ὑπὸ εἰδικῆς. πρὸς τοῦτο ἐκλεγείσης ἐπιτροπῆς συνταχθεὶς κανονισμὸς τοῦ Βραβείου Ἀρετῆς, τὸν ὁποῖον θέλομεν δημοσιεύσει εἰς τὸ ἐπόμενον τεῦχος ἐλλείψει χώρου.

ΚΡΙΣΕΙΣ ΤΟΥ ΞΕΝΟΥ ΤΕΚΤ.: ΤΥΠΟΥ

ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΠΕΡΙΟΔ.: «ΥΨΗΛΑΝΤΗΣ»

Der Zirkel. Βιέννη. Ν° 20 Σελ. 291. «Ἡ Στοὰ Ὑψηλάντης ἐν Ἀθ.: Ἀθηνῶν ὑπὸ τὴν διεύθυνσιν τοῦ ἀδ.: Κ. Κυριαζοπούλου ἐκδίδει περιοδικόν λαμπρὸν καὶ λαμπρὸν περιοδικὸν τὸ ὁποῖον φέρει τὸ ὄνομα τῆς Στοᾶς καὶ τοῦ ὁποίου τὸ 1^{ον} τεῦχος ἐκυκλοφόρησεν ἤδη».

Latomia. Λειψία. 35 ἔτος. Ν° 4 Σελ. 62. Νέον περιοδικὸν ἐκδίδεται ἐν Ἀθήναις ὑπὸ τὸ ὄνομα «Ὑψηλάντης» Διευθυντῆς εἶνε ὁ ἀδ.: Κ. Κυριαζοπούλος 2^{ος} Ἐπ.: τῆς ἐκεῖ Στοᾶς Ὑψηλάντης, ἐκδότης ὁ ἀδ.: Α. Παπαδημητρίου. Τὸ πρῶτον τεῦχος τοῦ Ἰανουαρίου, τὸ ὁποῖον ἐλάβομεν, ἔχει καλὴν καὶ πλουσίαν ὕλην καὶ εἶνε κεκοσμημένον δι' εἰκόνων τῶν ἀδ.: ἀδ.: Γαλάνη Ὑπ.: Ταξ.: καὶ Ἀγγελοπούλου Μεγ.: Διδ.: τῆς Μεγ.: Ἀν.: τῆς Ἑλλάδος.

Zirkel Korrespondenz. Βερολίνον. 41 ἔτος Ν° 5 Σελ. 143. Ἡ Στοὰ Ὑψηλάντης ἐκδίδει ἐν Ἀθήναις ἐν νεοελληνικῇ γλώσσῃ, νέον λαμπρὸν περιοδικὸν τοῦ ὁποίου ἔχομεν τὸ 1^{ον} τεῦχος — Ἐν Σελ. 39 ἀναγράφονται τὰ μέλη τοῦ Ὑπάτου Συμβουλίου καὶ τῆς Μεγ.: Ἀν.: τῆς Ἑλλάδος. Ἐπιτετα ἀναγράφονται εἰδήσεις ἐκ τῶν διαφόρων ὑπὸ τὴν αἰγίδα τῆς Μεγ.: Ἀν.: τῆς Ἑλλάδος Στοῶν.

Bundesblatt. Βερολίνον Ν° 6. 1912 Σελ. 170. Ἀπὸ τῶν ἀρχῶν τοῦ ἔτους τούτου ἐκδίδεται ἐν Ἀθήναις νέον ἐξόχως συναρμολογημένον περιοδικὸν ὑπὸ τὸ ὄνομα «Ὑψηλάντης». Ἐκδίδεται ὑπὸ τοῦ ἀδ.: Α. Παπαδημητρίου καὶ διευθύνεται ὑπὸ τοῦ ἀδ.: Δ^εος Κ. Κυριαζοπούλου, 2^{ον} Ἐπ.: τῆς Στ.: Ὑψηλάντης. Τὸ ἀποσταλὲν ἡμῖν 1^{ον} τεῦχος ἔχει πλουσίαν ὕλην καὶ εἶναι κεκοσμημένον δι' εἰκόνων τοῦ Ὑπ.: Ταξ.: ἀδ.: Γαλάνη καὶ τοῦ Μεγ.: Διδ.: Ἀγγελοπούλου.

“ΥΨΗΛΑΝΤΗΣ”

ΤΕΚΤ. . . ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ ΚΑΤΑ ΔΙΜΗΝΙΑΝ

ΕΤΗΣΙΑ ΣΤΗΝΔΡΟΜΗ ΟΣΤΡΑΚΑ ΔΕΚΑ (10)

Συντάκτης: ἀδ.: Κ. ΚΥΡΙΑΖΟΠΟΥΛΟΣ ὁ Ἐκδότης: ἀδ.: Α. ΠΑΠΑΔΗΜΗΤΡΙΟΥ

ΓΡΑΦΕΙΑ: ΟΔΟΣ Γ' ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΥ, 30

ΑΘΗΝΑΙ

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ :

1. Φρειδερίκος ὁ Μέγας.
2. Ἄφορισμοὶ ἐκ τῶν συγγραφῶν τοῦ Μεγάλου Φρειδερίκου.
3. Βίβλος, Γωνιάμετρον, Διαθήτης. Ὑπὸ ἀδ.: Φρ. Σιμών.
4. Ἡ Φιλικὴ Ἐταιρία ἐν σχέσει πρὸς τὸν τεκτονισμόν, ὑπὸ ἀδ.: Μ. Ρουνοπούλου (συνέχεια).
5. Γεάργιος Θ. Ματθαίουπουλος.
6. Περὶ καθήκοντος, ὑπὸ ἀδελ.: Ἰωαννίδη.
7. Ἰάπωνες τέκτονες.
8. Ὁ τεκτ.: καὶ τὰ φιλοσοφικὰ συστήματα, ὑπὸ ἀδ.: Δ. Καλογεροπούλου (συνέχεια).
9. Σπουδαῖα συμβεβηκότα ἐκ τῆς ἱστορίας τοῦ τεκτονισμοῦ.
10. Κίνησις τοῦ παγκοσμίου τεκτονισμοῦ.
11. Μητρῶνον τῶν ἀπὸ τῆς ἰδρύσεως τῆς Γαλ.: Μεγ.: Ἄν.: τῆς Ἑλλάδος 1868 Σ.: Στοῶν.
12. Στατιστικὴ τῶν γενομένων μῆσεων κατὰ τὸ τεκτ.: ἔτος 1911 ἐν ταῖς ὑπὸ τὴν αἰγίδα τῆς Γαλ.: Μεγ.: Ἄν.: τῆς Ἑλλάδος Σ.: Στοαῖς.
13. Κίνησις τοῦ Ἑλληνικοῦ τεκτονισμοῦ.
14. Κρίσεις τοῦ ξένου Τεκτ.: τύπου περὶ τοῦ Περιόδ.: «Υψηλάντης».

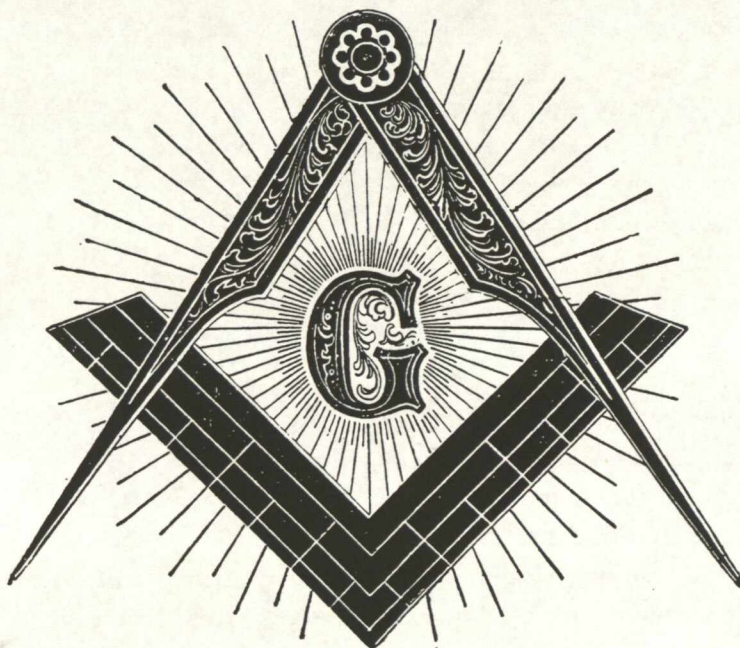
ΥΨΗΛΑΝΤΗΣ

ΤΕΚΤ. ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

ΟΡΓΑΝΟΝ ΤΟΥ ΕΛΛΗΝΙΚΟΥ ΤΕΚΤΟΝΙΣΜΟΥ

ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ

ΥΠΟ ΤΗΣ Ε. Σ. ΣΤΟΔΕ "ΥΨΗΛΑΝΤΗΣ."

ΤΕΥΧΟΣ Β'

ΕΤΟΣ 5912

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

ΤΥΠΟΓΡΑΦΙΚΑ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΑ ΤΑΡΟΥΣΟΠΟΥΛΟΥ

1912